

TANÁCSOK A SÁFÁRSÁGHOZ

Ellen G. White

1940 Copyright © 2018 Ellen G. White Estate, Inc.

Előszó

A tanácsok a sáfársághoz kötetét a mű iránt támasztott igényre válaszul állítottuk össze, és adtuk ki. Számos, a Prófétaság Lelkétől származó, sáfárságról szóló, nagyon gyakorlatias és hasznos útmutatás jelent meg az évek során. Ezek folyóirat és könyv formájában jelentek meg, de ez a munka nagyrészt olyan anyagból áll, amely most nem könnyen elérhető a munkatársaink és tagjaink rendelkezésére. A jelenlegi kötetekben ugyanerről a témáról sok további útmutatás áll rendelkezésre, amelyekből csak nagyon keveset használtunk újra ebben a könyvben. Valóban hálásak vagyunk, hogy most mindenki hozzáférhet ehhez a válogatott útmutatáshoz, amelyet az egyháznak készült ebben a kényelmes formában. Ezt a kötetet az Ellen G. White Publications irodájában állították össze a kuratórium irányítása alatt.

CS 5.1

A keresztény élet és szolgálat területén a sáfárság kérdése központi és fontos helyet foglal el. Minden keresztény hívőt mélyen és állandóan érint. A sáfárság elvének helyes megértéséhez tartozik Isten szuverenitásának, a minden dolgok feletti tulajdonjogának és kegyelmének felénk való adományozásának elismerése. Ahogy ezeknek az elveknek a megértése növekszik és bővül, úgy jutunk el Isten szeretetének és kegyelmének a teljesebb megértéséhez az életünkben.

CS 5.2

Bár a sáfárság elvei anyagi dolgokra vonatkoznak, mindenekelőtt lelki jellegűek. Krisztus szolgálata a valóság. Az Úr bizonyos dolgokat megkövetel tőlünk, hogy bizonyos dolgokat megtehesse értünk. Ezeknek a megkövetelt dolgoknak az isteni akarattal összhangban való megtétele az egész sáfárság ügyét magas szellemi szintre emeli. Az Úr ugyanakkor nem követelőző. Nem követeli önkényesen, hogy szolgáljuk Őt, vagy hogy elismerjük Őt azzal, hogy visszaadjuk neki azokat a dolgokat, amelyeket Ő ad nekünk. De úgy rendezte el az isteni gazdaságot, hogy annak eredményeként, hogy e dolgokban Vele összhangban dolgozunk, nagy szellemi áldások áramolhassanak vissza hozzánk. Ezekről az áldásokról leszünk akkor megfosztva, ha nem működünk együtt Vele terveinek megvalósításában, és ezáltal megfosztjuk magunkat azokról a dolgokról, amelyekre a legnagyobb szükségünk van.

CS 5.3

Nagyon bízunk abban, hogy a sáfárság e kötetben kifejtett alapelveinek gondos tanulmányozása mindazokat, akik tanulmányozzák és gyakorolják azokat, gazdagabb és teljesebb tapasztalatokhoz segíti Isten dolgaiban. Ezt világosan jelzi a következő kijelentés:

CS 6.1

„A sáfárság gondolatának gyakorlati hatással kell lennie Isten egész népére... A gyakorlati jótékonyság lelki életet fog adni az igazság több ezer névleges hittudósának, akik most a sötétségük miatt szomorkodnak. Önző, kapzsi mammon-imádókból komoly, hűséges munkatársakká fogja őket tenni Krisztussal együtt a bűnösök üdvösségében.” – Bizonyosságtételek 3:387.

CS 6.2

Egy ilyen átalakulás kilátásával mindenkinek komolyan tanulmányoznia kell ezt a kötetet, és imádkoznunk kell, hogy az Úrral való teljesebb, gazdagabb megtapasztalásra vezessen bennünket.

CS 6.3

J. L. McElhany

1. szakasz – A jótékonyság mennyei törvénye és annak célja

1. fejezet – Isten munkatársai

„Tiszteld az Urat a te marhádból, a te egész jövedelmed zsengejéből. Ekképpen megtelnek a te csüred elégséggel és musttal áradnak el sajtód vályúi.” Példabeszédek 3:9, 10.

CS 13.1

„Van olyan, aki bőven adakozik, és annál inkább gazdagodik; és aki megtartóztatja a járandóságot, de ugyan szűkölködik. A mással jóltevő ember megköövéredik; és aki mást felüdit, maga is üdül.” Példabeszédek 11:24, 25.

CS 13.2

„De a nemes nemes dolgokat tervel, és a nemes dolgokban meg is marad.” Ézsaiás 32:8.

CS 13.3

Az isteni bölcsesség az üdvösség tervében a cselekvés és a válaszcselekvés törvényét rendelte el, így a jótékonykodás munkája minden ágában kétszeresen áldott. Aki ad a rászorulóknak, az megáld másokat, és még nagyobb mértékben áldottá válik ő maga is. CS 13.4

Az evangélium dicsősége

Megváltónk úgy tervezte, hogy munkatársainak sorába vegye azt embert, hogy az ne veszítse el a jótékonyság áldásos eredményeit. Isten az ember segítségével is elérhette volna célját a bűnösök megmentésében; de tudta, hogy az ember nem lehet boldog anélkül, hogy részt ne vállalna a nagy műben. A körülmények olyan láncolatával, amely a jótékonykodásra hívja fel az embert, a jótékonyság ápolásának legjobb eszközeivel ruházza fel, és arra készíti, hogy szokás szerint adakozzon a szegények megsegítésére és az Ő ügyének előmozdítására. A tönkrement világ szükségletei talentumokat és befolyást hívnak elő belőlünk, hogy bemutassuk a férfiaknak és nőknek az igazságot, amelyre oly nagy szükségük van. És amint e hívásoknak engedelmessékedünk, munkával és jótékony cselekedetekkel annak képmására hasonlítunk, aki miattunk szegénynek lett. Az adakozással megáldunk másokat, és így valódi gazdagságot halmozunk fel.

CS 13.5

Az evangélium dicsősége, hogy azon az elven alapul, hogy a jótékonyság állandó megnyilvánulásával helyreállítja az elesett fajban az isteni képmást. Ez a munka a mennyei udvarokban kezdődött. Ott Isten félreérthetetlen bizonyítékát adta az embereknek arról a szeretetről, amellyel rájuk tekintett. *„Mert úgy szerette Isten e világot, hogy az ő egyszülött Fiát adta, hogy valaki hiszen ő benne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen.”* János 3:16. Krisztus ajándéka feltárja az Atya szívét. Arról tanúskodik, hogy miután vállalta a mi megváltásunkat, nem kímél meg semmit, bármilyen drága is, ami szükséges a műve befejezéséhez. CS 14.1

A bőkezűség lelkelete a menny lelkelete. Krisztus önfeláldozó szeretete a kereszten nyilatkozik meg. Azért, hogy az ember üdvözülhessen, odaadta mindenét, amije volt, végül önmagát is odaadta. Krisztus keresztye az áldott Megváltó minden követőjének

jóindulatára szólít fel. Az ott szemléltetett elv az, hogy adj, adj. Ez, a tényleges jótékonyságban és jó cselekedetekben megvalósulva, a keresztény élet igazi gyümölcse. A világiak elve az, hogy kapni, kapni, és így remélik, hogy biztosítják a boldogságot; de ha minden tekintetben megvalósul, annak gyümölcse a nyomorúság és a halál.

CS 14.2

Az evangélium Krisztus keresztjéről sugárzó fénye megdorgálja az önzést, és bátorítja a bőkezűséget és a jótékonyságot. Nem szabad panaszkodnunk, hogy egyre több az adakozásra való felhívás. Isten az Ő gondviselésében kihívja népét a korlátozott cselekvési területéről, hogy nagyobb vállalkozásokba kezdjen. Korlátlan erőfeszítést követel ez az idő, amikor erkölcsi sötétség borítja el a világot. Isten népe közül sokakat fenyeget az a veszély, hogy a világiasság és a kapzsiság rabul ejti őket. Meg kell érteniük, hogy az Ő kegyelme az, ami megsokszorozza az eszközeik iránti igényeket. Olyan tárgyakat kell eléjük állítani, amelyek a jótékonyságot cselekvésre hívják, különben nem tudnak a nagy Példakép jelleméről mintát venni.

CS 14.3

Az adakozás áldásai

Amikor Krisztus megbízta tanítványait, hogy *„menjenek el az egész világra, és hirdessék az evangéliumot minden teremtménynek”*, az emberekre bízta azt a munkát, hogy terjesszék kegyelmének ismeretét. Miközben egyeseket prédikálásra hív el, másokat arra szólít fel, hogy az általa rendelt adományokkal támogassák ügyét a Földön. Eszközöket adott az emberek kezébe, hogy isteni ajándékai emberi eszközökön keresztül áramolhassanak, hogy elvégezhessek a számunkra kijelölt munkát embertársaink megmentésében. Ez Isten egyik módja az ember felmagasztalásának. Ez éppen az a munka, amelyre az embernek szüksége van; mert felkelti szíve legmélyebb együttérzését, és mozgásba hozza elméje legmagasabb képességeit.

CS 15.1

Ami jó van a Földön, azt mind Isten bőkezű keze helyezte ide, az ember iránti szeretetének kifejezéseként. A szegények az Övéi, és a vallás ügye az Övé. Az arany és az ezüst az Úré; és ha akarná, az égből hullathatná őket. Ehelyett azonban az embert tette vagyonkezelőjévé, és rábízta az eszközöket, nem azért, hogy azokat felhalmozza, hanem hogy mások javára fordítsa. Így az embert teszi az eszközzé, amelyen keresztül szétosztja áldásait a földön. Isten azért tervezte meg a jótékonykodás rendszerét, hogy az ember hasonlónak váljon Teremtőjéhez, jóindulatú és önzetlen jelleművé, és végül Krisztussal együtt részesüljön az örökkévaló, dicsőséges jutalomban.

CS 15.2

Találkozás a keresztnél

A Golgotán kifejezett szeretetnek fel kell élednie, meg kell erősödni és szét kell terjednie gyülekezeteink között. Nem kellene mindent megtennünk, hogy erőt adjunk azoknak az elveknek, amelyeket Krisztus hozott ebbe a világba? Nem kellene arra törekednünk, hogy késedelem nélkül létrehozzuk és gyakoroljuk a jótékonysági erőfeszítéseket, amelyekre most van szükség? Amikor a keresztnél állsz, és látod, hogy a mennyek fejedelme

meghal érted, le tudod-e pecsételni a szívedet, mondván: „Nem; nincs mit adnom”?

CS 16.1

Krisztus hívő népének az Ő szeretetét kell bemutatnia. Ennek a szeretetnek kell őket a kereszt körül összefognia. Az a feladata, hogy megfossa őket minden önzéstől, és Istenhez és egymáshoz kösse őket.

CS 16.2

Találkozzatok a Golgota keresztje körül egymással önfeláldozásban és önmegtagadásban. Isten meg fog áldani benneteket, ha megteszitek a tőletek telhetőt. Amint közeledtek a kegyelem trónjához, amint a mennyből a földre eresztett aranylánc által ehhez a trónhoz kötve találjátok magatokat, hogy az embereket a bűn gödréből kihúzhassátok, szívetek szeretettel fog kitarulni testvéreitek és nővéreitek iránt, akik Isten nélkül és reménység nélkül vannak a világban. – Bizonyágtételek 9:253-256.

CS 156.3

2. fejezet – Bőkezű jótevőnk

Isten ereje a szív dobogásában, a tüdő működésében és a test ezerféle csatornájában keringő élő áramlatokban nyilvánul meg. Neki köszönhetjük létezésünk minden pillanatát, és az élet minden kényelmét. Azok az erők és képességek, amelyek az embert az alacsonyabb rendű teremtés fölé emelik, a Teremtő adományai.

CS 17.1

Jótéteményeivel áraszt el bennünket. Neki köszönhetjük az ételt, amit eszünk, a vizet, amit iszunk, a ruhát, amit viselünk, a levegőt, amit belélegzünk. Az Ő különleges gondviselése nélkül a levegő tele lenne dögvésszel és méreggel. Ő bőkezű jótevő és őrző.

CS 17.2

A nap, amely a Földre süt, és megdicsőíti az egész természetet, a hold különös, ünnepélyes ragyogása, a ragyogó csillagokkal tarkított égbolt dicsősége, a záporok, amelyek felfrissítik a földet, és virágzásnak indítják a növényzetet, a természet értékes dolgai a maguk változatos gazdagságában, a magasra törő fák, a bokrok és növények, a hullámzó gabona, a kék ég, a zöldellő föld, a nappal és éjszaka változásai, a megújuló évszakok, mind Teremtője szeretetéről beszélnek az embernek.

CS 17.3

Ő mindezekkel a jelekkel összeköt minket Magával az égben és a földön. Nagyobb gyengédséggel vigyáz ránk, mint az anya a szenvedő gyermekére. *„Amilyen könyörülő az atya a fiakhoz, olyan könyörülő az Úr az őt félők iránt.”* – Review and Herald, 1888. szeptember 18.

CS 17.4

Aki folyamatosan kap, annak folyamatosan adnia kell

Ahogy mi folyamatosan kapjuk Isten áldásait, úgy nekünk is folyamatosan adnunk kell. Amint a mennyei Jótevő megszűnik nekünk adni, lesz kifogásunk, mert nem lesz mit

adnunk. Isten soha nem hagyott minket szeretetének bizonyítéka nélkül, hiszen jót tett velünk...

CS 17.5

Minden pillanatban Isten gondviselése tart fenn minket, és az Ő ereje tart meg minket. Ő teríti meg asztalunkat étellel. Ő ad nekünk békés és üdítő alvást. Heti rendszerességgel elhozza nekünk a szombatot, hogy megpihenhessünk világi munkáinktól, és imádjuk Őt az Ő házában. Az Igéjét adta nekünk, hogy lámpás legyen lábunknak és világosság az utunknak. Szent lapjain megtaláljuk a bölcsesség tanácsait; és ahányszor bűnbánattal és hittel emeljük szívünket Hozzá, Ő megadja nekünk kegyelmének áldásait. Mindenek felett áll Isten drága Fiának végtelen ajándéka, akin keresztül minden más áldás áramlik erre és az eljövendő életre.

CS 18.1

Bizonyára jóság és irgalom kíséri minket minden lépésünknel. Hacsak nem kívánjuk, hogy a végtelen Atya többé ne biztosítson számunkra, mi se kiáltsunk fel türelmetlenül: „Sosincs vége az adakozásnak?” Nemcsak a tizedünket kell hűségesen Istennek adnunk, amelyet Ő a sajátjaként követel, hanem hálánk jeléül adományt is kell vinnünk az Ő kincstárába. Vidám szívvel vigyük Teremtőnknek minden adományának első gyümölcsét – legválogatottabb javainkat, legjobb és legszentebb szolgálatunkat. – The Review and Herald, 1886. február 9.

CS 18.2

A hála megnyilvánulásának egyetlen módja

Az Úrnak nincs szüksége az adományainkra. Nem gazdagíthatjuk Őt ajándékainkkal. A krónikás így fogalmaz: „Mert tőled van minden, és amiket a te kezedből vettünk, azokat adtuk most neked”. Isten mégis megengedi, hogy kegyelmei iránti megbecsülésünket önfeláldozó erőfeszítésekkel mutassuk ki, hogy ugyanezt másokra is kiterjesszük. Ez az egyetlen módja annak, hogy kifejezzük hálánkat és szeretetünket Isten iránt. Nem adott más módot. – The Review and Herald, 1887. december 6.

CS 18.3

Pál érve az önzés ellen

Pál igyekezett kiirtani az önzés csíráját testvérei szívéből; mert a jellem nem lehet teljes Krisztusban, ha az önszeretet és a kapzsiság megmarad. Krisztus szeretete a szívükben arra készítetné őket, hogy segítsenek testvéreiknek szükségükben. Azzal, hogy rámutatott arra az áldozatra, amelyet Krisztus hozott értük, igyekezett felkelteni a szeretetüket.

CS 19.1

„Nem parancsképpen mondom” – mondta – „hanem, hogy a mások buzgósága által a ti szeretetetek valóságát is kipróbáljam. Mert ismeritek a mi Urunk Jézus Krisztusnak jótéteményét, hogy gazdag lévén, szegénnyé lett érettetek, hogy ti az ő szegénysége által meggazdagodjatok.”

CS 19.2

Íme az apostol meggyőző érvelése. Nem Pál parancsa, hanem az Úr Jézus Krisztusé...

CS 19.3

Milyen nagy volt az Isten ajándéka az embernek, és mennyire az Ő jellemére vall, hogy így tette! Olyan bőkezűséggel adott, amelyet soha nem lehet meghaladni, hogy megmentse a lázadó emberfiakat, és rávegye őket, hogy meglássák az szándékát és felismerjék az szeretetét. Megmutatjátok-e adományaitokkal és felajánlásaitokkal, hogy semmit sem tartotok túl drágának Neki, aki „egyszülött Fiát adta”? – The Review and Herald, 1900. május 15.

CS 19.5

A bőkezűség szelleme a menny szelleme. Az önzés szelleme Sátán szelleme. – The Review and Herald, 1882. október 17.

CS 19.5

3. fejezet – Miért alkalmaz Isten embereket az Ő alamizsnáiként

Isten nem függ az emberektől ügyének előmozdításában. Angyalokat is tehetett volna igazságának követeivé. Megtehetette volna, hogy kinyilvánítja akaratát, ahogyan a Sínai-hegyről saját hangján hirdette a törvényt. De hogy a jóindulat szellemét ápolja bennünk, úgy döntött, hogy embereket alkalmaz erre a munkára.

CS 20.1

Minden mások javára végzett önfeláldozó cselekedet erősíti a jótékonyság szellemét az adakozó szívében, szorosabban kötve őt a világ Megváltójához, aki „gazdag lévén, szegénnyé lett érettetek, hogy ti az ő szegénysége által meggazdagodjatok”. És az élet csak akkor lehet áldás számunkra, ha teremtésünkben beteljesítjük az isteni célt. Isten minden jó ajándéka az ember számára csak átoknak bizonyul, ha nem használja fel azokat embertársai megáldására és Isten ügyének előmozdítására a földön. – The Review and Herald, 1886. december 7. CS 20.2

A nyereségvágy gyümölcse

A pénzszerzés iránti növekvő odaadás, az önzés, amelyet a nyereségvágy szül, halottá teszi az egyház lelkeségét, és elveszi tőle Isten kegyelmét. Amikor a fej és a kezek állandóan a gazdagság felhalmozásának tervezésével és munkájával vannak elfoglalva, Isten és az emberiség követelésesei feledésbe merülnek.

CS 20.3

Ha Isten jóléttel áldott meg bennünket, akkor nem szabad, hogy időnket és figyelmünket elvonjuk Tőle, és arra fordítsuk, amit Ő adott nekünk kölcsön. Az ajándékozó nagyobb, mint az ajándék. Áron vásároltak meg minket, nem vagyunk a magunkéi. Elfelejtettük-e azt a végtelen árat, amelyet a megváltásunkért fizettek? Meghalt a hála a szívünkben? Krisztus keresztje nem gyalázza meg az önző, könnyelmű és élvezeteket hajszólo életet? ... Ennek a végtelen önfeláldozásnak a gyümölcseit aratjuk; és mégis, amikor munkát kell végezni, amikor a mi pénzünkre van szükség, hogy segítsük a Megváltó munkáját a lelkek megmentésében, visszariadunk a kötelességtől, és felmentésért imádkozunk. A nemtelen lustaság, a gondatlan közöny és a gonosz önzés elzárja érzéseinket Isten követeléselei elől.

CS 20.4

Ó, vajon Krisztusnak, a mennyei Felségnek, a dicsőség Királyának kell-e viselnie a nehéz keresztet, a tövises koronát és innia a keserű poharat, miközben mi kényelmesen hátra dőlünk, magunkat dicsőítjük, és megfélekedünk azokról a lelkekről, akikért Ő meghalt, hogy drága vérével megváltsa őket? Nem; addig adjunk, amíg van rá erőnk. Tegyük, amíg van erőnk. Dolgozzunk, amíg nappal van. Szenteljük időnket és eszközeinket Isten szolgálatára, hogy elnyerjük az Ő elismerését és elnyerjük az Ő jutalmát. – The Review and Herald, 1882. október 17. CS 21.1

Legnagyobb konfliktusunk önmagunkkal

Ebben az életben a mi javaink korlátozottak, de az a nagy kincs, amelyet Isten a világnak ajándékozott, korlátlan. Minden emberi vágyat felölel, és messze túlmutat emberi számításainkon. A végső döntés nagy napján, amikor minden embert a tettei szerint ítélnék meg, az öngazolás minden hangja elhallgat; mert látni fogják, hogy az Atya az emberi fajnak adott ajándékában mindent megadott, amit csak adni tudott, és hogy azok, akik megtagadták a kegyelmi felajánlás elfogadását, mentség nélkül maradnak.
CS 21.2

Nincs olyan ellenségünk, akitől félnünk kellene. A mi nagy konfliktusunk a fel nem szentelt önmagunkkal van. Ha legyőzzük önmagunkat, akkor Óáltala, aki szeretett minket, többé válunk, mint pusztá győztesekké. Testvéreim, örök életet kell nyernünk. Vívjuk meg a hit jó harcát. Nem a jövőben, hanem most van a mi próbaidőnk. Amíg ez tart, *„keressétek először Istennek országát és az ő igazságát; és ezek mind”* – *„ezek”,* amelyek most oly gyakran szolgálnak Sátán céljaira, és csapdákként megtévesztenek és elpusztítanak – *„megadatnak néktek”* – The Review and Herald, 1908. március 5.
CS 21.3

Szennyes folt

Soha nem szabad elfelejtenünk, hogy ebben a világban próbára vagyunk téve, hogy eldőljön, alkalmasak vagyunk-e a jövő életre. Senki sem léphet be a mennybe, akinek a jellemét az önzés szennyes foltja szennyezi be. Ezért Isten itt próbára tesz bennünket azzal, hogy ideiglenes javakat bíz ránk, hogy ezek felhasználása megmutassa, ránk bízható-e az örökkévaló gazdagság. – The Review and Herald, 1893. május 16.
CS 22.1

A birtokaink csak ránk vannak bízva

Bármilyen nagy, vagy bármilyen kicsi is legyen az egyén birtoka, ne feledje, hogy az csak rá van bízva. Erejéről, ügyességéről, idejéről, talentumairól, lehetőségeiről és eszközeiről Istennek kell számot adnia. Ez egyéni munka; Isten azért ad nekünk, hogy másoknak adakozva hasonlóvá váljunk hozzá, nagylelkűvé, nemessé, jótévővé. Azok, akik isteni küldetésükről megfélekedve, csak arra törekednek, hogy megtakarítsanak vagy költsenek a büszkeség vagy önzés kényeztetésében, biztosíthatják e világ nyereségeit és örömeit; de Isten szemében, lelki eredményeik alapján szegények, szerencsétlenek, nyomorultak, vakok, mezítelenek.
CS 22.2

Ha helyesen használják, a vagyon a hála és a szeretet arany kötelékévé válik az ember és embertársai között, és erős kötelékké, amely a Megváltójához köti a szeretetét. Isten drága Fiának végtelen ajándéka a hála kézzelfogható kifejezését követeli kegyelmének címzettjeitől. Aki Krisztus szeretetének fényét kapja, az ezáltal a legszigorúbb kötelezettséget kapja arra, hogy az áldott fényt más, sötétségben élő lelkekre is árassza. – The Review and Herald, 1882. május 16.

CS 22.3

Krisztus jellemének tulajdonságait felébreszteni

Az Úr megengedi, hogy szenvedés és csapás érjen férfiakat és nőket egyaránt, hogy kihívjon minket önzésünkből, hogy felébressze bennünk jellemének tulajdonságait – együttérzést, gyengédséget és szeretetet.

CS 23.1

Az isteni szeretet akkor szólít meg a legmeghatóbban, amikor arra szólít fel bennünket, hogy tanúsítsuk ugyanazt a gyengéd együttérzést, amelyet Krisztus is tanúsított. Ő a fájdalmak embere volt, és ismerte a gyászt. Minden nyomorúságunkban Ő is szenvedett. Úgy szereti a férfiakat és a nőket, mint akiket a saját vérével vásárolt meg, és ezt mondja nekünk: „Új parancsolatot adok néktek, hogy egymást szeressétek; amint én szerettelek titeket, úgy szeressétek ti is egymást.” – The Review and Herald, 1906. szeptember 13.

CS 23.2

A legnagyobb megtiszteltetés, a legnagyobb öröm

Isten az élet, a fény és az öröm forrása a világegyetem számára. Mint a napból a fénysugarak, úgy áradnak belőle az áldások minden teremtményre, akit Ő teremtett. Végtelen szeretetében megadta az embereknek azt a kiváltságot, hogy az isteni természet részeseivé váljanak, és a maguk részéről áldásokat terjesszenek embertársaiknak. Ez a legnagyobb megtiszteltetés, a legnagyobb öröm, amit Isten az embereknek adhat. Azok kerülnek legközelebb a Teremtőjükhöz, akik így a szeretet munkájának részeseivé válnak. Aki nem hajlandó „Istennel együtt munkássá válni” – az az ember, aki önző kényeztetés kedvéért figyelmen kívül hagyja embertársai szükségleteit, a fösvény, aki itt halmozza fel kincseit –, az visszatartja magától a leggazdagabb áldást, amelyet Isten adhat neki. – The Review and Herald, 1887. december 6.

CS 23.3

4. fejezet – Krisztus és Sátán ellentétes elvei

Az emberi lények egyetlen nagy családhoz tartoznak, Isten családjához. A Teremtő úgy tervezte, hogy tiszteljék és szeressék egymást, és mindig tiszta, önzetlen érdeklődést tanúsítsanak egymás jóléte iránt. Sátán célja azonban az volt, hogy az embereket elsősorban önmagukhoz vezesse; és mivel engedtek az irányításának, olyan önzést fejlesztettek ki, amely nyomorúsággal és viszálykodással töltötte meg a világot, és szembe állította egymással az embereket.

CS 24.1

A romlottság szíve az önzés, és mivel az emberek engedtek a hatalmának, az Isten iránti hűség ellentéte látható a mai világban. A nemzeteket, családokat és egyéneket az a vágy tölti el, hogy önmagukat tegyék a középpontba. Az ember arra vágyik, hogy uralkodjon embertársai felett. Önzésében elszakadva Istentől és embertársaitól, féktelen hajlamait követi. Úgy cselekszik, hogy a mások java attól függjön, hogy alávetik-e magukat az ő fennhatóságának.

CS 24.2

Az önzés viszályt hozott az egyházba, szentségtelen ambíciókkal töltve meg azt... Az önzés tönkreteszi a krisztusi lelkiületet, önszeretettel tölti el az embert. Az igazságtól való folyamatos eltávolodáshoz vezet. Krisztus azt mondja: „*Legyetek azért ti tökéletesek, miként a ti mennyei Atyátok tökéletes.*” Az önszeretet azonban vak az Isten által megkövetelt tökéletességre...

CS 24.3

Krisztus azért jött erre a világra, hogy kinyilatkoztassa Isten szeretetét. Követőinek kell folytatnia azt a munkát, amelyet Ő kezdett el. Törekedjünk arra, hogy segítsük és erősítsük egymást. A mások javának keresése az az út, amelyen az igazi boldogságot meg lehet találni. Az ember nem a saját érdekei ellen dolgozik, ha Istent és embertársait szereti. Minél önzetlenebb a lelke, annál boldogabb, mert Isten vele kapcsolatos célját teljesíti. Isten lehelete járja át, és tölti el boldogsággal. Számára az élet szent bizalom, értékes az ő szemében, mert Isten azért adta, hogy mások szolgálatára fordítsa. – The Review and Herald, 1908. június 25.

CS 24.4

Egyenlőtlen küzdelem

Az önzés a legerősebb és legáltalánosabb emberi késztetés, a lélek harca az együttérzés és a kapzsiság között egyenlőtlen küzdelem; mert míg az önzés a legerősebb szenvedély, a szeretet és a jóindulat túl gyakran a leggyengébb, és általában a rossz győzelmet arat. Ezért az Isten ügyéért végzett munkánkban és ajándékainkban nem biztonságos, ha az érzés vagy az indulat irányít bennünket.

CS 25.1

Adakozni vagy dolgozni akkor, amikor a rokonszenvünk megindul, és visszatartani az ajándékainkat vagy a szolgálatunkat, amikor az érzelmeink nem mozdulnak meg, nem bölcs, ugyanakkor veszélyes út. Ha az indulat vagy a pusztán emberi együttérzés irányít bennünket, akkor néhány eset, amikor másokért tett erőfeszítéseinket hálátlansággal viszonyozzák, vagy amikor ajándékainkkal visszaélnak vagy elherdálják, elegendő lesz ahhoz, hogy a jótékonyság forrásai befagyjanak. A keresztényeknek szilárd elvek alapján kell cselekedniük, követve a Megváltó önmegtagadásra és önfeláldozásra vonatkozó példáját. – The Review and Herald, 1886. december 7.

CS 25.2

Krisztus tanításának alaphangja

Az önfeláldozás Krisztus tanításának az alaphangja. Gyakran parancsolják ezt a hívőknek, így utasítgatásnak érződik, de azért, mert nincs más módja az emberek megmentésének,

mint hogy elvágják őket az önző életüktől. Krisztus a földi életében az evangélium erejének hű ábrázolását adta... Minden léleknek, aki vele együtt szenved a bűnnel szembeni ellenállásban, az Ő ügyéért végzett munkában, a mások javára való önmegtagadásban, részvételt ígér az igazak örök jutalmában. Annak a szellemnek a gyakorlása által, amely az Ő életművét jellemezte, az Ő természetének részeseivé válunk. Ha részt veszünk ebben a másokért való áldozatos életben, akkor az eljövendő életben osztozni fogunk Vele, aki „igen-igen nagy örök dicsőséget szerez nekünk.” – The Review and Herald, 1911. szeptember 28.

CS 25.3

Az önzés gyümölcsei

Azok, akik hagyják, hogy a kapzsi lélek birtokba vegye őket, ápolják és fejlesztik ki azokat a jellemvonásokat, amelyek majd bálványimádóként fogják beírni nevüket a mennyei feljegyzésekbe. Mindezek a tolvajok, a szidalmazók és a zsarolók közé tartoznak, akik közül – Isten ígéje szerint – senki sem örökölheti Isten országát. „Mert dicsekszik a gonosz az ő lelkének kívánságával, és a fősvény megoeti és szidja az Urat.” A telhetetlenség mindig is ellentétes a keresztény jótékonyság gyakorlásával. Az önzés gyümölcsei mindig a kötelesség elhanyagolásában mutatkoznak meg, és abban, hogy az Isten által ránk bízott ajándékokat nem használjuk fel az Ő munkájának előmozdítására. – The Review and Herald, 1896. december 1.

CS 26.1

Minden kegyességnek halála

Krisztus a mi példánk. Életét áldozatul adta értünk, és arra kér minket, hogy életünket áldozatul adjuk másokért. Így kiűzhetjük az önzést, amelyet a Sátán állandóan igyekszik szívünkbe ültetni. Ez az önzőség halálos minden kegyességre nézve, és csak az Isten és embertársaink iránti szeretet kinyilvánításával győzhető le. Krisztus egyetlen önző embert sem enged be a mennyei udvarokba. Egyetlen kapzsi ember sem lépheti át a gyöngykapukat; mert minden kapzsiság bálványimádás. – The Review and Herald, 1899. július 11.

CS 26.2

5. fejezet – Jótékonyság ott, ahol Krisztus tartózkodik

Amikor Isten tökéletes szeretete van a szívben, csodálatos dolgok fognak történni. Krisztus olyan lesz a hívő szívében, mint az örök életre forrásozó víz. De azok, akik közömbösséget tanúsítanak az emberiség szenvedőivel szemben, közömbösséget fognak tanúsítani Jézus Krisztussal szemben az Ő szenvedő szentjei személyében. Semmi sem szívja el gyorsabban a lelkiséget a lélekből, mint amikor csupán az önzés és öngondoskodás körül forog.

CS 27.1

Akik kényeztetik önmagukat, és elhanyagolják azoknak a lelkéről és testéről való gondoskodást, akikért Krisztus az Ő életét adta, azok nem esznek az élet kenyeréből, és nem isznak az üdvösség kútjának vizéből. Szárazak és nedvtelenek, mint a fa, amely nem

terem gyümölcsöt. Lelki törpék, akik eszközeiket önmagukra költik; de „*amit az ember vet, azt aratja is*”. CS 27.2

A keresztyén elvek mindig láthatóvá válnak. A belső elvek ezerféleképpen fognak megnyilvánulni. Krisztus a lélekben maradva olyan, mint a kút, amely soha ki nem apad. – The Review and Herald, 1895. január 15.

CS 27.3

Amikor Krisztus a szívben trónol

Amikor Isten gazdagsággal ruházza fel az embert, az azért van, hogy Krisztus, a mi Megváltónk tanítását ékesítse azáltal, hogy földi kincseit Isten országának előmozdítására használja fel világunkban. Az embernek Krisztust kell képviselnie, és ezért nem úgy kell élnie, hogy önmagának kedvezzen és felmagasztalja magát, hogy dicsőséget kapjon azért, mert gazdag.

CS 27.4

Amikor a szív megtisztul a bűntől, Krisztus kerül a trónra, amelyet egykor az önzés és a földi kincsek szeretete foglalt el. Krisztus képmása az arc kifejezésében mutatkozik meg. A megszentelődés munkája a lélekben folytatódik. Az önigazolás száműztetik. Látható az új ember felöltése, amely Krisztus után igazságosságra és igaz szentségre teremtett. – The Review and Herald, 1900. szeptember 11.

CS 27.5

A kapzsiság és a fősვნყség legyőzése

A gazdagoknak mindent Istennek kell szentelniük, és aki az igazság által testben, lélekben és szellemben megszentelődik, az a vagyonát is Istennek szenteli, és olyan eszközévé válik, amelynek révén más lelkeket is elér. Tapasztalatában és példájában nyilvánvalóvá válik, hogy Krisztus kegyelme hatalmat gyakorol a kapzsiság és a fősვნყség legyőzésére, és az a gazdag ember, aki Istennek adja át a rábízott javakat, hűséges sáfárként fog számon tartatni, és másoknak is bemutathatja, hogy felhalmozott vagyonának minden egyes dollárjára Isten képe és felirata van rányomva. – The Review and Herald, 1893. szeptember 19.

CS 28.1

6. fejezet – Gyakorlati prédikálás

A szentek szükségletére és Isten országának előmozdítására adakozni olyan gyakorlati prédikálás, amely arról tesz bizonyosságot, hogy akik adakoznak, nem hiába kapták Isten kegyelmét. Az önzetlen jellem élő példája, amely Krisztus példáját követi, nagy hatalommal bír az emberekre. Azok, akik nem önmaguknak élnek, nem fognak minden dollárt arra költeni, hogy kielégítsék vélt szükségleteiket, és ellássák kényelmüket, hanem szem előtt tartják, hogy ők Krisztus követői, és hogy vannak mások, akiknek szükségük van élelemre és ruhára.

CS 29.1

Azok, akik az étvágy és az önző vágyak kielégítésére élnek, elveszítik Isten kegyét, és elveszítik a mennyei jutalmat. A világ előtt arról tesznek tanúbizonyságot, hogy nincs valódi hitük, és amikor megpróbálják másoknak átadni a jelenvaló igazság ismeretét, a világ úgy fogja tekinteni szavaikra, mint zengő ércre vagy pengő cimbalomra. Mindenki a cselekedeteivel mutassa meg a hitét! *„A hit is, ha cselekedetei nincsenek, megholt ő magában.”* *„Adjátok azért szereteteteknek és felőletek való dicsekvésünknek, bizonyosságát irántuk a gyülekezetek előtt is.”* – The Review and Herald, 1894. augusztus 21. CS 29.2

A legnehezebb prédikáció

A legnehezebben hirdethető és a legnehezebben gyakorolható prédikáció az önmegtagadás. A kapzsi bűnös maga az, aki elzárja az ajtót a jó elől, amit megtehetne, de helyette a pénzt önző célokra fekteti be. De lehetetlen, hogy valaki megtartsa Isten kegyét és élvezze a Megváltóval való közösséget, és ugyanakkor közömbös legyen azon embertársai érdekei iránt, akiknek nincs életük Krisztusban, akik bűneikben pusztulnak. Krisztus csodálatos példát hagyott ránk az önfeláldozásról...

CS 29.3

Ha követjük Őt az önmegtagadás útján, felemeljük a keresztet, és utána visszük Atyja hazájába, életünkben a krisztusi élet szépségét fogjuk megmutatni. Az önfeláldozás oltárán, – az Isten és a lélek közötti találkozás kijelölt helyén – Isten kezéből kapjuk a mennyei fáklyát, amely átvizsgálja a szívet, és feltárja Krisztus állandó szükségét. – The Review and Herald, 1907. január 31. CS 30.1

Kitágítja a szívet, egyesül Krisztussal

A szegények felajánlásai, amelyeket önmegtagadással adnak a megváltó igazság értékes fényének terjesztésére, nemcsak Isten számára lesznek édes illatúak, és teljesen elfogadhatóak számára mint megszentelt ajándék, hanem maga az adakozás kitágítja az adakozó szívet, és teljesebben egyesíti őt a világ Megváltójával. Ő gazdag volt, de a mi kedvünkért szegénnyé lett, hogy mi az Ő szegénysége által gazdaggá váljunk. A legkisebb összegek, amelyeket a korlátozott körülmények között élők vidáman adnak, teljesen elfogadhatóak Isten számára, sőt nagyobb értéket képviselnek az Ő szemében, mint a gazdagok felajánlásai, akik ezeket adományozhatnak, és mégsem gyakorolnak önmegtagadást, és nem érznek hiányt. – The Review and Herald, 1878. október 31, 1878.

CS 30.2

Adakozás vidám készséggel

A keresztény bőkezűség szelleme megerősödik, amint gyakoroljuk, és nem kell egészségtelenül ösztönözni. Mindazok, akikben megvan ez a lelkelet, Krisztus lelkelete, vidám készséggel fogják adományait az Úr kincstárába nyomni. A Krisztus iránti szeretettől és azokért a lelkekért, akikért Ő meghalt, ösztönözve érzik, hogy hűséggel tegyék a dolgukat. – The Review and Herald, 1893. május 16.

CS 30.3

További tanulmányozásra

A jótékonyság mennyei körforgása, Jézus élete, 20, 21
Végtelen mélységig felkavart isteni jóindulat, Bizonyságtételek 9:59, 60
Az üdvösség terve a jóindulatban kezdődik és végződik, Bizonyságtételek 3:548
Isten szeretete és irgalma nem igényel hálát? Bizonyságtételek 2:600
A jótékonyság a hálás szeretetből fakad, Bizonyságtételek 3:396
A hála, amely az önkéntes, hálaadó és vétekáldozatban térül meg, Az apostolok története 75
Az üdvösség megbecsülése elúzi a zúgolódást, Bizonyságtételek 3:481, 482
Egy emlék, amely elúzi a sóvárgást, Bizonyságtételek 4:485
Nem lehet egyenlő, de hasonlíthat az eredetihez, Bizonyságtételek 2:170
Isten népének veszélye a világ iránti szeretetben, Bizonyságtételek 4:141
A sóvárgás bűne, Bizonyságtételek 3:544-551
Az önzés, a legkínzóbb iga, Bizonyságtételek 4:627
Isten munkáját nagymértékben akadályozza a személyes önzés, Bizonyságtételek 9:52
A haszonért örült emberek nyugtalanságának lecsillapítása, Bizonyságtételek 4:80
A nagy gonoszság, a kapzsiság megelőzése, Bizonyságtételek 3:547
Az állandó jóindulat a rákos bűnök ellenszere, Bizonyságtételek 3:548
A nagyravágyó és kapzsi emberek, akikben átalakulásra van szükség, Bizonyságtételek 5:250
A jellem tökéletessége nem érhető el önfeláldozás nélkül, Bizonyságtételek 9:53
A világiasságtól a jótékonyságig, Bizonyságtételek 5:277
Dicsőséges eredmények, ha az önzést számúzzuk, Bizonyságtételek 5:206
Jótékonyság, Isten átalakító kegyelmének dicsőséges tanúja, Bizonyságtételek 2:239
Az önfeláldozó szeretet, az őszinteség legnagyobb bizonyítéka, Bizonyságtételek 7:146
Egy érv, amelyet a világ nem tud elvitatni, Bizonyságtételek 4:483, 484
A lelki jólét arányos a rendszeres bőkezűséggel, Bizonyságtételek 3:405
Isten úgy tervezte, hogy az embert önmagához hasonlóná tegye, Bizonyságtételek 4:473
Mindent odaadva, lángoló vágyakozással, Bizonyságtételek 1:160
Az önfeláldozó szeretet a gazdagságnál is nagyobb örömet hoz, Bizonyságtételek 3:381, 382, 397
Isten nagylelkűsége, amikor az ajándékokat a mi javunkra fordítja, Bizonyságtételek 5:736, 737
Az elfogadás képessége a bőkezűség által növekszik, Bizonyságtételek az egyházzól 6:448, 449

2. szakasz – Isten munkája és annak támogatása

7. fejezet – Az Úr munkájának fenntartása

A próbaidő utolsó évei átmennek az örökkévalóságba. Az Úr nagy napja már a nyakunkon van. Most minden energiánkat arra kell fordítanunk, hogy felébresszük a vétkeikben és bűneikben halottakat...

CS 35.1

Itt az ideje, hogy odafigyeljünk Isten igéjének tanítására. Minden parancsolata azért adatott, hogy jót tegyen velünk. Felszólítja azokat, akik Immanuel fejedelem véres zászlaja alatt állnak, adjanak bizonyosságot arról, hogy felismerték Istentől való függőségüket és az iránta való elszámoltathatóságukat azáltal, hogy visszaadják Neki egy bizonyos részét annak, amit rájuk bízott. Ezt a pénzt annak a munkának az előmozdítására kell fordítani, amelyet a Krisztus adott a tanítványainak...

CS 35.2

Isten népe olyan munkára van elhívva, amelyhez pénzre és megszentelődésre van szükség. A rajtunk nyugvó kötelezettségek arra köteleznek bennünket, hogy képességeinkhez mértén Istenért dolgozzunk. Osztatlan szolgálatra szólít fel, szívünk, lelkünk, elménk és erőnk teljes odaadására.

CS 35.3

A világegyetemben csak két hely van, ahol elhelyezhetjük kincseinket: Isten raktárában vagy Sátánéban; és minden, amit nem Isten szolgálatára fordítunk, a Sátán oldalán kerül számadásra, és az ő ügyét erősíti. Az Úr úgy tervezte, hogy a ránk bízott eszközöket az Ő országának építésére használjuk fel. Az Ő javai sáfáira vannak bízva, hogy azokkal gondosan kereskedjenek, és a lelkek megmentése révén hozzanak Neki bevételt. Ezek a lelkek aztán bizalmas sáfáraivá válnak, és együttműködnek Krisztussal Isten ügyének előmozdításában.

CS 35.4

Kapunk, hogy adhassunk

Ahol élet van egy gyülekezetben, ott növekedés és gyarapodás is van. Folyamatos a csere, a vétel és az adás, a befogadás és az Úrnak az övéi visszaadása is. Isten minden igaz hívőnek világosságot és áldást ad át, és ezt a hívő másoknak is átadja abban a munkában, amelyet az Úrért végez. Ahogyan ad abból, amit kap, úgy növekszik a befogadóképesége. Helyet kap a kegyelem és az igazság friss utánpótlása. Tisztább fényt, megnövekedett tudást kap. Ettől az adástól és befogadástól függ a gyülekezet élete és növekedése. Aki kap, de soha nem ad, hamarosan megszűnik kapni. Ha az igazság nem áramlik belőle másokhoz, elveszíti a befogadás képességét. Át kell adnunk a mennyei javakat, ha friss áldást akarunk kapni.

CS 36.1

Az Úr nem azt akarja, hogy jöjjünk el ebbe a világba, és tegyünk le aranyat és ezüstöt az Ő művének előmozdítására. Ő ellátja az embereket erőforrásokkal, hogy ajándékaik és

felajánlásaik révén tovább vigyék a munkáját. Az egyetlen cél, amelyre Isten ajándékait mindenekelőtt fel kell használni, az a munkások fenntartása az aratási mezőn. És ha az emberek olyan csatornákká válnak, amelyeken keresztül a mennyei áldás másokhoz áramolhat, az Úr gondoskodik a csatornák ellátásáról. Az embereket nem az teszi szegénnyé, hogy visszaadja az Úrnak az övét; a visszatartás az, ami szegénységre hajlamosít...

CS 36.2

A takarékoság és az áldozatvállalás ideje

Isten arra szólítja fel népét, hogy ébredjen rá a felelősségére. Fényáradat árad az Ő igéjéből, ugyanis az elhanyagolt kötelezettségeknek eleget kell tenni. Ha ezeknek eleget tesznek, azáltal, hogy tizedet és adományokat adnak az Úrnak, megnyílik az út a világ előtt, hogy meghallja azt az üzenetet, amelyet az Úr hallatni akar. Ha népünk szívében ott lenne Isten szeretete, ha minden egyháztagot átítatna az önfeláldozás szelleme, nem lenne hiány a hazai és külföldi missziókra szánt pénzeszközökből; erőforrásaink megsokszorozódnának; a hasznosság ezer ajtaja nyílna meg; és szabadon léphetnénk be. Ha Isten szándéka megvalósult volna azzal, hogy az irgalmasság üzenetét átadjuk a világnak, Krisztus már eljött volna, és a szenteket Isten városában fogadhatnák.

CS 36.3

Ha valaha is volt olyan idő, amikor áldozatokat kellett volna hozni, akkor az most van. Testvéreim és nővéreim, gyakoroljátok a takarékoságot otthonotokban. Tegyétek el a bálványokat, amelyeket Isten elé állítottatok. Mondjátok le az önző élvezetekről. Könyörgöm, ne költsétek a pénzt a házatok díszítésére; mert a pénzetek Istené, és Neki kell számot adnotok a felhasználásáról. Ne használjátok az Úr pénzét arra, hogy gyermekeitek fantáziáját kielégítsétek. Tanítsátok meg nekik, hogy Isten igényt tart mindenre, amijük van, és hogy ezt az igényt semmi sem törölheti el.

CS 37.1

A pénz egy szükséges kincs. Ne pazaroljátok arra, akinek nincs rá szüksége. Van, akinek szüksége a készséges ajándékaitokra. Vannak a világon olyanok, akik , éheznek. Mondhatjátok, hogy nem tudjátok mindannyiukat megetetni. De Krisztus takarékosági leckéit gyakorolva, etethetsz egyet. „Szedjétek össze a megmaradt darabokat, hogy semmi el ne vesszen.” Ezeket a szavakat Ő mondta, akinek ereje csodát tett, hogy az éhező sokaság szükségleteit kielégítse. CS 37.2

Ha vannak pazarló szokásaid, azonnal vágd ki őket az életedből. Ha ezt nem teszed meg, csődbe jutsz az örökkévalóságra. A takarékoság, a szorgalom és a józanság szokásai jobb adományt jelentenek gyermekeidnek, mint a gazdag hozomány.

CS 37.3

Zarándokok és jövevények vagyunk a földön. Ne költsük eszközeinket olyan vágyak kielégítésére, amelyeket Isten azt szeretné, ha elfojtanánk. Képviseljük méltóképpen hitünket azáltal, hogy korlátozzuk szükségleteinket. Egyháztagjaink egy emberként álljanak fel, és dolgozzanak komolyan, mint akik az igazság teljes világosságában járnak ezekben az utolsó napokban...

CS 38.1

Mit ér a mérhetetlen vagyon, ha drága kastélyokban vagy banki részvényekben halmozzák fel? Mit nyomnak ezek a mérlegen azoknak a lelkeknek az üdvösségéhez képest, akikért Krisztus, a végtelen Isten Fia meghalt? – The Review and Herald, 1903. december 24.

CS 38.2

Kiváltság és felelősség

A valaha halandókra bízott legsúlyosabb igazságokat azért kaptuk, hogy hirdessük a világnak. Ezeknek az igazságoknak a hirdetése a mi munkánk. A világot figyelmeztetni kell, és Isten népének hűnek kell lennie a rábízott bizalomhoz. Nem szabad spekulációkba bocsátkozniuk, és nem szabad hitetlenekkel üzleti vállalkozásokba bocsátkozniuk, mert ez akadályozná őket a rájuk bízott munka elvégzésében.

CS 38.3

Krisztus azt mondja az Ő népéről: „*Ti vagytok a világ világossága*”. Nem kis dolog, hogy Isten tanácsai, céljai és tervei ilyen világosan megnyíltak előttünk. Csodálatos kiváltság, hogy megérthetjük Isten akaratát, amint az a prófécia biztos ígéjében kinyilatkoztatott. Ez súlyos felelősséget ró ránk. Isten elvárja tőlünk, hogy másoknak is átadjuk a Tőle kapott tudást. Az Ő szándéka, hogy az Ő munkáját fenntartsuk és az isteni és emberi eszközök egyesüljenek a figyelmeztető üzenet hirdetésében. – The Review and Herald, 1904. július 28. CS 38.4

Támogassuk a külföldi missziókat

Isten népének szimpátiáját országunk minden gyülekezetében fel kell ébresztetni, és önzetlenül kell cselekedni a különböző missziós területek szükségleteinek kielégítésére. Az embereknek vagyonuk felajánlásával kell tanúságot tenniük Isten ügye iránti érdeklődésükről. Ha ez az érdeklődés megnyilvánulna, a keresztény testvériség köteléke létezne és erősödne Krisztus családjának minden tagja között.

CS 38.5

Ez a munka, azaz, hogy hűségesen behozzuk az összes tizedet, hogy legyen étel az Isten házában, munkásokat biztosítana mind a hazai, mind a külföldi mezőkre. Bár a jelen igazságról szóló könyvek és kiadványok a világ minden részébe elárasztják a tudás kincseit, mégis különböző pontokon missziós állomásokat kell létrehozni. Az élő prédikátornak kell hirdetnie az élet és az üdvösség ígét. Vannak nyitott mezők, amelyek munkásokat hívogatnak, hogy belépjenek. Az aratás megérett, és a világ minden részéből hallatszik a munkásokért való komoly makedón kiáltás. – The Review and Herald, 1889. február 19.

CS 39.1

A munka nem állhat meg

[White asszony 1886-os felhívása. Európából írta.] Ha valóban megvan az igazság ezekre az utolsó napokra, akkor azt minden nemzetséghez, ágazathoz, nyelvhez és néphez el kell vinni. Az élők és a holtak a testben elkövetett cselekedeteik szerint lesznek megítélve, és Isten törvénye az a mérce, amely alapján megmérettetnek. Ezért most kell figyelmeztetni őket; Isten szent törvényét igazolni kell, és tükörként eléjük tartani. E munka elvégzéséhez

eszközökre van szükség. Tudom, hogy nehéz idők járnak, a pénz nem bőséges; de az igazságot terjeszteni kell, és a terjesztéséhez szükséges pénzt a kincstárba kell tenni...

CS 39.2

Feladjuk a munkát?

Üzenetünk az egész világra kiterjed; mégis sokan szó szerint semmit sem tesznek, még többen olyan keveset, olyan nagy hitetlenséggel, hogy az szinte a semmihez sem hasonlítható. Feladjuk-e azokat a mezőket, amelyeket már megnyitottunk külföldön? Hagyjuk-e abba a munka egy részét a hazai misszióinkban? Elsápadunk egy néhány ezer dolláros adósságon? Tántorodjunk meg és váljunk lemaradókká most, e földi történelem utolsó jeleneteiben? A szívem azt mondja: Nem, nem. Nem tudok úgy gondolkodni ezen a kérdésen, hogy ne égő buzgalommal szeretném, ha a munka folytatódna. Nem tagadnánk meg a hitünket, nem tagadnánk meg Krisztust, mégis ezt fogjuk tenni, hacsak nem haladunk előre, ahogy Isten gondviselése megnyitja az utat.

CS 39.3

A munka nem állhat meg eszközök hiányában. Több eszközt kell befektetni bele. Testvérek Amerikában, Mesterem nevében arra kérlek benneteket, hogy ébredjete fel! Ti, akik kendőbe rakjátok és a földre rejtitek talentumaitokat, akik házakat építetek és földet földhöz adtok, Isten felszólít benneteket: *„Adjátok el, amitek van, és adjatok alamizsnát”*. Eljön az idő, amikor a parancsolatokat megtartók nem tudnak sem vásárolni, sem eladni. Siessetek, hogy kiássátok elásott talentumaitokat. Ha Isten pénzt bízott rátok, mutassátok magatokat hűségesebb bizalmához; csomagoljátok ki kendőiteket, és küldjétek el talentumaitokat a pénzváltóknak, hogy amikor Krisztus eljön, kamatostul fogadhassa az övéit. CS 40.1

Vidám bőkezűség a befejező munkában

Az utolsó végponton, mielőtt ez a munka lezárul, ezeket fognak vidáman az oltárra tenni. Férfiak és nők áldott kiváltságnak fogják érezni, hogy részt vehetnek abban a munkában, amely a lelkek felkészítését szolgálja az Isten nagy napján való helytállásra, és olyan készségesen adnak majd százakat, mint ahogyan most dollárokat adnak.

CS 40.2

Ha Krisztus szeretete lángolna az Ő megvallott népének szívében, akkor ma is ugyanezt a szellemet látnánk megnyilvánulni. Ha csak felismernék, hogy milyen közel van a lelkek üdvösségéért végzett minden munka vége, olyan készségesen áldoznák fel a vagyonukat, mint az ősegyház tagjai tették. Olyan komolyan dolgoznának Isten ügyének előmozdításán, mint ahogy a világi emberek a gazdagság megszerzésén fáradoznak. Tapintatot és ügyességet gyakorolnának, és komoly és önzetlen munkát végeznének, hogy eszközöket szerezzenek, amelyeket nem felhalmozni, hanem az Úr kincstárába öntenének. CS 40.3

Mi van akkor, ha néhányan szegényekké válnak a munkába való befektetésben? Krisztus értetek lett szegény; ti azonban örök gazdagságot, a mennyben lévő kincset biztosíthatok magatoknak, amely nem fogy el. A pénzetek ott sokkal nagyobb biztonsággal van, mintha bankban helyeznétek el, vagy házakba és földekbe fektetnétek. Olyan zsákokban van

elhelyezve, amelyek nem öregszenek. Egy tolvaj sem közelítheti meg, egy tűz sem emésztheti meg...

CS 41.1

Ha engedelmeskedünk a Megváltó felszólításának, példánk hangosabban fog szólni, mint a szavaink. Az igazság erejének legmagasabb fokú megnyilvánulása akkor látható, amikor azok, akik vallják, hogy hisznek benne, cselekedeteikkel adnak bizonyosságot hitükről. Akik hisznek ebben az ünnepélyes igazságban, azoknak az önfeláldozás olyan szellemével kell rendelkezniük, amely megdorgálja a pénzimádók világi ambícióit. – Historical Sketches of the Foreign Missions of the Seventh-day Adventists (A Hetednap Adventisták külföldi misszióinak történeti vázlata), 291-293.

CS 41.2

8. fejezet – Teljes szívvel ragaszkodni az egyházhhoz

Minden hívőnek teljes szívvel kell ragaszkodnia az egyházhhoz. Az egyház jóléte legyen az első számú érdeke, és hacsak nem érzi szent kötelességének, hogy az egyházzal való kapcsolatát az egyház javára fordítsa saját maga helyett, az egyház sokkal jobban boldogul nélküle. Mindenkinek hatalmában áll, hogy tegyen valamit Isten ügyéért. Vannak olyanok, akik nagy összegeket költenek felesleges luxuscikkekre; kielégítik az étvágyukat, de nagy adónak érzik, ha az egyház fenntartásához szükséges eszközökkel járulnak hozzá. Hajlandóak élvezni az egyház kiváltságainak minden előnyét, de inkább hagyják, hogy mások fizessék a számlákat. Azok, akik valóban mély érdeklődést éreznek az ügy előmozdítása iránt, nem haboznak pénzt fektetni a vállalkozásba, amikor és ahol erre szükség van. – Bizonyoságtételek 4:18.

CS 42.1

Akik örülnek az igazság drága fényének, azoknak égő vágyat kell érezniük arra, hogy azt mindenhová eljuttassák. Van néhány hűséges zászlóvivő, akik soha nem riadnak vissza a kötelességtől, és nem bújnak ki a felelősség alól. Szívük és pénztárcájuk mindig nyitva áll minden olyan felhívásra, amely Isten ügyének előmozdítását szolgáló eszközökre irányul. Sőt, úgy tűnik, néhányan készek túllépni kötelességükön, mintha attól félnének, hogy elveszítik a lehetőséget, hogy a mennyei bankba fektessék a részüket.

CS 42.2

Vannak mások, akik a lehető legkevesebbet teszik. Felhalmozzák a kincseiket, vagy pazarolják magukra az eszközeiket, és vonakodva adják ki a puszta alamizsnát Isten ügyének támogatására. Ha ígéretet vagy fogadalmat tesznek Istennek, azt utólag megbánják, és ameddig csak lehet, vagy akár teljesen is, elkerülik annak kifizetését. A lehető legkisebbre teszik a tizedet, mintha attól félnének, hogy amit visszaadnak Istennek, az elveszik. Lehet, hogy különböző intézményeink zavarba jönnek az eszközök miatt, de ez az osztály úgy viselkedik, mintha nem számítana nekik, hogy boldogulnak-e vagy sem. Pedig ezek Isten eszközei, amelyekkel megvilágosítja a világot. – Bizonyoságtételek 4:477, 478. CS 42.3

A keresztségi fogadalom

Mindenki, aki az egyházhoz csatlakozik, ezzel a cselekedettel ünnepélyes fogadalmat tesz arra, hogy az egyház érdekeiért dolgozik, és ezt az érdekét minden világi szempont fölé helyezi. Az a feladata, hogy megőrizze az élő kapcsolatot Istennel, hogy szívvel és lélekkel részt vegyen a megváltás nagy tervében, és hogy életében és jellemében megmutassa Isten parancsolatainak kiválóságát a világ szokásaival és parancsolataival szemben. Minden lélek, aki hitet tesz Krisztus mellett, elkötelezi magát, hogy lelki munkásként mindent megtegyen, amit csak lehet, hogy tevékeny, buzgó és hatékony legyen Mestere szolgálatában. Krisztus elvárja, hogy mindenki tegye a kötelességét; ez legyen a jelszó az Ő követőinek minden sorában...

CS 43.1

Mindenkinek úgy kell megmutatnia Isten iránti hűségét, hogy bölcsen használja fel az Ő rábízott tőkét, nem csupán eszközökben, hanem minden olyan adományban, amely az Ő országának épülését szolgálja. Sátán minden lehetséges eszközt bevet, hogy megakadályozza, hogy az igazság eljusson azokhoz, akiket a tévedés fedez; de a figyelmeztetés és a könyörgés hangjának el kell jutnia hozzájuk. És bár csak kevesen vesznek részt ebben a munkában, ezreknek kellene ugyanúgy érdeklődniük iránta. – Bizonyágtételek 5:460-462.

CS 43.2

Az előttünk álló feladat

Itt van egy világ, amelyet figyelmeztetni kell. Ránk bízta ezt a munkát. Mindenáron gyakorolnunk kell az igazságot. Önfeláldozó harcosokként kell helytállnunk, akik készek arra, hogy ha kell, az életüket is adják Isten szolgálatában. Rövid idő alatt nagy munkát kell elvégezni. Meg kell értenünk a munkánkat, és hűséggel kell végeznünk azt. Mindenki, akit végül győztessé koronáznak, nemes, elszánt erőfeszítéssel, Isten szolgálatával fogja kiérdemelni a jogot, hogy Krisztus igazságával öltözzön fel. Belépni a Sátán elleni keresztes hadjáratba, magasra emelve Krisztus keresztféneke véres zászlaját – ez minden keresztény kötelessége.

CS 43.3

Ez a munka önfeláldozást követel. Az önmegtagadás és a kereszt áll az élet egész útján. *„Ha valaki jönni akar én utánam”* – mondta Krisztus – *„tagadja meg magát és vegye fel az ő keresztféneket, és kövessen engem.”* Akik e világ kincseit keresik, azok kénytelenek fáradozni és áldozatot hozni. Azoknak, akik az örök jutalmat keresik, azt gondolják, hogy nem kell áldozatokat hozniuk? – *The Review and Herald*, 1907. január 31.

CS 44.1

Ne várjatok a felhívásokra

Népünknek nem szabad újabb felhívásokra várnia, hanem munkához kell látnia, és azokat a dolgokat, amelyek lehetetlennek tűnnek, lehetőségessé kell tennie. Mindenki tegye fel magának a kérdést: Nem bízott-e rám az Úr eszközöket az Ő ügyének előmozdítására? ...

CS 44.2

Legyünk őszinték az Úrral. Minden áldás, amit élvezünk, Tőle származik; és ha Ő ránk bízta az eszközök talentumát, hogy segítsük az Ő munkáját, vajon visszatartjuk-e magunkat? Azt mondjuk-e: „Nem, Uram, a gyermekeim nem örülnének neki, és ezért inkább megkockáztatom, hogy ne engedelmeskedjek Istennek, és a földre temessem az Ő talentumát?”

CS 44.3

Nem szabad késlekedni. Isten ügye megköveteli a munkádat. Arra kérünk benneteket, hogy az Ő sáfárjaiként hozzátok eszközeit forgalomba, hogy olyan lehetőségeket biztosítsatok, amelyek révén sokaknak lesz lehetősége megtanulni, mi az igazság.

CS 44.4

Lehet, hogy kísértésbe estek, hogy pénzeteket földre fektessétek. Talán a barátaitok azt tanácsolják majd nektek, hogy ezt tegyétek. De nincs-e jobb módja is annak, hogy befektessétek a pénzeteket? Nem áron vétettetek meg? Nem azért bízták rátok a vagyontokat, hogy Őérte sáfárkodjatok? Nem látjátok, hogy Ő azt akarja, hogy eszközeiteket arra fordítsátok, hogy segítsetek gyülekezeti házak építésében, szanatóriumok létrehozásában, ahol a betegek testi és lelki gyógyulást kapnak, és iskolák indításában, amelyekben a fiatalokat szolgálatra képzik, hogy munkásokat küldjenek a világ minden részébe? Maga Isten hozza létre a terveket munkája előmozdítására, és Ő maga biztosította népének az eszközök bőségét, hogy amikor segítségért kiált, örömmel válaszolhassanak. Ha hűségesek lesznek abban, hogy az Ő kincstárába hozzák a nekik kölcsönadott eszközöket, akkor az Ő munkája gyorsan fog előre haladni. Sok lelket megnyernek az igazságnak, és Krisztus eljövételének napja felgyorsul. – The Review and Herald, 1904. július 14. CS 45.2

9. fejezet – A megszentelődés hangja

Ez a szíved üzenete? „Teljesen a Tied vagyok, Megváltóm; Te fizetted ki a váltságdíjat a lelkemért, és minden, ami vagyok, vagy valaha is remélek, a Tied. Segíts, hogy eszközöket szerezzek, ne költsek ostobán, ne engedjek a büszkeségnek, hanem a Te neved dicsőségére használjam.”

CS 46.1

Minden cselekedettedben gondolkodj így: „Ez az Úr útja? Vajon ez tetszik-e Megváltómnak? Ő az életét adta értem; mit adhatok vissza Istennek? Csak annyit mondhatok: »A Te tulajdonodból, Uram, szabadon adok Neked.«” Ha Isten neve nincs a homlokodra írva – mert Ő a gondolataid középpontja –, nem leszel alkalmas a világosságban való örökségre. A Teremtőd az, aki egyetlen csodálatos ajándékban kiárasztotta neked az egész mennyet, – az Ő egyszülött Fiában...

CS 46.2

Isten ráteszi a kezét a tizedre, valamint az ajándékokra és az adományokra, és azt mondja: „Ez az enyém. Amikor rátok bíztam a javaimat, meghatároztam, hogy egy rész a tiétek legyen, hogy ellássátok szükségleteiteket, és egy rész pedig visszajusson Hozzám.”

CS 46.3

Amikor a termésedet gyűjtötted be, pajtákat és magtárat raktározva a saját kényelmedre, hűséges tizedet adtál-e vissza Istennek? Átadtátok-e Neki ajándékaitokat és felajánlásaitokat, hogy az Ő ügye ne szenvedjen? Gondoskodtatok-e az árvákról és az özvegyekről? Ez a belső missziós munkának egy olyan ága, amelyet semmiképpen sem szabad elhanyagolni.

CS 46.4

Hát nincsenek körülöttetek szegények és szenvedők, akiknek melegebb ruházatra, jobb ételre és mindenekelőtt arra van szükségük, ami a legértékesebb: együttérzésre és szeretetre? Mit tettetek az özvegyekért, a nyomorgókért, akik arra kérnek benneteket, hogy segítsetek nekik gyermekeik vagy unokáik nevelésében és oktatásában? Hogyan kezeltétek ezeket az eseteket? Próbáltál-e segíteni az árvákon? Amikor aggódó, lelkiileg megterhelt szülők vagy nagyszülők kértek, sőt könyörögtek, hogy vegyétek figyelembe az ügyüket, elutasítottátok-e őket érzéketlen, részvétlen elutasítással? Ha igen, akkor az Úr sajnálkozik a jövőtökön, mert *„amilyen mértékkel mérték, olyannal mérnek néktek.”* Meglepődhetünk-e azon, hogy az Úr visszatartja áldását, amikor ajándékait önző módon elferdítik és rosszul használják fel?

CS 46.5

Isten folyamatosan osztogatja nektek az élet áldásait; és ha arra kér benneteket, hogy osszátok szét ajándékait azáltal, hogy segítitek munkájának különböző ágait, akkor saját evilági és lelki érdeketekben ezt kell tennetek, és így elismeritek Istent minden áldás adományozójaként. Isten Mestermunkásként együttműködik az emberekkel a megélhetésükhöz szükséges eszközök biztosításában; és megköveteli tőlük, hogy együttműködjenek vele a lelkek megmentésében. Az Ő szolgálójának kezébe adta azokat az eszközöket, amelyekkel az Ő munkáját a hazai és külföldi missziókban tovább tudják vinni. De ha az embereknek csak a fele teljesíti kötelességét, akkor a kincstár nem lesz ellátva a szükséges pénzeszközökkel, és Isten munkájának sok része befejezetlen marad. – The Review and Herald, 1890. december 23.

CS 47.1

Válasz Krisztus egységért szóló imájára

Soha nem érheti el az egyház azt a helyzetet, amit Isten akar, amíg nem kötődik együttérzéssel missziós munkásaihoz. Soha nem létezhet az az egység, amelyért Krisztus imádkozott, amíg a lelkeséget be nem vonják a missziós szolgálatba, és amíg az egyház nem válik a missziók támogatásának ügynökségévé. A misszionáriusok erőfeszítései nem érik el azt, amit kellene, amíg az egyháztagok a hazai területen nem mutatják meg, nemcsak szavakban, hanem tettekben is, hogy felismerik a rajtuk nyugvó kötelezettséget, hogy szívből támogatják a misszionáriusokat.

CS 47.2

Isten munkásokat hív. Személyes aktivitásra van szükség. De a megtérés az első; a mások üdvösségére való törekvés a következő. – The Review and Herald, 1903. szeptember 10.

CS 48.1

Ürítsétek ki a szíveteket az önzéstől

Sajnálatos, hogy az egyház ma olyan kevés hajlandóságot érez arra, hogy hálát adjon az Úrnak azért, hogy kegyelmével gazdagította, hogy eszközeinek talentumait adta, hogy legyen miből ellátnia az Ő kincstárát.

CS 48.2

Az Úr szőlőskertjének terméketlen részei Istenhez kiáltanak, mondván: „Az emberek elhanyagolták, hogy gondoskodjanak rólam.” Azzal, hogy hagyják, hogy embertársaik a nélkülözés és a lealacsonyodás rabságában maradjanak, a férfiak és nők lehetővé teszik Sátánnak, hogy szemrehányást tegyen Istennek, amiért megengedi, hogy gyermekei szenvedjenek az élet szükségleteiért. Istent sérti azoknak a közönye, akikre rábízta a javait. Az Ő sáfárai nem hajlandók észrevenni a nyomorúságot, amelyen enyhíthetnének. Ezzel szégyent hoznak Istenre.

CS 48.3

Senki ne szórakozzon a felelősségével. Ha nem dollárral, hanem csak centekkel kereskedsz, ne feledd, hogy Isten áldása a fáradhatatlan szorgalmon nyugszik. Ő nem veti meg a kis dolgok napját. A kicsinyek bölcs felhasználása csodálatos gyarapodást hoz. Egy bölcsen használt talentum kettőt hoz Istennek. A kamat a rábízott tőkével arányosan várható. Isten aszerint fogad el, amije az embernek van, és nem aszerint, amije nincs.

CS 48.4

Isten azt kéri, amivel tizedben és adományokban tartoztok neki. Ő munkájának minden vonalán a megszentelődést kéri. Tegyétek hűségesen a dolgokat a kijelölt szolgálati helyeteken. Dolgozzatok komolyan, emlékezzetek arra, hogy Krisztus mellettetek van, és tervez és épít nektek. *„Az Isten pedig hatalmas arra, hogy rátok árassza minden kegyelmét; hogy mindenben, mindenkor teljes elégségetek lévén, minden jótéteményre bőségben legyetek”.* Adakozzatok vidáman, örömmel, készségesen, hálát adva azért, hogy képesek vagytok tenni valamit Isten országának előmozdításáért a világban. Ürítsétek ki a szíveteket az önzéstől, és készítsétek fel az elméteket a keresztyén tevékenységre. Ha szoros kapcsolatban álltok Istennel, készek lesztek minden áldozatra, hogy az örök életet a pusztulók számára elérhetővé tehessétek.

CS 48.4

Lelki jólét és keresztyén bőkezűség

Az Úr nevében kérem testvéreimet, hogy munkánk e válságos helyzetében az Úr segítségére siessünk a hatalmasok ellen. Az Istentől való elzárkózás mindig átkot hoz. A lelki jólét szorosan összefügg a keresztyén bőkezűséggel. Éhezzünk csak arra a magasztosságra, hogy utánozzuk a Megváltó isteni jótékonyosságát. Megvan az a drága biztosítékod, hogy kincsed előtted megy a mennyei udvarokba.

CS 49.1

Biztossá tennéd a vagyonodat? Tedd azt abba a kézbe, amely a keresztre feszítés szögnyomát viseli. Tarts meg mindent, ami a birtokodban van, és örök veszteségedre válik. Add át Istennek, és attól a pillanattól kezdve az Ő feliratát viseli. Az Ő változhatatlanságával van megpecsételve. Szeretnéd élvezni a vagyonodat? Akkor

használd a szenvedők megáldására. Gyarápítanád a javaidat? „Tiszteld az Urat a te marhádból, a te egész jövedelmed zsebéjéből. Ekképpen megtelnek a te csüreid elégséggel és musttal áradnak el sajtód vályúi.” CS 49.2

Isten újra tölti a kezet

Ha mindenki megteszi a maga részét, akkor az Úr szőlőjének sivársága többé nem fog kárhóztatóan beszélni azokról, akik Krisztus követőinek vallják magukat. Az egészségügyi missziós munka feladata az, hogy megnyissa az ajtót a jelenvaló igazság evangéliuma előtt. A harmadik angyal üzenetét mindenütt kell hirdetni. Takarékoskodjatok! Vetkőzzétek le magatokról a büszkeséget! Adjátok Istennek földi kincseiteket. Adjátok, amit most tudtok, és ahogy együttműködtök Krisztussal, úgy fog megnyílni a kezetek, hogy még többet adhassatok. És Isten újra tölti majd a kezeteket, hogy az igazság kincse sok lélekhez eljusson. Ő ad nektek, hogy ti adhassatok másoknak. – The Review and Herald, 1901. december 10.

CS 50.1

10. fejezet – Felhívás nagyobb buzgóságra

A világ és a benne élő egyházak is megszegik Isten törvényét, ezért figyelmeztetnünk kell őket: „Ha valaki imádja a fenevadat és annak képét, és bélyegét felveszi vagy homlokára vagy kezére, Az is iszik az Isten haragjának borából, a mely elegyítetlenül töltetett az ő haragjának poharába”. Ha ilyen átok lebeg Isten szent szombatjának megszegői felett, nem kellene-e nagyobb komolyságot, nagyobb buzgóságot tanúsítanunk? Miért vagyunk olyan közömbösek, olyan önzőek, olyan elmerülve a világi érdekekben? Érdekeink nem egyeznek Jézuséval? Túlságosan szűrő, túlságosan személyesen érint az igazság; és Krisztus tanítványaihoz hasonlóan, akik megsértődtek, mi is elfordultunk a világ koldusaitól? Önző célokra költjük a pénzt, és kielégítjük saját vágyainkat, miközben lelkek halnak meg Jézus és az igazság ismerete nélkül. Meddig fog ez így folytatódni?

CS 51.1

Mindenkinek élő hitet kellene birtokolnia, – olyan hitet, amely a szeretet által munkálkodik, és megtisztítja a lelket. A férfiak és nők készek bármit megtenni, hogy önmagukat kényeztessék, de milyen keveset hajlandók tenni Jézusért és embertársaikért, akik az igazság hiánya miatt pusztulnak! ...

CS 51.2

Fektessetek be most a mennyei bankba

Nem jött-e el az idő, amikor el kell kezdenünk leépíteni a vagyonunkat? Isten segítsen benneteket, akik most tehetők vagytok, hogy befektessetek a mennyei bankba. Nem kölcsönt kérünk, hanem szabad akarató felajánlást, – visszatérítést a Mesternek a saját javaiból, amelyeket kölcsönadott nektek. Ha Istent mindenekfelett szereted, és felebarátodat, mint önmagadat, hisszük, hogy ennek kézzelfogható bizonyítékát adod majd a missziós munkánkhoz nyújtott önkéntes felajánlásokban. Vannak lelkek, akiket meg kell menteni, és legyetek Jézus Krisztus munkatársai ezeknek a lelkeknek a

megmentésében, akikért Krisztus az Ő életét adta. Az Úr meg fog áldani benneteket a jó gyümölcsökben, amelyeket az Ő dicsőségére teremhettek. Ugyanaz a Szentlélek, amely a Bibliát ihlette, vegye birtokba szíveteket, és vezessen benneteket az Ő igéjének szeretetére, amely lélek és élet. Nyissa meg szemeteket, hogy felfedezzétek Isten Lelkének dolgait. Azért annyira elsatnyult ma a vallás, mert az emberek nem vitték be életükbe a gyakorlati önmegtagadást és önfeláldozást. – The Review and Herald, 1889. január 8.

CS 51.3

A kései eső elhalasztása

Isten Lelkének nagy kiáradása, amely az egész földet megvilágosítja dicsőségével, nem fog eljönni, amíg nem lesz egy megvilágosodott népünk, amely tapasztalatból tudja, mit jelent Istennel együtt munkálkodni. Amikor teljes, egész szívvel Krisztus szolgálatára szenteljük magunkat, Isten ezt a tényt Lelkének mérték nélküli kiáradásával fogja elismerni; de ez nem fog megtörténni addig, amíg az egyház döntő része Istennel együtt nem munkálkodik. Isten nem tudja kiárasztani Lelkét, amikor az önzés és az önös érdekekért élés ennyire nyilvánvaló; amikor olyan szellem uralkodik, amely, ha szavakba öntenénk, Káin szavait idézné: „*Avagy őrizője vagyok-é én az én atyámfiának?*” – The Review and Herald, 1896. július 21.

CS 52.1

Rendeljetekek alá minden földi érdeket

Kedves testvéreim és nővéreim,

a szeretet és gyengédség szavaival szólok hozzátok. Minden földi érdeknek alárendeltnek kell lennie a megváltás nagy művének. Ne feledjétek, hogy Krisztus követőinek életében ugyanazt az odaadást kell látni, ugyanazt az alávetettséget Isten munkájának minden társadalmi igény és minden földi vonzalom tekintetében, mint ami az Ő életében is látható volt. Isten követeléseit mindig elsőbbségben kell részesíteni. „*Aki inkább szereti atyját és anyját, hogy nem engem, nem méltó én hozzám*” Krisztus élete a mi tankönyvünk. Az Ő példája arra ösztönöz bennünket, hogy fáradhatatlan, önfeláldozó erőfeszítést tegyünk mások javára...

CS 52.2

Isten szolgálóinak minden erejét folyamatosan gyakorolni kell, hogy sok fiút és leányt hozzanak Istenhez. Az Ő szolgálatában nem lehet közömbösség, nem lehet önzés. Az önmegtagadástól az önzés felé való bármilyen elmozdulás, a Szentlélek munkájáért való komoly könyörgés bármilyen lazulása azt jelenti, hogy erőt adunk az ellenségnek. Krisztus felülvizsgálja egyházát. Hányan vannak, akiknek vallásos élete a saját kárhozatuk!

CS 53.1

Isten azt követeli, amit mi nem adunk meg, – a fenntartás nélküli megszentelődést. Ha minden keresztény hűséges lett volna a Krisztus elfogadásakor tett fogadalmához, akkor a világon nem maradtak volna olyan sokan a bűnben elveszve. Ki felel majd azokért a lelkekért, akik felkészületlenül mentek a sírba, hogy találkozzanak Urukkal? Krisztus teljes áldozatot hozott értünk. Milyen komolyan dolgozott a bűnösök megmentéséért! Milyen fáradhatatlanul igyekezett felkészíteni tanítványait a szolgálatra! De milyen

keveset tettünk mi! És annak a kevésnek a hatását, amit tettünk, szörnyen gyengítette annak semlegesítő hatása, amit el nem végeztünk, vagy amit vállaltunk, de soha nem vittünk véghez, és a kedvetlenségünk, közönyösségünk. Mennyit veszítettünk azzal, hogy nem törtünk előre, hogy Isten adta munkánkat elvégezzük! Hitvalló keresztényekként meg kellene döbbernünk a kilátásunktól. – The Review and Herald, 1902. december 30.

CS 53.2

Az áldozat szelleme

Az üdvösség terve egy olyan széles, mély és magas áldozatban lett lefektetve, amely mérhetetlen. Krisztus nem az angyalait küldte el erre a bukott világra, míg Ő a mennyben maradt; hanem Ő maga ment a táboron kívülre, viselve a gyalázatot. Fájdalmak férfiává lett, és megismerte a szenvedést; Ő maga vette magára a mi gyengeségeinket, és viselte a mi gyöngeségeinket. És az önmegtagadás hiányát az Ő hitvalló követőiben Isten a keresztény név megtagadásának tekinti. Azok, akik azt vallják, hogy egyek Krisztussal, és engednek önző vágyaiknak gazdag és drága ruhák, bútorok és ételek után, csak névleg keresztények. Kereszténynek lenni annyit jelent, mint Krisztushoz hasonlónak lenni.

CS 54.1

És mégis mennyire igazak az apostol szavai: „Mert mindenki a maga hasznát keresi, nem a Krisztus Jézusét.” Sok kereszténynek nincsenek olyan cselekedetei, amelyek megfelelnek a nevének. Úgy viselkednek, mintha soha nem hallottak volna a végtelen áron véghez vitt megváltás tervéről. A többség célja, hogy nevet szerezzen magának a világban; átveszik annak formáit és szertartásait, és önmaguk kényeztetésére élnek. Ugyanolyan buzgón követik saját céljaikat, mint a világ, és ezzel elvágják erőforrásaikat, amelyekkel Isten országának megalapításában segédkezhetnének...

CS 54.2

Isten munkája, amelynek jelenlegi erejének és hatékonyságának tízszeresével kellene előre haladnia, visszamaradt, mint a tavasz, amelyet a tél fagyos fuvallata tart vissza, mert Isten hitvalló népe közül néhányan maguknak sajátítják ki azokat az eszközöket, amelyeket az Ő szolgálatára kellene fordítaniuk. Mivel Krisztus önfeláldozó szeretete nem fonódik össze életünk gyakorlati lefolyásával, az egyház gyenge ott, ahol erősnek kellene lennie. Saját maga oltotta ki fényét, és milliókat fosztott meg Krisztus evangéliumától...

CS 54.3

Hogyan élvezhetik továbbra is önző módon ajándékait azok, akikért Krisztus oly sokat áldozott? Az Ő szeretete és önmegtagadása páratlan; és ha ezt a szeretetet beengedik az követői az életükbe, akkor eggyé fognak válni Megváltójuk érdekeivel. Munkájuk Krisztus országának építése lesz. Magukat és vagyonukat Neki szentelik, és mindkettőt úgy használják majd, ahogyan az Ő ügye megkívánja.

CS 55.1

Ez nem több, mint amit Jézus elvár követőitől. Egyetlen olyan ember sem, akinek olyan nagyszerű célt tűzött ki maga elé, mint a lelkek megmentése, nem fog tanácstalanul gondolkodni azon, hogyan és miként tagadhatná meg önmagát. Ez egyéni munka lesz. Minden, ami a mi erőnkben áll, hogy adakozzunk, az Úr kincstárába fog folyni, hogy az igazság hirdetésére fordítsuk, hogy a világ minden részébe eljusson Krisztus hamarosan

bekövetkező eljövételének és törvénye követelésének üzenete. Misszionáriusokat kell küldeni, hogy elvégezzék ezt a munkát.

CS 55.2

Jézus szeretete a lelkekben szavakban és tettekben fog megnyilvánulni. Krisztus országa lesz a legfontosabb. Az önzés készséges áldozat lesz Isten oltárán. Mindenki, aki igazán egyesül Krisztussal, ugyanazt a lelkek iránti szeretetet fogja érezni, amely Isten Fiát arra készítette, hogy elhagyja királyi trónját, magas rangját, és a mi kedvünkért szegénnyé váljon, hogy mi az Ő szegénysége által gazdaggá váljunk. – The Review and Herald, 1896. október 13.

CS 55.3

Felhívás a megszentelt családok számára

Isten személyes erőfeszítésre szólítja fel azokat, akik ismerik az igazságot. Keresztény családokat hív, hogy menjenek olyan közösségekbe, amelyek sötétségben és tévedésben élnek, menjenek idegen mezőkre, ismerkedjenek meg a társadalom egy új osztályával, és bölcsen és kitartóan dolgozzanak a Mester ügyéért. Ahhoz, hogy erre a hívásra válaszolni tudjunk, meg kell tapasztalnunk az önfeláldozást.

CS 55.4

Miközben sokan arra várnak, hogy minden akadályt elhárítsanak, a lelkek halnak meg a világban remény és Isten nélkül. Sokan, nagyon sokan a világi előnyökért, a tudományos kutatásokért merészkednek fertőző vidékekre, és olyan országokba mennek, ahol azt hiszik, hogy kereskedelmi előnyökhöz juthatnak; de hol vannak azok a férfiak és nők, akik megváltoztatják lakóhelyüket, és családjukat olyan vidékekre költöztetik, amelyeknek szükségük van az igazság világosságára, hogy példává válhassanak azoknak, akik Krisztus képviselőit látják majd bennük?

CS 56.1

A makedón kiáltás a világ minden részéből elhangzik, és az emberek azt mondják: „*Jer által ... és légy segítségül nekünk!*”, és miért nincs erre határozott válasz? Ezreket kellene Krisztus Lelkének arra kényszerítenie, hogy kövessék annak példáját, aki életét adta a világért. Miért utasítják vissza a határozott, önmegtágadó erőfeszítéseket, hogy tanítsák azokat, akik nem ismerik a jelenvaló igazságot? A Főmisszionárius eljött a mi világunkba, és Ő előttünk járt, hogy megmutassa nekünk azt az utat, amelyen dolgoznunk kell. Senki sem tud pontos útvonalat kijelölni azok számára, akik Krisztus tanúi akarnak lenni.

CS 56.2

Azok, akiknek vannak eszközeik, kétszeresen felelősek; mert ezeket az eszközöket Isten rájuk bízta, és érezniük kell a felelősségüket, hogy Isten munkáját annak különböző ágaiban előmozdítsák. Annak a ténynek, hogy az igazság a lelkeket arany kötelékei által Isten trónjához köti, arra kell ösztönöznie az embereket, hogy Isten adta teljes erejükkel dolgozzanak, hogy az Úr javaiból kereskedjenek a távoli régiókban, terjesztve Krisztus ismeretét messze innen a pogányok között.

CS 56.3

Sokan, akikre Isten olyan eszközöket bízott, amelyekkel megáldhatja az emberiséget, hagyták, hogy az csapdává váljon, ahelyett, hogy áldássá vált volna számuk és mások számára is. Lehetséges-e, hogy az a vagyon, amelyet Isten adott nektek, botránkozás kövévé váljon? Hagyjátok-e, hogy az Ő rátok bízott eszközei, amelyeket azért kaptatok, hogy kereskedjete velük, visszatartsanak benneteket Isten munkájától? Hagyjátok-e, hogy az a bizalom, amelyet Isten belétek helyezett, mint az Ő hűségese sáfárjaiba, arra szolgáljon, hogy csökkentse befolyásokat és hasznosságokat azáltal, hogy visszatart benneteket attól, hogy Istennel együtt munkálkodjatok? Megengeded-e, hogy otthon tartsd magad, hogy visszatartsd azokat az eszközöket, amelyeket Isten rád bízott, hogy a mennyei bankba helyezd? Nem hivatkozhattok arra, hogy nincs mit tenni; mert rengeteg tennivaló van. Megelégszel-e azzal, hogy élvezed az otthonod kényelmét, és nem próbálsz-e elmondani a pusztuló lelkeknek, hogyan juthatnak el azokhoz a hajlékokhoz, amelyeket Krisztus elment, hogy előkészítsen azoknak, akik szeretik Őt? Nem áldoznád-e fel javaidat, hogy mások halhatatlan örökséget kaphassanak? - The Review and Herald, 1896. július 21. CS 56.4

11. fejezet – Házak és ingatlanok eladása

Isten felszólítja azokat, akiknek földjeik és házaik vannak, hogy adják el, és fektessék be a pénzt ott, ahol az a missziós területen a nagy hiányt fogja kielégíteni. Ha egyszer megtapasztalták azt a valódi megelégedettséget, amely ebből a cselekedetből fakad, nyitva fogják tartani a csatornát, és az Úr által rájuk bízott pénz folyamatosan fog áramlani a kincstárba, hogy lelkek térjenek meg. Ezek a lelkek pedig a maguk részéről ugyanezt az önmegtagadást, takarékossgot és egyszerűséget fogják gyakorolni Krisztusért, hogy ők is hozzák áldozataikat Istennek. E bölcsen befektetett talentumok révén még több lélek térhet meg; és így a munka folytatódik, és meglátszik, hogy értékeljük Isten ajándékait. Elismerik az Adományozót, és az Ő sáfárainak hűsége által kap dicsőséget.

CS 58.1

Amikor Isten ügye érdekében ilyen komoly felhívásokat teszünk, és bemutatjuk misszióink anyagi szükségleteit, az igazságban hívó, lelkiismeretes lelkek mélyen megrendülnek. A szegény özvegyasszonyhoz hasonlóan, akit Krisztus megdicsért, aki két alamizsnáját a kincstárba adta, szegénységükben is adakoznak, lehetőségeikhez mérten. Az ilyenek gyakran még a látszólagos életszükségletektől is megfosztják magukat; míg vannak férfiak és nők, akik házak és földek birtokában önző szívóssággal ragaszkodnak földi kincseikhez, és nem hisznek eléggé az üzenetben és Istenben ahhoz, hogy eszközeiket az Ő munkájába fektessék. Ez utóbbiakra különösen érvényesek Krisztus szavai: *„Adjátok el amitek van, és adjatok alamizsnát”*

CS 58.2

Egyéni útmutatásra számítsatok

Vannak szegény férfiak és nők, akik tanácsot kérnek tőlem, hogy adják-e el a házukat, és a bevételt adják-e oda az ügynek. Azt mondják, hogy az eszközökre való felhívások felkavarják a lelküket, és tenni akarnak valamit a Mesterért, aki mindent megtett értük.

Azt mondanám az ilyeneknek: „Lehet, hogy most nem kötelességeket eladni kis házaikat; de menjetek Isten elé személyesen; az Úr bizonyosan meghallgatja komoly imáitokat bölcsességért, hogy megértsétek kötelességeket.” – Bizonyágtételek 5:733, 734.
CS 59.1

A birtokok inkább csökkenjenek, mint növekedjenek

A testvéreinknek most inkább csökkenteniük kellene a birtokaikat, ahelyett, hogy növelnék azokat. Egy jobb, sőt mennyei országba készülünk költözni. Akkor ne a földiekre koncentráljunk, hanem a fontosabbak felé fordítsuk figyelmünket.

CS 59.2

Eljön az az idő, amikor már nem adhatunk el semmi áron. Hamarosan kihirdetésre kerül a rendelet, amely megtiltja, hogy adhassanak vagy vehessenek azok, akik nem viselik a fenevad bélyegét. – Bizonyágtételek 5:152.

CS 59.23

Felkészülés a nyomorúság idejére

A házak és földek nem lesznek hasznára a szenteknek a nyomorúság idején, mert akkor menekülniük kell majd a feldühödött tömegek elől, és akkor a vagyonuknak nem lesz haszna a jelenvaló igazság terjesztésében. Megmutattattam nekem, hogy Isten akarata az, hogy a szentek szabaduljanak meg minden tehertől, mielőtt eljön a baj ideje, és áldozatokon keresztül kössenek szövetséget Istennel. Ha az oltáron van a vagyonuk, és komolyan kérik Istentől a kötelességüket, Ő meg fogja tanítani őket, hogy mikor kell rendelkezniük ezekkel a dolgokkal. Akkor a baj idején szabadok lesznek, és nem lesznek olyan rögök, amelyek nyomasztják őket.

CS 59.4

Láttam, hogy ha valaki ragaszkodik a vagyonához, és nem kérdezi az Urat a kötelességéről, akkor Ő nem fogja megismertetni velük a kötelességüket, és megengedi nekik, hogy megtartsák a vagyonukat, és a baj idején az úgy fog előttük állni, mint egy hegy, amely összezúzza őket, és megpróbálnak majd rendelkezni vele, de nem lesznek rá képesek. Hallottam egyeseket így gyászolni: „Az ügy elsorvadt, Isten népe éhezett az igazságra, és mi nem tettünk erőfeszítést, hogy pótoljuk a hiányt; most a tulajdonunk haszontalan. Ó, bárcsak elengedtük volna, és kincset gyűjtöttünk volna a mennyben!”

CS 60.1

Láttam, hogy az áldozat nem gyarapodott, hanem csökkent és elfogyott. Azt is láttam, hogy Isten nem követelte meg népe minden tagjától, hogy egyszerre rendelkezzenek a vagyonukkal, hanem ha engedték, hogy megtanítsa őket, akkor a szükség idején megtanította őket, hogy mikor és mennyit adjanak el. Néhányan a múltban kötelesek voltak elidegeníteni a vagyonukat, hogy támogassák az adventi ügyet, míg másoknak megengedte, hogy megtartsák a vagyonukat a nyomorúság idejéig. Akkor, amikor az ügynek szüksége van rá, kötelességük lesz eladni. – Tapasztalatok és látomások, 56, 57.

CS 60.2

Nincs legyen béklyó, amely a földhöz kötne

Isten munkája egyre kiterjedtebbé válik, és ha népe követi tanácsát, nem lesz sok olyan eszköz a birtokukban, amely a végső tűzvészben pusztulna el. Mindenki ott fogja elhelyezni kincsét, ahol a rozsdá és a moly nem tudja megemészteni; és a szíven nem lesz béklyó, amely a földhöz kötne. – Bizonyságtételek 1:197.

CS 60.3

További tanulmányozásra

Pál dicsérete a makedóniai gyülekezet bőkezűségéért, Az apostolok története, 350, 351

A korai gyülekezet bőkezűsége, Az apostolok története, 335-345

„Ingyen kaptátok, ingyen adjátok”, Bizonyságtételek 9:49-60

Isten küldhetett volna eszközöket a mennyből a munka folytatásához, Bizonyságtételek 1:174

Segítség a missziós területekre, Bizonyságtételek 6:445-453

Az igazság fénye beragyogja a királyok udvarát, Bizonyságtételek 8:40

A városokban végzett munka ügyünk nagyobb támogatását fogja eredményezni, Bizonyságtételek 6:100, 101

Isten munkájának terjedelme, Bizonyságtételek 6:440, 441

„Ne munkálkodjunk a missziós munka csökkentésén” Bizonyságtételek 9:55, 56

Önmehtagadás a missziók érdekében, és annak hatása a jellemre, Bizonyságtételek 7:297

Tábornokunk még mindig azt mondja: „Törjetek előre! Hódítsatok meg új területeket!”

Bizonyságtételek 6:28. 29

Az egész földet be kell világítani az igazság dicsőségével, Bizonyságtételek 6:23, 24

Az egyház missziós célokra szerveződött, Bizonyságtételek 6:29

Viszonylag keveseket hívtak el a szolgálatra, de sokaknak kell együttműködniük az anyagi támogatásban, Bizonyságtételek 5:148

A belföldi munka gazdagsága a külföldi munka visszahatásától függ, Az evangélium szolgálói, 464-470

Az eszközök bölcs elosztása, Az evangélium szolgálói, 454-457

Gondoskodni kell a szegényekről Isten népe körében, Bizonyságtételek 6:269-272

Isten megengedi gondviselésében özvegyek, árvák és nyomorúságos személyek létét, hogy megpróbálják Isten népét és fejlesszék jellemüket, Bizonyságtételek 3:511

Sokan sürgetik a vagyon egyenlő elosztását; ez nem Isten szándéka, Bizonyságtételek 4:552

A szerencsétlenségek és a csapások hivatala, Bizonyságtételek a prédikátoroknak, 287

Tanulságok az ókori Izraelnek megengedett jólétekből, Bizonyságtételek 4:467, 468; Bizonyságtételek 2:598; Bizonyságtételek 1:220; Nevelés, 44; Bizonyságtételek 3:404

A zsidók adományai a sátorhoz és a templomhoz, Bizonyságtételek 4:77, 78

Sürgetőbb ma a szükség, Pátriárkák és próféták, 526-529

Soha nagyobb szükség nem volt, mint most, Bizonyságtételek 5:732, 733

Az Istennek adandó első termések, Bizonyságtételek 6:384, 385

A jellem tökéletessége nem érhető el önfeláldozás nélkül, Bizonyságtételek 9:53

Eljő az éjjel; még hatalmas munkát kell elvégezni, Bizonyságtételek 5:464, 465

„Vajon tényleg elhisszük-e, hogy Isten ígését az egész világba el kell vinnünk?” Bizonyságtételek a prédikátoroknak, 398, 399.

Jeles megtiszteltetés Istennel együttműködni, Bizonyságtételek 4:464.

3. szakasz – Isten tartalékai – a tized

12. fejezet – A hűség próbája

„Tiszteld az Urat a te marhádból, a te egész jövedelmed zsongéjából. Ekképpen megtelnek a te csúreid elégséggel és musttal áradnak el sajtód vályúi.”

CS 65.1

Ez az ige azt tanítja, hogy Istennek, mint minden jótéteményünk adományozójának, mindezekre igénye van; hogy az Ő igényét kell elsőként figyelembe vennünk; és hogy különleges áldás jár mindazoknak, akik tiszteletben tartják ezt az igényt.

CS 65.2

Ebben egy olyan elv áll, amely Isten minden, az emberekkel való bánásmódjában megmutatkozik. Az Úr az Édenkertbe helyezte első szüleinket. Körülvette őket mindennel, ami a boldogságukat szolgálhatta, és arra kérte őket, hogy ismerjék el Őt, mint minden dolgok birtokosát. A kertben minden fán olyan gyümölcsöket termesztett, amelyek kellemesek voltak a szemnek vagy jó táplálékul szolgáltak; de egy kivételt tett. Minden más fáról Ádám és Éva szabadon ehetett; de erről az egy fáról Isten azt mondta: *„Ne egyél róla”*. Itt volt Isten iránti hálájuk és hűségük próbája.

CS 65.3

Az Úr tehát a menny leggazdagabb kincsét adta át nekünk azzal, hogy Jézust adta nekünk. Vele együtt mindent gazdagon adott nekünk, hogy élvezhessük. A föld gyümölcse, a bőséges termés, az arany- és ezüstkincsek az Ő ajándékai. Házakat és földeket, élelmet és ruhát adott az emberek birtokába. Arra kér minket, hogy ismerjük el Őt, mint mindenek Adományozóját; és ezért mondja: Minden vagyontokból egy tizedet fenntartok magamnak, az ajándékokon és az áldozatokon kívül, amelyeket az én raktáramba kell vinni. Ez az a rendelkezés, amelyet Isten az evangélium munkájának továbbvitelére tett.

CS 65.4

Maga az Úr Jézus Krisztus, aki életét adta a világ életéért, dolgozta ki a rendszeres adakozás e tervét. Ő, aki elhagyta a királyi udvarokat, aki félretette a mennyei seregek parancsnokának tiszteletét, aki istenségét emberségbe öltöztette, hogy felemelje az elesett fajt; Ő, aki értünk szegénnyé lett, hogy mi az Ő szegénysége által gazdagok legyünk, szólt az emberekhez, és bölcsességében elmondta nekik a saját tervét azoknak a fenntartására, akik az Ő üzenetét viszik a világnak. – The Review and Herald, 1902. február 4.

CS 66.1

Isten idő- és eszköztartalékai

A szombattal kapcsolatban ugyanaz a nyelvezet használatos, mint a tizedről szóló törvényben: *„A hetedik nap az Úrnak, a te Istenednek szombatja”*. Az embernek nincs joga és hatalma arra, hogy az első napot a hetedikkel helyettesítse. Megpróbálhat úgy tenni; de *„mindazáltal megáll az Istennek erős fundamentuma”*. Az emberek szokásai és tanításai nem csökkentik az isteni törvény követeléseit. Isten megszentelte a hetedik napot. Az időnek ez

a meghatározott része, amelyet maga Isten különített el a vallásos istentisztelet számára, ma is ugyanolyan szent, mint amikor Teremtőnk először megszentelte.

CS 66.2

Hasonlóképpen jövedelmünk tizede is „szent az Úrnak”. Az Újszövetség nem írja újra a tizedre vonatkozó törvényt, ahogyan a szombatra vonatkozót sem; mert mindkettő érvényességét feltételezi, és mély szellemi jelentőségüket megmagyarázza... Miközben mi egy népként hűségesen igyekszünk Istennek adni azt az időt, amelyet Ő a sajátjaként tart fenn, nem kellene-e eszközeinknek azt a részét is megadnunk Neki, amelyet Ő követel? – The Review and Herald, 1882. május 16.

CS 66.3

A birtokok és a jövedelmek után is tizedet kell adni

Ahogyan Ábrahám is tette, tizedet kell fizetniük minden birtokukból és minden jövedelmükből. A hűséges tized az Úr része. Ha visszatartjuk, azzal Istent fosztjuk meg. Minden embernek szabadon, szívesen és örömmel kell tizedet és adományt vinnie az Úr raktárába, mert így lesz áldássá. Nincs biztonság abban, ha Istentől visszatartjuk az Ő saját részét. – 159. kézirat, 1899.

CS 66.4

Minden korszakban

Ilyen [Ábrahám és Jákob tizedfizetési tapasztalatára utalva] volt a pátriárkák és próféták gyakorlata a zsidók nemzetként való megalakulása előtt. De amikor Izrael különálló néppé vált, az Úr határozott utasítást adott nekik e tekintetben: „A földnek minden tizede, a föld vetéséből, a fa gyümölcséből az Úré; szentség az az Úrnak.” Ez a törvény nem szűnt meg azokkal a rendeletekkel és áldozatokkal, amelyek Krisztust vetítették előre. Amíg Istennek van népe a földön, addig az Ő követelései velük szemben ugyanazok lesznek.

CS 67.1

Minden gyarapodásunkból a tized az Úré. Ő tartotta fenn magának, hogy vallási célokra használja fel. Ez szent. Semmi kevesebbet nem fogadott el ennél, egyetlen korszakban sem. E kötelesség elhanyagolása vagy elhalasztása az isteni nemtetszést váltja ki. Ha minden vallásos keresztény hűségesen hozná a tizedet Istennek, az Ő kincstára tele lenne. – The Review and Herald, 1882. május 16.

CS 67.2

Nagy áldásként kaptuk

A tizedfizetés különleges rendszerét olyan elvre alapozták, amely olyan tartós, mint Isten törvénye. A tizedfizetésnek ez a rendszere áldás volt a zsidók számára, különben Isten nem adta volna nekik. Így lesz áldás azok számára is, akik az idők végezetéig véghez viszik. Mennyei Atyánk nem azért alkotta meg a rendszeres jótékonyság tervét, hogy önmagát gazdagítsa, hanem hogy nagy áldás legyen az embereknek. Látta, hogy a jótékonyság e rendszere éppen az, amire az embernek szüksége van. – Bizonyágtételek 3:404, 405.

CS 67.3

Kilenc tized többet ér, mint a tíz

Sokan sajnálták Isten Izraelének sorsát, hogy a bőkezű éves felajánlások mellett szisztematikus adakozásra kényszerültek. A mindentudó Isten tudta a legjobban, hogy a jótékonykodásnak milyen rendszere lenne összhangban az Ő gondviselésével, és erre vonatkozóan utasításokat adott népének. Mindig is bebizonyosodott, hogy kilenc tized többet ér számukra, mint tíz tized. – Bizonyságtételek 3:546.

CS 68.1

Jelentős változás a zsidó időkhöz képest

Minden jövedelmünkből az elsőt Istennek kell juttatnunk. A zsidóknak előírt jótékonyági rendszerben vagy az volt a feladatuk, hogy minden adományuknak első gyümölcsét az Úrnak vigyék, akár a nyájak vagy a csordák gyarapodásából, akár a földjeik, gyümölcsöseik vagy szőlőkertjeik terméséből, vagy pedig azt valamilyen ellenértékkel kellett kiváltaniuk. Mennyire megváltozott a dolgok rendje napjainkban! Az Úr követelményei és követelései, ha egyáltalán figyelmet kapnak, az utolsó pillanatra maradnak. Pedig a mi munkánknak most tízszer annyi eszközre van szüksége, mint a zsidóknak.

CS 68.2

Az apostoloknak adott nagy megbízatás az volt, hogy járják be az egész világot és hirdessék az evangéliumot. Ez mutatja a munka kiterjedését, és azt a megnövekedett felelősséget, amely napjainkban Krisztus követőire hárul. Ha a törvény évezredekkel ezelőtt megkövetelte a tizedet és az adományokat, mennyivel fontosabbak ezek most! Ha a zsidó gazdaságban a gazdagoknak és a szegényeknek vagyonukkal arányos összeget kellett adományozniuk, akkor ez most kétszer olyan fontos. – Bizonyságtételek 4:474.

CS 68.3

13. fejezet – Örökkévaló elveken alapul

A tizedfizetés rendszere Mózes napjain túlra nyúlik vissza. Az embereknek már azelőtt is fel kellett ajánlaniuk Istennek vallási célokra szánt ajándékokat, mielőtt a határozott rendszert Mózes adta volna, még Ádám napjaira is visszamenőleg. Isten követelményeinek eleget téve az áldozatokban kellett kifejezniük, hogy nagyra értékelik az Ő kegyelmét és áldásait. Ez az egymást követő nemzedékeken keresztül folytatódott, Ábrahám is gyakorolta, aki tizedet adott Melkisédeknek, a Magasságos Isten papjának.

CS 69.1

Ugyanez az elv érvényesült Jób napjaiban is. Jákob, amikor Bételben, száműzöttként és nincstelen vándorként, éjszaka magányosan és egyedül lefeküdt, egy sziklát választott párnának, és ott megígérte az Úrnak: „és valamit adsz nekem, annak tizedét neked adom”. Isten nem kényszeríti az embereket az adakozásra. Mindannak, amit adnak, önkéntesnek kell lennie. Nem akarja, hogy kincstárát akaratlan felajánlásokkal töltsék fel. – Bizonyságtételek 3:393.

CS 69.2

Pál hangsúlyozza a rendszert

A korinthusi gyülekezethez írt első levelében Pál útmutatást adott a híveknek az Isten földi munkájának támogatását megalapozó általános elvekről. A nevükben végzett apostoli munkájáról írva érdeklődött:

„Kicsoda katonáskodik valaha a maga zsoldján? Kicsoda plántál szőlőt, és nem eszik annak gyümölcséből? Vagy kicsoda legeltet nyáját, és nem eszik a nyájnak tejéből? Vajon emberi módon beszélem-é ezeket? vagy nem ezeket mondja-é a törvény is? Mert a Mózes törvényében meg van írva: Ne kösd fel a nyomtató ökröknek száját. Avagy az ökrökre van-é az Istennek gondja? Avagy nem érettünk mondja-é általában? Mert mi érettünk íratott meg, hogy aki szánt, reménység alatt kell szántania, és aki csépel, az ő reménységében részesnek lennie reménység alatt.”

CS 69.4

„Ha mi néktek a lelkieket vetettük” – kérdezte tovább az apostol – „nagy dolog-é, ha mi a ti testi javaitokat aratjuk? Ha egyebek részesülnek a ti javaitokban, miért nem inkább mi? De mi nem éltünk e szabadsággal; hanem mindent eltűrünk, hogy valami akadályt ne gördítsünk a Krisztus evangéliuma elé. Nem tudjátok-é, hogy akik a szent dolgokban munkálkodnak, a szent helyből élnek, és akik az oltár körül forgolódnak, az oltárral együtt veszik el részüket? Ekképpen rendelte az Úr is, hogy akik az evangéliumot hirdetik, az evangéliumból éljenek.” 1Korinthus 9:7-14.

CS 70.1

Az apostol itt az Úrnak a templomban szolgáló papok eltartására vonatkozó tervére utalt. Azokat, akiket erre a szent hivatalra jelöltek ki, testvéreik támogatták, akiknek lelki áldásokat szolgáltak. *„És bár azoknak, kik a Lévi fiai közül nyerik el a papságot, parancsolatuk van, hogy törvény szerint tizedet szedjenek a néptől”*. Zsidókhöz írt levél 7:5. Lévi törzsét az Úr a templomhoz és a papsághoz tartozó szent tisztségekre választotta ki. A papságról ezt írja: *„Mert őt választotta ki az Úr, a te Istened ... hogy álljon szolgálatra az Úrnak nevében”*. 5Mózes 18:5. A termés egy tizedét az Úr követelte magának...

CS 70.2

Pál erre a tervre utalt, amikor azt mondta: *„Ekképpen rendelte az Úr is, hogy akik az evangéliumot hirdetik, az evangéliumból éljenek.”* Később pedig Timóteusnak írt levelében az apostol azt mondta: *„Méltó a munkás a maga jutalmára”*. 1 Timóteus 5:18. – Az apostolok története, 335, 336.

CS 70.3

Isten igénye velünk szemben

Isten igényt tart ránk és mindenre, amink van. Az ő igénye minden más igényt felülmúl. És ennek az igénynek az elismeréseként azt kéri tőlünk, hogy adjuk meg neki mindannak egy meghatározott részét, amit nekünk ad. A tized ez a meghatározott rész. Az Úr utasítására a legkorábbi időkben neki szentelték...

CS 71.1

Amikor Isten kiszabadította Izraelt Egyiptomból, hogy különleges kincs legyen a maga számára, megtanította őket, hogy vagyonuk tizedét a sátor szolgálatára szenteljék. Ez egy különleges felajánlás volt, egy különleges munkára. Minden, ami megmaradt a vagyonukból, Istené volt, és az Ő dicsőségére kellett használni. A tizedet azonban a

szentélyben szolgálatot teljesítők támogatására különítették el. A tizedet az első termésből kellett adni, és az adományokkal és felajánlásokkal együtt bőségesen biztosított eszközöket az evangéliumi szolgálat támogatására arra az időre.

CS 71.2

Isten ma sem követel tőlünk kevesebbet, mint amit az ősi népétől megkövetelt. Az Ő ajándékai számunkra nem kevesebbek, hanem nagyobbak, mint a régi Izráel számára. Az Ő szolgálata megköveteli, és mindig is meg fogja követelni az eszközöket. A lelkek megmentéséért végzett nagy missziós munkát tovább kell vinni. A tizedben, az adományokban és az adományokban Isten bőségesen gondoskodott erről a munkáról. Az a szándéka, hogy az evangélium szolgálata teljes mértékben fenntartható legyen. A tizedet a sajátjaként követeli, és azt mindig szent tartaléknak kell tekinteni, amelyet az Ő kincstárába kell helyezni az Ő ügyének javára, munkájának előmozdítására, hogy küldötteit a „távoli régiókba”, sőt a föld legvégső részeire is elküldhesse.

CS 71.3

Isten mindenre rátette a kezét, mind az emberre, mind a vagyónára; mert minden az Ő tulajdona. Azt mondja: Én vagyok a világ tulajdonosa; a világmindenség az enyém, és azt követelem tőletek, hogy szenteljétek az én szolgálatomra mindannak első gyümölcsét, amit áldásom által a kezetekbe adtam. Isten szava kijelenti: „*Gabonáddal és boroddal ne késlekedjél*”. Ezt az adót követeli Ő az iránta való hűségünk jeléül.

CS 72.1

Istenhez tartozunk; az Ő fiai és leányai vagyunk, – az Ő fiai és leányai a teremtés által, és az Ő egyszülött Fiának a mi megváltásunkra adott ajándéka által. „*Mert áron vétettetek meg; dicsőítsétek azért az Istent a ti testetekben és lelketekben, amelyek az Istenéi*”. Az elme, a szív, az akarat és a szeretet Istené; a pénz, amellyel bánunk, az Úré. Minden jó, amit kapunk és élvezünk, az isteni jóindulat eredménye. Isten minden jónak bőkezű adományozója, és azt kívánja, hogy a befogadó részéről ismerjük el ezeket az ajándékokként, amelyek a test és a lélek minden szükségletét kielégítik. Isten csak a sajátját követeli. Az elsődleges rész az Úré, és úgy kell használni, mint az Ő rábízott kincsét. Az önzéstől megfosztott szívben felébred Isten jóságának és szeretetének érzete, és az Ő igaz követeléseinek szívből jövő elismerésére fog készletelni. – The Review and Herald, 1896. december 8.

CS 72.2

14. fejezet – Egy egyszerűségében gyönyörű terv

Isten terve a tizedfizetési rendszerben gyönyörű egyszerűségében és egyenlőségében. Mindenki megragadhatja hittel és bátorsággal, mert isteni eredetű. Egyszerűség és hasznosság ötvöződik benne, és megértéséhez és végrehajtásához nem szükséges mélyreható műveltség. Mindenki érezheti, hogy részt vehet az üdvösség értékes művének továbbvitelében. Minden férfi, nő és fiatal az Úr kincstárnokává válhat, és a kincstárral szemben támasztott igényeknek eleget tehet...

CS 73.1

Nagyszerű célokat érhetünk el ezzel a rendszerrel. Ha mindenki elfogadná, mindenki Isten éber és hűséges kincstárnokává válna, és nem hiányoznának az eszközök, amelyekkel a világnak szóló utolsó figyelmeztető üzenetet hirdető nagyszerű munkát tovább lehetne vinni. A kincstár tele lesz, ha mindenki elfogadja ezt a rendszert, és a hozzájárulók nem maradnak szegényebbek. Minden egyes befektetéssel még jobban kötődni fognak a jelenvaló igazság ügyéhez. *„Kincset gyűjtve magoknak jó alapul a jövőre, hogy elnyerjék az örök életet.”* – Bizonyágtételek 3:388, 389.

CS 73.2

Gazdagoknak és szegényeknek

A tized és az adományok bibliai rendszerében a különböző személyek által fizetett összegek természetesen nagyon különbözőek lesznek, mivel a jövedelemmel arányosak. A szegény embernél a tized viszonylag kis összeg lesz, és az adományai a képességeihez mérten lesznek. De nem az adomány nagysága teszi az áldozatot Isten számára elfogadhatóvá, hanem a szív szándéka, a hála és a szeretet lelkülete, amelyet kifejez. Ne érezzék a szegények, hogy adományaik olyan kicsik, hogy nem érdemelnek figyelmet. Adakozzanak képességeik szerint, érezve, hogy Isten szolgái, és hogy Ő elfogadja felajánlásukat.

CS 73.3

Az, akire Isten nagy tőkét bízott, ha szereti és félti Istent, nem fogja tehernek találni, hogy a felvilágosult lelkiismeret igényeinek Isten igényei szerint tegyen eleget. A gazdagok kísértésbe esnek, hogy önzésnek és fősvénységnek hódoljanak, és visszatartsák az Úrtól az övéit. De aki hűséges Istenhez, az a kísértéskor azt fogja válaszolni a Sátánnak: *„Meg van írva”: „Avagy az ember csalhatja-é az Istent?”*. *„Mert mit használ az embernek, ha az egész világot megnyeri, lelkében pedig kárt vall? Avagy mit adhat az ember váltságul az ő lelkéért?”* – The Review and Herald, 1893. május 16.

CS 74.1

Szövetségi kapcsolatok által kötött

A világ figyelmeztetésének nagyszerű munkájában azok, akiknek a szívükben van az igazság, és akik az igazság által megszentelődtek, be fogják tölteni a rájuk bízott szerepet. Hűségesek lesznek a tized és az áldozatok befizetésében. Minden gyülekezeti tagot az Istennel való szövetségi kapcsolat kötelez arra, hogy megtagadjon minden pazarló pénzkidást. Ne engedjük, hogy az otthoni életben a takarékoság hiánya miatt ne legyünk képtelenek a már megkezdett munka megerősítésében és az új területekre való belépésben való részvételre. – The Review and Herald, 1907. január 17.

CS 74.2

Arra kérem testvéreimet és nővéreimet szerte a világon, hogy ébredjenek rá arra a felelősségre, amely a hűséges tizedfizetés tekintetében rajtuk nyugszik... Tartsatok hűséges elszámolást a Teremtőtökkel. Ismerjétek fel teljes mértékben annak fontosságát, hogy igazságosak legyetek Vele, akinek isteni előre tudása van. Mindenki kutassa szorgalmasan a szívét. Nézzzen utána a számláinak, és derítse ki, hogyan áll Istennel szemben.

CS 74.3

Ő, aki egyszülött Fiát adta, hogy meghaljon értetek, szövetséget kötött veletek. Megadja nektek az Ő áldásait, és cserébe megköveteli, hogy hozzátok Neki a tizedet és az áldozatokat. Senki sem meri majd azt mondani, hogy nem volt mód arra, hogy megértse ezt a dolgot. Isten terve a tizeddel és az áldozatokkal kapcsolatban határozottan szerepel Malakiás harmadik fejezetében. Isten felszólítja emberi megbízottait, hogy tartsák be a velük kötött szerződést. *„Hozzátok be a tizedet mind az én tárházamba”* – mondja – *„hogy legyen ennivaló az én házámban”*. – The Review and Herald, 1901. december 3.

CS 75.1

Nem egy szigorú törvény

Egyesek ezt a zsidókra vonatkozó szigorú törvények egyikének nyilvánítják. De ez nem volt teher az Istent szerető, készséges szív számára. Csak amikor önző természetük megerősödött a visszatartás által, az emberek szem előtt tévesztették az örökkévaló szempontokat, és földi kincseiket a lelkiek fölé helyezték. – Bizonyságtételek 3:396.

CS 75.2

Nem teher, csak az engedetlenek számára

A Szentírás megköveteli a keresztényektől, hogy olyan aktív jótékonyági tervbe kezdjenek, amely folyamatos érdeklődést biztosít embertársaik üdvössége iránt. Az erkölcsi törvény előírta a szombat megtartását, ami nem jelentett terhet, kivéve, ha a törvényt megszegték, és a törvény megszegésével járó büntetés sújtotta őket. A tizedfizetési rendszer sem jelentett terhet azok számára, akik nem tértek el a tervtől. A zsidók számára előírt rendszert nem vonta vissza vagy lazította az, aki azt létrehozta. Nemhogy most már nem lenne érvényben, hanem teljesebbé kell válnia és jobban ki kell terjednie, ahogy a keresztény korszakban az egyedül Krisztus általi üdvösségnek teljesebbé kellett válnia. – Bizonyságtételek 3:391, 392.

CS 75.3

Egy sovány mérték

Beszélek a tizedfizetés rendszeréről; mégis, milyen soványnak tűnik az én szememben! Milyen csekély a becslés! Milyen hiábavaló az a törekvés, hogy matematikai szabályokkal mérjük az időt, a pénzt és a szeretetet egy olyan szeretettel és áldozattal szemben, amely végtelen és mérhetetlen! Tizedet Krisztusért! Ó, csekélység, szégyenletes kárpótlás azért, ami oly sokba került! – Bizonyságtételek 4:119. CS 76.1

15. fejezet – Az őszinteség kérdése

Úgy tűnik, hogy a kapzsi, önző szellem megakadályozza az embereket abban, hogy Istennek adják ami az Ővé. Az Úr különleges szövetséget kötött az emberekkel, hogy ha rendszeresen elkülönítik a Krisztus országának előmozdítására szánt részt, akkor az Úr olyan bőségesebben megáldja őket, mint az ők el tudnák képzelni. Ha azonban az emberek visszatartják azt, ami Istent illeti, az Úr világosan kijelenti: *„Átokkal vagytok elátkozva”* ...

CS 77.1

Azok, akik felismerik Istentől való függőségüket, érezni fogják, hogy őszintének kell lenniük embertársaikkal szemben, de mindenekelőtt Istennel szemben, akitől az élet minden áldása származik. Isten parancsainak kijátszása a tized és az áldozatok tekintetében, a mennyei könyvekben az Ő ellene elkövetett rablásként van bejegyezve.

CS 77.2

Egyetlen ember sem boldogulhat igazán, aki sem Istennel, sem embertársaival szemben nem tisztességes. A Magasságos Isten, a menny és a föld birtokosa azt mondja: *„Ne legyen a te zsákodban kétféle font: nagyobb és kisebb. Ne legyen a te házában kétféle éfa: nagyobb és kisebb. Teljes és igaz fontod legyen neked; teljes és igaz éfád legyen neked; hogy hosszú ideig élj azon a földön, a melyet az Úr, a te Istened ad neked. Mert az Úr előtt, a te Istened előtt utálni való mindaz, aki ezeket cselekszi; és mindaz, aki hamisságot művel.”*. Mikeás próféta által az Úr ismét kifejezi a becstelenséggel szembeni utálatát: *„Vannak-é még a gonosznak házában hamissággal gyűjtött kincsek, és ösztövérvéka, amely utálatos? Vajon jóváhagyom-é a hamis mértéket ... Én is azért megvervén, beteggé teszek téged; elpusztítalak a te bűneid miatt.”* – The Review and Herald, 1889. december 17. CS 77.3

A lelkiismereti béke elvesztése

Amikor igazságtalanul bánunk embertársainkkal vagy Istenünkkel, megvetjük Isten tekintélyét, és figyelmen kívül hagyjuk azt a tényt, hogy Krisztus vásárolt meg minket a saját életével. A világ nagyüzemben lopja meg Istent. Minél többet ad vagyonából, annál inkább követelik az emberek azt a sajátjuknak, hogy tetszésük szerint használhassák. De vajon Krisztus állítólagos követői követik-e a világ szokásait? El kell-e veszítenünk a lelkiismereti békét, az Istennel való közösséget és a testvéreinkkel való közösséget, mert nem szenteljük az Ő ügyének azt a részt, amelyet Ő a sajátjaként követel?

CS 78.1

Azok, akik kereszténynek vallják magukat, tartsák szem előtt, hogy az Istentől rájuk bízott tőkével kereskednek, és hogy a Szentírás útmutatásait hűségesen követniük kell annak felhasználásával kapcsolatban. Ha a szívetek rendben van Istennel, akkor nem fogjátok elsikkasztani az Úr javát, és nem fektetitek be a saját önző vállalkozásokba...

CS 78.2

Testvéreim, ha az Úr megáldott benneteket eszközökkel, ne tekintsétek azt a sajátotoknak. Tekintsétek úgy, mint amit Isten rátok bízott, és legyetek igazak és becsületesek a tized és az adományok befizetésében. Amikor zálogot adtok, legyetek biztosak abban, hogy Isten elvárja tőletek, hogy a lehető leghamarabb fizessetek. Ne ígérjetek egy részt az Úrnak, és aztán saját magatoknak sajátítsátok ki, nehogy imáitok utálatossá váljanak számára. Ezeknek a világosan kinyilatkoztatott kötelességeknek az elhanyagolása az, ami sötétséget hoz a gyülekezetre. – The Review and Herald, 1889. december 17.

CS 78.3

Nem kisebb bűn, mint szentségtörés

Az, ami a Szentírás szerint az Úrhoz tartozónak lett elkülönítve, az evangélium jövedelmét képezi, és többé nem a miénk. Nem kisebb bűn, mint szentségtörés, ha valaki Isten kincstárából vesz el saját magának vagy világi üzletekhez. Néhányan hibáztak, amikor

Isten oltáráról elvonták azt, amit kifejezetten Neki szenteltek. Mindenkinek helyes fényben kellene ezt a kérdést szemlélnie. Senki ne vegye el a szorult helyzetbe kerülve a vallási célokra felszentelt pénzt, és ne használja fel saját hasznára, azzal nyugtatva lelkiismeretét, hogy majd valamikor a jövőben visszafizeti. Sokkal jobb, ha a kiadásokat a bevételeknek megfelelően csökkentjük, a szükségleteket korlátozzuk, és a lehetőségeinken belül élünk, mintha az Úr pénzét világi célokra használnánk. – Bizonyágtételek 9:246, 247.

CS 79.1

16. fejezet – Rendszeresség és rendszer

A Szentlélek által Pál apostol által az ajándékozással kapcsolatban adott útmutatások olyan elvet mutatnak be, amely a tizedfizetésre is vonatkozik: *„A hétnek első napján mindenetek tegye félre magánál, amit sikerül összegyűjtenie”*. A szülők és a gyermekek is ide tartoznak. Nemcsak a gazdagok, hanem a szegények is. *„Ki-ki amint eltökélte szívében [Isten előírt tervének őszinte megfontolásával], nem szomorúságból, vagy kénytelenségből; mert a jókedvű adakozót szereti az Isten.”* Az adományokat Isten irántunk való nagy jóságának figyelembevételével kell megtenni.

CS 80.1

És mi alkalmasabb időpontot lehetne választani arra, hogy félretegyük a tizedet és bemutassuk adományainkat Istennek? Szombaton az Ő jóságára gondoltunk. Megnéztük az Ő munkáját a teremtésben, mint a megváltásban való hatalmának bizonyítékát. Szívünk megtelt hálával az Ő nagy szeretetéért. És most, mielőtt a hét fáradalmi elkezdődnének, visszaadjuk Neki az Ő tulajdonát, és vele együtt egy felajánlást, hogy hálánkat tanúsítsuk. Így lesz a gyakorlatunk heti prédikáció, amelyben kinyilvánítjuk, hogy Isten minden vagyonunk birtokosa, és azért tett minket sáfárokká, hogy azt az Ő dicsőségére használjuk. Isten iránti kötelességünk minden elismerése erősíteni fogja kötelességtudatunkat. A hála elmélyül, ha kifejezést adunk neki, és az öröm, amit ez okoz, életet ad a léleknek és a testnek. – The Review and Herald, 1902. február 4.

CS 80.2

Először a tized – aztán az áldozatok

Az adakozásnak ezt a kérdését nem szabad az érzelmekre bízni. Isten határozott útmutatást adott nekünk ezzel kapcsolatban. Meghatározta a tizedet és az adományokat, mint kötelességünk mértékét. És azt kívánja, hogy rendszeresen és rendszerezetten adakozzunk... Mindenki rendszeresen vizsgálja meg a jövedelmét, amely mind Isten áldása, és különítse el a tizedet, mint külön alapot, hogy az szentül az Úré legyen. Ezt az alapot semmiképpen sem szabad más célra fordítani; kizárólag az evangéliumi szolgálat támogatására kell fordítani. Miután a tizedet elkülönítettük, az ajándékokat és az adományokat osszuk fel, ki-ki *„amit sikerül összegyűjtenie”*. – The Review and Herald, 1893. május 9. CS 80.3

Először Isten követeléseit teljesítsük

Az Úr nem csak a sajátjaként követeli a tizedet, hanem megmondja nekünk, hogyan kell azt fenntartani a számára. Azt mondja: *„Tiszteld az Urat a te marhádból, a te egész jövedelmed zsengejéből”*. Ez nem azt tanítja, hogy a vagyonunkat magunkra költsük, és a maradékot vigyük az Úrnak, még ha az egyébként becsületes tized is lenne. Isten része legyen először elkülönítve. – The Review and Herald, 1902. február 4.

CS 81.1

Nem azt kell Neki szentelnünk, ami jövedelmünkből megmarad, miután minden valós vagy képzeletbeli szükségletünket kielégítettük; hanem mielőtt bármelyik részünket elfogyasztanánk, külön kell választanunk azt, amit Isten az övéül jelölt ki.

CS 81.2

Sokan minden alsóbbrendű igényt és illetéket kielégítenek, és csak az utolsó morzsát hagyják meg Istennek, ha van egyáltalán. Ha nem, akkor az Ő ügyének várnia kell egy alkalmasabb időpontig. – The Review and Herald, 1882. május 16.

CS 81.3

17. fejezet – Malakiás üzenete

Az Úr dorgálása, figyelmeztetése és ígérete határozott nyelven hangzik el a Malakiás 3:8-ban: *„Avagy az ember csalhatja-é az Istent? ti mégis csaltatok engem. És azt mondjátok: Mivel csalunk téged?”* Az Úr így válaszol: *„A tizeddel és az áldozni valóval. Átokkal vagytok elátkozva, mégis csaltok engem: a nép egészben!”*.

CS 82.1

A menny Ura hívja azokat, akiket Ő látott el adományával, hogy próbálják meg Őt: *„Hozzátok be a tizedet mind az én tárházamba, hogy legyen ennivaló az én házámban, és ezzel próbáljatok meg engem, azt mondja a Seregeknek Ura, ha nem nyitom meg néktek az egek csatornáit, és ha nem árasztok reátok áldást bőségesen.”*

CS 82.2

Ez az üzenet semmit sem veszített erejéből. Éppen olyan időszerű a fontossága, mint amilyen jelenvalóak és folyamatosak Isten ajándékai. Nem okoz nehézséget kötelességünk megértése ennek az üzenetnek a fényében, amelyet Isten szent prófétája adott. Nem hagy bennünket sötétségben és engedetlenségben botorkálni. Az igazság világosan megmondott, és világosan megérthető mindazok számára, akik becsületesek akarnak lenni Isten előtt. Minden jövedelmünkből a tized az Úré. Ő ráteszi a kezét arra a részre, amelyről megszabta, hogy vissza kell adnunk Neki, és azt mondja: megengedem, hogy használjátok bőségemet, miután félretettétek a tizedet, és elém jöttetek ajándékokkal és áldozatokkal.

CS 82.3

Az Úr felszólít, hogy a tizedet az Ő kincstárába adjuk be. Szigorúan, becsületesen és hűségesen adjátok vissza Neki ezt a részt. Ezen kívül Ő kéri a ti ajándékaitokat és felajánlásaitokat is. Senki sem kényszerül arra, hogy a tizedét vagy az ajándékait és

felajánlásait az Úrnak adja. De milyen bizonyosan Isten szavát adja nekünk, olyan bizonyosan követeli az övéit uzsorával¹ minden emberen keresztül. Ha az emberek hűtlenek abban, hogy Istennek adják az övéit, ha figyelmen kívül hagyják Isten megbízását az ő sáfárai számára, akkor nem sokáig fogják élvezni annak áldását, amit az Úr rájuk bízott... CS 82.4

Az Úr minden embernek megszabta a maga munkáját. Az Ő szolgálóinak vele együttműködve kell cselekedniük. Ha úgy akarják, az emberek megtagadhatják, hogy összekapcsolódjanak Teremtőjükkel; megtagadhatják, hogy az Ő szolgálatába álljanak, és kereskedjenek a rájuk bízott javakkal; elmulaszthatják a takarékoskosságot és az önmegtagadást, és elfelejthetik, hogy az Úr megköveteli, hogy viszonyozzák azt, amit adott nekik. Mindezek hűtlen sáfárok. CS 83.1

A hűséges sáfár mindent megtesz Isten szolgálatában, amit csak tud; az egyetlen cél, ami előtte van, az a világ nagy szükséglete. Fel fogja ismerni, hogy az igazság üzenetét nemcsak a saját szomszédságában, hanem az azon túli régiókban is tovább kell adni. Ha az emberek ennek a szellemét ápolják, az igazság szeretete és az igazság által kapott megszentelődés elűzi a fősvénységet, a túlkapásokat és a becstelenség minden fajtáját. – The Review and Herald Supplement, 1896. december 1.

CS 83.2

Egy merész visszautasítás

„Úgy tudom, hogy azt is hirdeti, hogy ne fizessünk tizedet. Testvérem, vedd le a cipődet a lábadról, mert a hely, amelyen állsz, szent föld. Az Úr szólt a tizedfizetéssel kapcsolatban. Azt mondta: *»Hozzátok be a tizedet mind az én tárházamba, hogy legyen ennivaló az én házámban«* ... CS 83.3

Nemrég közvetlen világosságot kaptam az Úrtól ebben a kérdésben, hogy sok hetednapi adventista meglopja Istent a tized és az adományok tekintetében, és világosan kinyilatkoztatta nekem, hogy Malakiás annak valóságában fogalmazta meg a helyzetet. Akkor hogyan merésze bárki is azt gondolni a szívében, hogy a tized és az adományok visszatartásának javaslata az Úrtól származik? Testvérem, hol tértél le az útról? Ó, tedd vissza a lábadat újra az egyenes ösvényre!” – Bizonyágtételek a prédikátoroknak, 60.

CS 83.4

Isten meglopása

Attól, hogy a neved szerepel a gyülekezeti könyvben, még nem leszel keresztény. Az a feladatod, hogy az áldozati oltárra vidd ajándékaidat, együttműködve Istennel a képességeidhez mértén, hogy rajtad keresztül kinyilatkoztathassa igazságának szépségét. Semmit se tartsatok vissza a Megváltó elől. Minden az övé. Nem lenne mit adnotok, ha Ő nem adna először nektek.

CS 84.1

Az önzés bejött, és kisajátította magának azt, ami Istené. Ez kapzsiság, ami bálványimádás. Az emberek monopolizálják azt, amit Isten adott nekik kölcsön, mintha az a saját tulajdonuk lenne, amivel kedvükre tehetnek. Amikor a gazdagság megragadására

¹ Az eredeti kifejezés is uzsorakamat – szerk.

való képességük kielégül, azt hiszik, hogy a vagyonuk értékessé teszi őket Isten előtt. Ez egy csapda, Sátán megtévesztése. Mit használ a külső pompa és a magamutogatás? Mit nyernek a férfiak és nők a büszkeséggel és az önteltséggel? *„Mert mit használ az embernek, ha az egész világot megnyeri, lelkében pedig kárt vall? Avagy mit adhat az ember váltságul az ő lelkéért?”* A világi kincsek mulandóak. Csak Krisztus által juthatunk örökkévaló gazdagsághoz. Az a gazdagság, amit Ő ad, minden számítást felülmúl. Miután megtaláltad Istent, az Ő kincseinek szemlélésében fölöttébb gazdag vagy. *„Amiket szem nem látott, fül nem hallott és embernek szíve meg se gondolt, amiket Isten készített az őt szeretőknek.”*

CS 84.2

Tedd fel magadnak a kérdést: Mit teszek az Úr talentumaival? Oda helyezitek-e magatokat, ahol a következő szavak érvényesek rátok: *„Átokkal vagytok elátkozva, mégis csaltok engem: a nép egészben!”*

CS 85.1

Az ünnepeles kiváltság és a szent bizalom idejét éljük, egy olyan időszakot, amelyben sorsunk életre vagy halálra dől el. Térjünk észhez! Ti, akik azt állítjátok, hogy Isten gyermekei vagytok, hozzátok a tizedet az Ő kincstárába. Adakozzatok készségesen és bőségesen, ahogyan Isten megajándékozott benneteket. Ne feledjétek, hogy az Úr rátok bízta a talentumokat, amelyekkel szorgalmasan kell kereskednetek érte. Ne feledjétek azt sem, hogy a hűséges szolga nem tulajdonítja magának a dicsőséget. Minden dicséret és dicsőség az Úré: Te adtad át nekem a te fontodat. Nem lehetett volna nyereséget szerezni, ha nem lett volna előbb letétbe helyezve. Nem lehetett volna kamat a tőke nélkül. A tőkét az Úr előlegezte meg. A kereskedelmi siker tőle származik, és a dicsőség az Övé.

CS 85.2

Ó, bárcsak mindenki, aki ismeri az igazságot, engedelmeskedne ennek az igazság ezen tanításának! Miért van az, hogy az emberek, akik az örök világ küszöbén állnak, ennyire elvakultak? A hetednap Adventisták között általában véve nincs hiány eszközökben. De sok hetednap Adventista nem ismeri fel azt a felelősséget, amely rajtuk nyugszik, hogy együttműködjenek Istennel és Krisztussal a lelkek megmentése érdekében. Nem mutatják meg a világnak, hogy Isten milyen nagy érdeklődést mutat a bűnösök iránt. Nem használják ki a legtöbbet a számukra biztosított lehetőségekből. Az önzés leprája eluralkodott az egyházon. Az Úr Jézus Krisztus meg fogja gyógyítani az egyházat ebből a szörnyű betegségből, ha meg akar gyógyulni. Az orvosságot Ézsaiás 58. fejezetében találjuk. – The Review and Herald, 1901. december 10.

CS 85.3

Súlyos dolog

Súlyos dolog az Úr javait elsikkasztani, meglopni Istent; mert ezáltal a felfogás elferdül, és a szív megkeményedik. Milyen meddő a vallásos élménye, mennyire elhomályosodik az értelme annak, aki nem szereti Istent tiszta, önzetlen szeretettel, és aki ezért nem képes felebarátját úgy szeretni, mint önmagát...

CS 86.1

Az utolsó nagy nap majd feltárja előttük és az egész világegyetem előtt, hogy mi jót tehettek volna, ha nem követik önző hajlamaikat, és így nem fosztják meg Istent a tizeddel

és az áldozatokkal. Elhelyezhették volna kincseiket a mennyei bankban, és megőrizhették volna azokat olyan zsákokban, amelyek nem öregszenek; de ahelyett, hogy ezt tették volna, magukra és gyermekeikre költötték, és úgy tűnt, féltek attól, hogy az Úr valamit is kap a pénzükből vagy a befolyásukból, és így örök veszteség érte őket. Gondolkodjanak el azon, hogy mi a következménye az Istentől való visszatartásnak. A lusta szolga, aki nem teszi ki az ő Urának pénzét uzsorára, örök örökséget veszít a dicsőség országában. – The Review and Herald, 1895. január 22.

CS 86.2

Istent becsapni a legnagyobb bűn, amelyben az ember bűnös lehet; és mégis ez a bűn olyan mély és széles körben elterjedt. – The Review and Herald, 1896. október 13.

CS 86.3

Minden egyes dollár felszámítása

Megvonod Istentől az övéit? Elvonod-e a kincstárból az eszközöknek azt a részét, amelyet az Úr az övéinek követel? Ha így teszel, akkor Istent lopod meg, és minden egyes dollárt ellened számolnak el a mennyei könyvek. – The Review and Herald, 1890. december 23.

CS 86.4

Miért tartják vissza az áldást némelyektől

Siessetek, testvéreim és nővéreim, hogy hűséges tizedet hozzatok Istennek, és készséges hálaáldozatot is hozzatok Neki. Sokan vannak, akik addig nem lesznek megáldva, amíg vissza nem adják a tizedet, amit visszatartottak. Isten várja, hogy a múltat megváltsátok. A szent törvény keze minden olyan lélekre ráteszi a kezét, aki élvezi Isten jótéteményeit. Azok, akik visszatartották a tizedet, végezzenek pontos számadást, és vigyék az Úrnak azt, amitől megfosztották az Ő művét. Tegyenek jóvátételt, és hozzanak az Úrnak békeáldozatot. „*Avagy fogja meg erősségemet, kössön békét velem, békét kössön velem!*” Ha elismered, hogy rosszul cselekedtél, amikor eltulajdonítottad az Ő javait, és önként és teljes mértékben megbánod, Ő megbocsátja vétkeidet. – The Review and Herald, 1901. december 10. CS 87.1

Sötétséget hoztak a gyülekezetekbe

Egyesek elmulasztják az embereket arra nevelni, hogy teljes kötelességüket teljesítsék. Hitünknek azt a részét prédikálják, amely nem vált ki ellenkezést és tetszik hallgatóiknak; emiatt nem hirdetik a teljes igazságot. Az emberek élvezik a prédikálásukat; de hiányzik a lelkiesség, mert Isten követelése nem teljesülnek. Az Ő népe nem adja Neki tizedben és adományokban azt, ami az övé. Ez az Istentől való lopás, amelyet gazdagok és szegények egyaránt gyakorolnak, sötétséget hoz a gyülekezetekbe; és az a lelkész, aki velük dolgozik, és nem mutatja meg nekik Isten világosan kinyilatkoztatott akarát, a népet kárhoztatja, mert elhanyagolja kötelességét. – The Review and Herald, 1884. április 8.

CS 87.2

Az önző visszatartást feljegyzik

Isten látja a mohó gondolatot minden szívben, amely vissza akar tartani Tőle. Látja azokat, akik önző módon elhanyagolják a tized befizetését, és adományaikat és felajánlásaikat a

kincstárba viszik. Az Úr Jehova mindent megért. Ahogyan emlékkönyv íratik előtte azokról, akik félik az Urat, és akik az Ő nevére gondolnak, úgy van feljegyzés mindazokról, akik maguknak sajátítják ki azokat az adományokat, amelyeket Isten rájuk bízott, hogy a lelkek üdvösségére használják. – The Review and Herald, 1893. május 16.
CS 87.3

Nagy veszteség a hűtlen sáfárnak

Az ígéret azoknak, akik Istent vagyoniukkal tisztelik, még mindig fel van jegyezve a szent lapon. Ha az Úr népe hűségesen engedelmessé vált volna utasításainak, az ígéret teljesült volna számukra. De amikor az emberek figyelmen kívül hagyják Isten követeléseit, amelyeket világosan eléjük tett, az Úr megengedi nekik, hogy a saját útjukat kövessék, és learassák tetteik gyümölcsét. Aki a saját használatára sajátítja ki azt a részt, amelyet Isten fenntartott, az hűtlen sáfárnak bizonyul. Nemcsak azt fogja elveszíteni, amit Istentől visszatartott, hanem azt is, amit sajátjaként bízott rá. – The Review and Herald, 1902. február 4. CS 88.1

18. fejezet – Próbáljuk meg az Urat

„Hozzátok be a tizedet mind az én tárházamba, hogy legyen ennivaló az én házamban, és ezzel próbáljátok meg engem, azt mondja a Seregeknek Ura, ha nem nyitom meg néktek az egek csatornáit, és ha nem árasztok reátok áldást bőségesen.” Engedelmeskedjünk-e Istennek, és hozzuk be minden tizedünket és adományunkat, hogy legyen étel az élet kenyerére éhező lelkek igényeinek kielégítésére? Isten arra hív, hogy most, amikor az óév a végéhez közeledik, bizonyítsunk neki, és az újév Isten kincstárának feltöltésével találjon minket...
CS 89.1

Azt mondja nekünk, hogy kinyitja a menny ablakát, és olyan áldást áraszt ránk, hogy nem lesz elég helyünk a befogadására. Ígéretet tesz szavára: *„És megdorgálom érettetek a kártevőt, és nem veszti el földetek gyümölcsét, és nem lesz a szőlőtők meddő a mezőn, azt mondja a Seregeknek Ura.”* Így az Ő szava a mi biztosítékunk arra, hogy Ő úgy fog megáldani minket, hogy még nagyobb tizedet és adományokat tudunk majd adni. *„Térjeteك hozzám, szól a Seregeknek Ura, és hozzátok térek, mond a Seregeknek Ura.”*
CS 89.2

Testvéreim, teljesítitek-e a feltételeket? Felajánljátok-e készségesen, örömmel és bőségesen? A külföldi missziók Amerikából kérnek eszközöket. Vajon hiába hívnak? A házról házra járó misszióknak nagy szükségük van pénzre; hitben alakultak meg a különböző részeken. Hagyjuk őket sorvadni és meghalni? Ne ébresszük fel őket? Isten segítse az Ő népét, hogy a lehető legtöbbet tegyék.
CS 89.3

Nem kell kockáztatni

Ó, milyen kegyelmes, teljes, tökéletes biztosítékot kapunk, ha csak azt tesszük, amit Isten megkövetel tőlünk! Fogjátok meg ezt a dolgot úgy, mintha hinnétek, hogy az Úr pontosan

azt teszi, amit megígért. Merjünk valamit megkockáztatni Isten szavára támaszkodva. A gazdagság iránti buzgalmukban sokan nagy kockázatot vállalnak; az örökkévaló szempontokat figyelmen kívül hagyják, és nemes elveket áldoznak fel; mégis mindent elveszíthetnek a játékban. De a mennyei meghívásnak eleget téve nem kell ilyen kockázatot vállalnunk. Szaván kell vennünk Istent, és a hit egyszerűségével az ígéret szerint kell járnunk, és az Úrnak kell adnunk az övéit. – The Review and Herald, 1888. december 18. CS 90.1

A viszontagságok oka

Sokan, akik kereszténynek vallják magukat, bőségesen gondoskodnak önmagukról, minden képzeletbeli szükségletüket kielégítik, miközben nem törődnek az Úr ügyének szükségleteivel. Úgy gondolták, hogy nyereséget szereznek, ha Istent megfosztják azáltal, hogy az Ő ajándékainak egészét vagy egy önző részét megtartják sajátjuknak. De nyereség helyett veszteséggel találkoznak. Irányuk a kegyelmek és áldások megvonását eredményezi. Önző, kapzsi szellemükkel az emberek sokat veszítettek. Ha teljes mértékben és szabadon elismerték volna Isten követelményeit, és teljesítették volna követeléseit, áldása a föld termésének gyarapodásában nyilvánult volna meg. A termés nagyobb lett volna. Mindenki szükségletei bőségesen kielégültek volna. Minél többet adunk, annál többet kapunk. – The Review and Herald, 1896. december 8.

CS 90.2

Ígéretek Isten parancsaival

A kötelesség kötelesség, és azt a maga érdekében kell teljesíteni. Az Úr azonban könyörületes velünk bukott állapotunkban, és parancsait ígéretekkel kíséri. Felszólítja népét, hogy próbálja meg Őt, és kijelenti, hogy az engedelmességet a leggazdagabb áldásokkal fogja jutalmazni... Arra bátorít, hogy adakozzunk neki, kijelenti, hogy amit Ő ad nekünk, arányos lesz a neki adott ajándékainkkal. „*aki bőven vet, bőven is arat.*” Isten nem igazságtalan, hogy elfelejtené a munkádat és a szeretetteljes fáradozásaidat.

CS 90.3

Milyen gyengéd, milyen igaz Isten velünk! Krisztusban a leggazdagabb áldásokat adta nekünk. Ő általa tette le az aláírását a velünk kötött szerződésre. – The Review and Herald, 1901. december 3. CS 91.1

19. fejezet – Isten tartalékalapjainak felhasználása

Az Úr az utóbbi időben különleges bizonyágtételeket adott nekem azokkal a figyelmeztetésekkel és ígéretekkel kapcsolatban, amelyeket Malakiáson keresztül adott. Miután nagy világossággal beszéltem a sydney-i [ausztráliai] gyülekezetben, és az öltözőben felöltöztem, feltették nekem a kérdést: „White testvérnő, ön szerint az apámnak tizedet kellene fizetnie? Nagy veszteség érte mostanában, és azt mondja, hogy amint törleszti az adósságát, meg fogja fizetni a tizedet.” Megkérdeztem: „Hogyan tekinted a kötelességeinket Istennel szemben, aki életet és lélegzetet ad nekünk, és minden áldást, amit élvezünk? Azt akarod, hogy az Istennel szembeni adósságunk folyamatosan

növekedjen? Megfosztanád Őt attól a résztől, amelyet soha nem adott nekünk, hogy másra használjuk, mint arra, hogy előmozdítsuk az Ő munkáját, hogy fenntartsuk szolgálát a szolgálatban? A kérdésedre adott válaszáért Malakiás próféta azt kérdezi: *»Avagy az ember csalhatja-é az Istent? ... És azt mondjátok: Mivel csalunk téged?«* – mintha hajlandóak lennétek félreérteni ezt a témát. A válasz így hangzik: *»A tizeddel és az áldozni valóval. Átokkal vagytok elátkozva, mégis csaltok engem: a nép egészben!«* Egy ilyen kijelentés után azt merném-e mondani nektek: Nem kell tizedet fizetnetek, amíg adósságban vagytok? Mondjam nektek, hogy mindenképpen fizessétek meg mindazt, amivel bárkinek is tartoztok, bár ezzel Istent raboljátok ki?”

CS 92.1

Ha mindenki úgy venné a Szentírást, ahogyan az áll benne, és megnyitná a szívét, hogy megértse az Úr szavát, akkor nem mondaná: „Nem értem a tizedkérdést. Nem látom, hogy az én körülményeim között tizedet kellene fizetnem.” *»Avagy az ember csalhatja-é az Istent?«* Ennek a következménye világosan megmondatott, és én nem kockáztatnám meg. Mindazok, akik teljes szívvel, határozottan állást foglalnak az Istennek való engedelmesség mellett; akik nem veszik el az Úr fenntartott pénzeszközeit – az Ő saját pénzét – adósságaik rendezésére; akik megadják az Úrnak azt a részt, amelyet Ő a sajátjaként követel, elnyerik Isten áldását, amelyet mindazoknak ígért, akik engedelmeskednek Neki. – Különleges bizonyágtétel a Battle Creek-i gyülekezetnek, 8-10. [1896. augusztus].

CS 92.2

A visszatartás igazi oka

Láttam, hogy egyesek azért mentették fel magukat Isten ügyének segítése alól, mert adósságban voltak. Ha alaposan megvizsgálták volna a saját szívüket, felfedezhették volna, hogy az önzés volt az igazi oka annak, hogy nem hoztak szabad akaratú felajánlást Istennek. Néhányan mindig adósságban maradnak. Mohóságuk miatt Isten gyarapító keze nem lesz velük, hogy megáldja vállalkozásaikat. Jobban szeretik ezt a világot, mint az igazságot. Nem készülnek el és fel Isten országára. – Bizonyágtételek 1:225.

CS 93.1

Visszatartott tizedek a bizalom hiánya miatt

A tized szent, Isten fenntartja magának. Az Ő kincstárába kell bevinni, hogy az evangélium szolgáló munkájának fenntartására fordítsák. Hosszú időn keresztül az Urat kirabolták, mert vannak olyanok, akik nem ismerik fel, hogy a tized Isten fenntartott része.

CS 93.2

Néhányan elégedetlenek voltak, és azt mondták: „Nem fizetem tovább a tizedet, mert nem bízom abban, ahogyan a munka központjában a dolgokat kezelik.” De vajon megfosztod-e Istent, mert úgy gondold, hogy a munka irányítása nem megfelelő? Tegyétek meg panaszotokat, nyíltan és világosan, a megfelelő szellemben, a megfelelő személyeknek. Küldjétek be kérészeteket, hogy a dolgokat igazítsák ki és tegyék rendbe; de ne vonuljatok ki Isten munkájából, és ne bizonyuljatok hűtlennek, mert mások hűtlenül cselekszenek. – Bizonyágtételek 9:249.

CS 93.3

Az első kötelesség Isten iránt

Egyesek szent kötelességet éreznek gyermekeik iránt. Mindegyiküknek adniuk kell egy-egy részt, de úgy érzik, hogy képtelenek eszközöket előteremteni Isten ügyének megsegítésére. Azzal mentegetik magukat, hogy kötelességük van a gyermekeik iránt. Ez lehet, hogy igaz, de az első kötelességük Isten iránt van... Senki követelése ne kerüljön előtérbe, és vezessen arra, hogy megfossza Istent az elsőségtől. Ne engedjétek, hogy gyermekeitek a saját hasznukra ellopják áldozatokat Isten oltáráról. – Bizonyágtételek 1:220. CS 94.1

20. fejezet – A felébredt lelkiismeret válasza

Az egyházban tartott különleges találkozók eredményeként határozott előrelépés történt a lelkiség, a jótékonykodás, a szeretetszolgálat és a hasonló tevékenységek terén. Beszédhangzottak el Isten meglopásának bűnéről a tized és adományok terén...

CS 95.1

Sokan bevallották, hogy évek óta nem fizettek tizedet; és tudjuk, hogy Isten nem áldhatja meg azokat, akik meglopják Őt, és hogy az egyháznak az egyes tagok bűnei miatt kell szenvednie. Gyülekezetünk könyveiben sok név szerepel; és ha mindenki azonnal befizetné a tisztességes tizedet az Úrnak, ami az Ő része, akkor a kincstár nem szenvedne hiányt az eszközökben...

CS 95.2

Ahogy az Isten meglopásának bűnét bemutatták, az emberek egyre világosabb képet kaptak kötelességükről és kiváltságukról ebben a kérdésben. Egy testvér elmondta, hogy két éve nem fizette a tizedet, és kétségbe volt esve; de ahogy bevallotta bűnét, reményt kezdett gyűjteni. „Mit tegyek?” – kérdezte. CS 95.3

Azt mondtam: „Adj váltót a gyülekezet pénztárosának; így lesz helyénvaló.”

CS 95.4

Azt gondolta, hogy ez elég furcsa kérés; de leült, és elkezdte írni: „A kapott értékért ígérem, hogy fizetni fogok...” Felnézett, mintha azt kérdezte volna: „Megfelelő így írni az Úrnak szóló papírt?” CS 95.5

„Igen” – folytatta –, „a kapott értékért. Nem kaptam-e nap mint nap Isten áldásait? Nem őriztek-e engem az angyalok? Nem áldott-e meg az Úr minden lelki és világi áldással? A kapott értékért ígérem, hogy az 571,50 dolláros összeget befizetem a gyülekezet pénztárosának.” Miután mindent megtett, amit a maga részéről megtehetett, boldog ember volt. Néhány nap múlva felvette a papírját, és befizette a tizedet a pénztárba. Emellett 125 dollár karácsonyi adományt is tett.

CS 95.6

Egy másik testvér 1000 dollárról adott váltót, arra számítva, hogy néhány héten belül teljesíti azt; egy másik pedig 300 dollárról rendelkezett hasonlóképpen. – The Review and Herald, 1889. február 19.

CS 96.1

A visszamaradt tized Isten tulajdona

Sokan sokáig elhanyagolták, hogy őszintén üzleteljenek Teremtőjükkel. Mivel elmulasztották hetente félretenni a tizedet, hagyták, hogy az felhalmozódjon, mígnem egy nagy összegre rúgott, és most nagyon vonakodnak rendbe tenni a dolgot. Ezt a visszamaradt tizedet megtartják, és a sajátjukként használják. De ez Isten tulajdona, amelyet nem voltak hajlandóak az Ő kincstárába tenni. – The Review and Herald, 1890. december 23.

CS 96.2

A gondatlanok és közömbösek váltsák meg becsületüket

Azok, akik gondtalanná és közömbössé váltak, és visszatartják tizedüket és adományait, ne feledjék, hogy elzárják az utat, így az igazság nem tud eljutni a messzi régiókba. Felszólítom Isten népét, hogy váltsák meg becsületüket azáltal, hogy hűséges tizedet adnak Istennek. – 44. kézirat, 1905.

CS 96.3

Fizetés váltóval

Péntek reggel a tizedfizetésről beszéltem. Ezt a témát nem úgy mutatták be a gyülekezeteknek, ahogyan kellett volna, és ez a hanyagság, valamint a pénzügyi depresszió a tizedfizetés jelentős visszaesését okozta az elmúlt évben. Ezen a konferencián gondosan átbeszéltük a témát az egyes üléseken...

CS 96.4

Egy testvér, egy nemes külsejű férfi, egy tasmániai küldött odajött hozzám, és azt mondta: „Örülök, hogy hallottam, hogy ma a tizedről beszéltél. Nem tudtam, hogy ez ilyen fontos kérdés. Nem merem tovább elhanyagolni.” Most számolja össze az elmúlt húsz év tizedének összegét, és azt mondja, hogy amilyen gyorsan csak tudja, be fogja fizetni az egészet, mert nem engedheti, hogy az Isten könyveibe bejegyzett rablás az ég könyveiben találkozzon vele az ítéletkor.

CS 96.5

Az egyik nővér, aki a melbourne-i gyülekezethez tartozik, tizenegy font [54 dollár] tizedet hozott vissza, amit nem értett meg, hogy az ő kötelessége kifizetni. Amint megkapták a világosságot, sokan megvallották Isten iránti tartozásukat, és kifejezték elhatározásukat, hogy eleget tesznek ennek az adósságnak... Azt javasoltam, hogy helyezték el a kincstárban a váltójukat, amelyben megígérik, hogy amint lesz rá pénzük, megfizetik a tisztességes tized teljes összegét. Sokan hajoltak beleegyezően, és biztos vagyok benne, hogy jövőre nem lesz üres a kincstárunk, mint most. – 4. kézirat, 1893.

CS 97.1

Sápadtak a visszatartott tized gondolatától

Sokan, nagyon sokan elvesztették az önmegtágadás és az áldozathozatal szellemét. Pénzüket világi javakba temetik. Vannak emberek, akiket Isten megáldott, és akiket próbára tesz, hogy lássa, milyen választ adnak az Ő jótéteményeire. Addig visszatartották tizedüket és adományait, amíg adósságuk a Seregek Ura, a Seregek Istene felé olyan nagy lett, hogy elsápadnak a gondolatra, hogy az Úrnak az övéit, az igazságos tizedet

adják. Siessetek, testvérek, most van lehetőségetek arra, hogy őszinték legyetek Istennel szemben; ne késlekedjete. – A Generálkonferencia Napi Közlönye, 1893. február 28.

CS 97.2

Szembenézve az új évvel

Mi a helyzet a sáfársággal? Az elmúlt év során megloptátok-e Istent a tized és az adományok terén? Nézzétek meg jól megtöltött pajtáitokat, pincéteket, melyeket az Úr által nektek adott jó dolgokkal tároltatok, és kérdezzétek meg magatokat, hogy visszaadjátok-e az Adományozónak azt, ami Őt illeti. Ha megloptátok az Urat, akkor térítsétek meg. Amennyire csak lehetséges, tegyétek helyre a múltat, és azután kérjétek a Megváltót, hogy bocsásson meg nektek. Nem adjátok-e vissza az Úrnak az övéit, mielőtt ez az év, a feljegyzések terhével együtt, átmeny az örökkévalóságba? – The Review and Herald, 1902. december 23.

CS 97.3

Megtérés bűnbánattal

Ahol bármilyen mulasztás történt részedről, hogy visszaadd az Úrnak az övéit, tarts bűnbánatot lelkedben, és tedd helyre a dolgokat, nehogy az Ő átka rád szálljon... Amikor megtetted, amit a magad részéről megtehettél, és semmit sem tartottál vissza, ami a Teremtődé, kérheted Őt, hogy adjon eszközöket, hogy az igazság üzenetét elküldhesd a világnak. – The Review and Herald, 1885. január 20.

CS 98.1

Jákob hűsége

Jákob akkor tette meg fogadalmát [1Mózes 28:20-22], amikor a kegyelem harmatától felfrissülve, és Isten jelenlététől és bizonyosságától megerősödött. Miután az isteni dicsőség elmúlt, őt is kísértések érték, mint korunk embereit; de hűséges maradt fogadalmához, és nem akart gondolatokat táplálni arról, hogy esetleg feloldozhatná magát a fogadalom alól, amelyet tett. Ugyanúgy gondolkodhatott volna, mint a mai emberek, hogy ez a kinyilatkoztatás csak álom volt, hogy indokolatlanul izgatott volt, amikor fogadalmát tette, és ezért nem kell megtartania; de nem így tett.

CS 98.2

Hosszú évek teltek el, mire Jákob vissza mert térni hazájába; de amikor megtette, hűségesen teljesítette a Mesterével szembeni adósságát. Gazdag emberré vált, és hatalmas vagyon került a birtokából az Úr kincstárába.

CS 98.3

Napjainkban sokan elbuknak ott, ahol Jákob sikert ért el. Akiknek Isten a legnagyobb összeget adta, azoknak van a legerősebb hajlamuk arra, hogy megtartsák, amijük van, mert vagyonukkal arányos összeget kell adniuk. Jákob a tizedét adta mindannak, amije volt, majd számba vette a tized felhasználását, és az Úrnak adta a javát annak, amit saját érdekeire használt fel az alatt az idő alatt, amíg pogány országban tartózkodott, és nem tudta fizetni fogadalmát. Ez nagy összeg volt, de ő nem habozott; amit Istennek fogadott, azt nem a sajátjának, hanem az Úrénak tekintette.

CS 99.1

Az elvárt összeg az Istentől adományozott mértékének megfelelő. Minél nagyobb a ránk bízott tőke, annál nagyobb összegű az ajándék, amelyet Isten megkövetel, hogy visszaadjunk Neki. Ha egy kereszténynek tíz- vagy húszezer dollárja van, Isten követeléseai feltétlenül megkövetelik tőle, hogy ne csak a tizedrendszer szerinti részét adja, hanem bűn- és hálaáldozatát is bemutassa Istennek. – Bizonyágtételek 4:466, 467.

CS 99.2

Az ima nem helyettesíti a tizedet

Az ima nem célja nem az, hogy Istenen változtasson; az ima összhangba hoz minket Istennel. Nem veszi át a kötelesség helyét. Isten soha nem fogadja el a tizedünk helyett az imát, bármilyen gyakori vagy komoly is legyen az. Az ima nem fedezheti az Istennel szembeni adósságainkat. – Üzenet az ifjúságnak, 248.

CC 99.3

Mielőtt túl késő lenne

Nincs hátra sok idő, amíg a próbaidő lezárul. Ha most nem szolgálsz hűséggel az Úrnak, hogyan fogsz szembesülni a hűtlenségeidről szóló jegyzőkönyvvel? Nemsokára számadásod következik, és megkérdezik tőled: „Mennyivel tartozol az én Uramnak?”. Ha megtagadtad, hogy becsületesen üzletelj Istennel, kérlek, gondolj a hiányosságaidra, és ha lehetséges, térítsd meg azokat. Ha ez nem lehetséges, alázatos bűnbánattal imádkozz, hogy Isten Krisztusért bocsássa meg nagy adósságodat. Kezdetek el most keresztényként cselekedni. Ne keressetek mentséget arra, hogy nem adjátok meg az Úrnak az övéit. Most, amíg az irgalom édes hangja még hallatszik, amíg még nem késő jóvá tenni a jogtalanságokat, amíg ma még van a hívó szó, ha meghalljátok az Ő hangját, ne keményítsétek meg szíveteket. – The Review and Herald Supplement, 1896. december 1.

CS 99.4

21. fejezet – A tized felhasználása

Isten különleges útmutatást adott a tized felhasználására vonatkozóan. Nem akarja, hogy a munkája megakadjon az eszközök hiánya miatt. Nagyon világossá tette kötelességünket e ponton, hogy ne legyen véletlenszerű munka se tévedés. Azt a részt, amelyet Isten fenntartott magának, nem szabad más célra fordítani, mint amit meghatározott. Senki se érezze magát szabadnak, hogy visszatartsa a tizedet, hogy azt saját belátása szerint használja fel. Nem használhatják fel maguknak vészhelyzetben, és nem fordíthatják azt saját belátásuk szerint, még arra sem, amit az Úr munkájának tartanak.

CS 101.1

A lelkipásztornak példamutatással és előljárással kell megtanítania az embereket arra, hogy a tizedet szentnek tekintsék. Nem szabad úgy éreznie, hogy megtarthatja és saját belátása szerint használhatja, csak azért, mert lelkész. Nem az övé. Nincs szabadságában, hogy magának szenteljen mindent, amit úgy gondol, hogy az neki jár. Nem támogatnia olyan terveket, amelyek arra irányulnak, hogy az Istennek szentelt tizedet és adományokat eltérítsék jogos felhasználásukról. Ezeket az Ő kincstárába kell helyezni, és

szentül kell tartani az Ő szolgálatára, ahogyan Ő rendelte.

CS 101.2

Isten azt kívánja, hogy minden sáfára pontosan kövesse az isteni rendelkezéseket. Nem szabad szembe menniük az Úr terveivel azáltal, hogy jótékonykodnak, ajándékot vagy felajánlást adnak, a saját, az emberi megbízottak belátása szerint. Nagyon rossz gyakorlat az emberek részéről, ha Isten tervét próbálják javítani, és rögtönöznek, pillanatnyi belátásuk szerint döntenek, és szembe mennek Isten követelményeivel szemben. Isten mindenkit arra szólít fel, hogy az Ő rendelkezéseit szolgálja. Ismertette a tervét; és mindazoknak, akik együtt akarnak működni vele, végre kell hajtaniuk ezt a tervet, ahelyett, hogy megpróbálnának rajta javítani.

CS 101.3

Az Úr utasította Mózeset, Izrael fiai számára: *„Te pedig parancsold meg az Izráel fiainak, hogy hozzanak neked tiszta faolajat, amelyet a világításhoz sajtoltak, hogy szünet nélkül égő lámpát gyújthassanak.”* 2Mózes 27:20. Ennek folyamatos áldozatnak kellett lennie, hogy Isten háza megfelelően el legyen látva azzal, ami az Ő szolgálatához szükséges. Az Ő népének ma is emlékeznie kell arra, hogy az istentisztelet háza az Úr tulajdona, és hogy azt lelkiismeretesen gondozni kell. De az ehhez a munkához szükséges pénzeszközöket nem szabad a tizedből elvennünk. CS 102.1

Egy nagyon világos, határozott üzenetet kaptam népünk számára. Arra kértek, hogy mondjam el nekik, hogy hibát követnek el, amikor a tizedet különböző célokra fordítják, amelyek bár önmagukban jók, de nem azok a célok, amelyre az Úr azt mondta, hogy a tizedet fordítsák. Azok, akik a tizedet így használják fel, eltérnek az Úr rendelkezésétől. Isten meg fogja ítélni őket ezekért.

CS 102.2

[Az egyéb szolgálatokat is fenn kell tartani, de nem a tizedből](#)

Egyesek azzal érvelnek, hogy a tizedet iskolai célokra lehet fordítani. Megint mások azzal érvelnek, hogy a tizedből kell támogatni a házról-házra járó és a könyvevangélista testvéreket. De nagy hibát követnek el, amikor a tizedet attól a céltól vonják el, amire azt használni kell – a lelkészek támogatásától...

CS 102.3

A tized az Úré, és azok, akik beleavatkoznak, mennyei kincsük elvesztésével fognak bűnhődni, hacsak meg nem térnek. Ne akadjon többe a munka, mert a tizedet különböző szolgálatokba terelték, nem oda, ahová az Úr szerint mennie kell. Gondoskodni kell ezekről a más irányú munkákról. Fenn kell tartani őket, de nem a tizedből. Isten nem változott; a tizedet továbbra is a szolgálat támogatására kell fordítani. – Bizonyágtételek 9:247-250. CS 102.4

[A bibliaoktatók is idetartoznak](#)

Konferenciáink az iskoláktól várják a művelt és jól képzett munkásokat, és a legszívesebben és legértelmesebb módon kellene támogatniuk az iskolákat. Egyértelmű világosságot kaptunk, hogy azokat, akik iskoláinkban szolgálnak, Isten igéjét tanítják, a Szentírást magyarázzák, a tanulókat Isten dolgaiban nevelik, a tized pénzéből kell

támogatni. Ez az utasítás már régen elhangzott, és a közelmúltban újra és újra megismétlődött. – Bizonyágtételek 6:215.

CS 103.1

Nem szegényalap

A tizedet különleges célra különítették el. Nem szabad szegényalapnak tekinteni. Kifejezetten azoknak a támogatására kell fordítani, akik Isten üzenetét viszik a világnak; és nem szabad elvenni ettől a céltól. – The Review and Herald Supplement, 1896. december 1. CS 103.2

Nem az egyházi kiadásokra

Az mutattatott nekem, hogy helytelen a tizedet az egyház mellékes költségeinek fedezésére fordítani. Ebben eltértek a helyes módszerektől. Sokkal jobb lenne kevésbé drágán öltözködni, csökkenteni az élvezeti kiadásokat, önmegtagadást gyakorolni, és azokkal fedezni a szükséges kiadásokat. Ezáltal tiszta lesz a lelkiismeretek. De Istent raboljátok meg minden alkalommal, amikor a kincstárba teszitek a kezeteket az egyház működési költségeinek fedezésére. – Special Testimony to Battle Creek Church (Különleges bizonyágtétel a battle creek-i gyülekezetnek), 6., 7. 1896. augusztus.

CS 103.3

22. fejezet – A lelkészek és egyházi tisztségviselők oktatása

Azokra, akik lelkészként indulnak el, ünnepélyes felelősség hárul, amelyet furcsa módon elhanyagolnak. Néhányan élvezik a prédikálást, de nem adnak személyes munkát a gyülekezeteknek. Nagy szükség van a tanításra az Istennel szembeni kötelezettségekkel és kötelességekkel kapcsolatban, különösen a tisztességes tizedfizetés tekintetében. Lelkészeink szomorúan vennék, ha nem fizetnék őket rendszeresen a munkájukért; de vajon figyelembe veszik-e, hogy Isten kincsesházában lennie kell tápláléknak, amiből a munkásokat el lehet tartani? Ha nem teljesítik teljes kötelességüket, és nem nevelik az embereket arra, hogy hűségesen fizessék meg Istennek az övéit, akkor hiányozni fognak az eszközök a kincstárban, hogy az Úr munkáját tovább vigyék.

CS 104.1

Isten nyája felügyelőjének hűségesen kell teljesítenie kötelességét. Ha úgy érzi, hogy ez nem tetszik neki, és hagyja, hogy más végezze el munkáját, akkor nem hűséges munkás. Olvassa el Malakiás könyvében az Úr szavait, amelyekben a tized visszatartásával a népet rablással vádolja Isten felé. A hatalmas Isten kijelenti: „*Átokkal vagytok elátkozva*” Malakiás 3:9. Amikor az, aki igével és tanítással szolgál, látja, hogy a nép olyan irányt követ, amely ezt az átkot hozza rájuk, hogyan hanyagolhatná el kötelességét, hogy tanítást és figyelmeztetést adjon nekik? Minden gyülekezeti tagot meg kell tanítani arra, hogy hűségesen fizesse a tisztességes tizedet. – Bizonyágtételek 9:250, 251.

CS 104.2

Az újonnan megtértek oktatása

A munkásnak soha nem szabad a munka egyetlen részét sem félbehagynia, mert kellemetlen számára, azt gondolva, hogy a következő lelkész majd elvégzi helyette. Amikor így történik, és egy második lelkész követi az elsőt, és bemutatja azokat az igényeket, amelyeket Isten támaszt az Ő népével szemben, egyesek visszahúzódnak, mondván: „A lelkész, aki az igazságra vezetett, nem említette ezeket a dolgokat.” És megsértődnek az ige miatt. Vannak, akik nem hajlandóak elfogadni a tizedfizetési rendszert; elfordulnak, és nem járnak többé azokkal, akik hisznek és szeretik az igazságot. Amikor más igéket nyitnak meg előttük, azt felelik: „Nekünk nem így tanították”, és haboznak továbblépni. Mennyivel jobb lett volna, ha az igazság első hírnöke hűségesen és alaposan oktatta volna ezeket a megtérőket minden lényeges kérdésben, még akkor is, ha az ő munkája alatt kevesebben csatlakoztak volna az egyházhoz. Isten jobban örülne, ha hatan alaposan megtérnének az igazságra, mintha hatvanan tennének hitvallást, de mégsem térnének meg igazán.

CS 104.3

A lelkész munkájának része, hogy megtanítsa azokat, akik az ő erőfeszítései által elfogadják az igazságot, hogy a tizedet az Istentől való függésük elismeréseként vigyék a raktárba. Az újonnan megtérteket teljes mértékben fel kell világosítani arról, hogy kötelességük visszaadni az Úrnak az övét. A tizedfizetés parancsa olyan egyértelmű, hogy nincs látszólagos mentség sem arra, hogy figyelmen kívül hagyják. Aki elmulasztja az e ponton való oktatást, az munkájának egy nagyon fontos részét hanyagolja el.

CS 105.1

A lelkészeknek azt is meg kell értetniük az emberekkel, hogy Isten munkájával kapcsolatban más terheket is viselniük kell. Senki sem mentesül a jótékonyági munka alól. Az embereket meg kell tanítani arra, hogy Isten ügye minden részlegének meg kell nyernie a támogatásukat és fel kell kelteni az érdeklődésüket. A nagy missziós mező nyitva áll előttünk, és ezt a témát újra és újra ismételni, hangsúlyozni kell. Az emberekkel meg kell értetni, hogy nem a hallgatóság, hanem az ige cselekvői nyerik el az örök életet. És azt is meg kell tanítani nekik, hogy akik Krisztus kegyelmének részesévé válnak, azoknak nem csupán az igazság terjesztésére kell adakozniuk vagyonukból, hanem fenntartás nélkül oda kell adniuk magukat Istennek. – Az evangélium szolgálói, 369-371.

CS 105.2

A lelkipásztor kötelessége

A gyülekezet nevezzen ki olyan lelkipásztorokat vagy véneket, akik elkötelezettek az Úr Jézus iránt, és ezek az emberek gondoskodjanak arról, hogy olyan tisztségviselőket válasszanak, akik hűségesen részt vesznek a tized összegyűjtésének munkájában. Ha a lelkipásztorok azt mutatják, hogy nem alkalmasak a feladatukra, ha nem állítják a gyülekezet elé annak fontosságát, hogy az övét visszaadják Istennek, ha nem gondoskodnak arról, hogy az alattuk lévő tisztségviselők hűségesek legyenek, és a tizedet hozzák, akkor veszélyben vannak. Elhanyagolnak egy olyan ügyet, amely áldást vagy átkot jelent a gyülekezet számára. Fel kellene őket menteni a felelősségük alól, és más embereket kellene a helyükre próbálni.

CS 106.1

Az Úr küldötteinek gondoskodniuk kell arról, hogy az Ő követelményeit a gyülekezetek tagjai hűségesen teljesítsék. Isten azt mondja, hogy legyen étel az Ő házában, és ha a kincstárban lévő pénzhez hozzányúlnak, ha azt tartják helyesnek, hogy az egyének a tizeddel azt tegyenek, amit csak akarnak, az Úr adhat áldást. Nem tudja támogatni azokat, akik azt gondolják, hogy azt tehetnek, amit csak akarnak azzal, ami az Övé. – The Review and Herald Supplement, 1896. december 1.

CS 106.2

Az egyházi tisztségviselők felelőssége

Az egyház vénjeinek és tisztségviselőinek kötelessége, hogy oktassák az embereket ebben a fontos kérdésben, és rendet tegyenek a dolgok között. Mint Istennel együtt munkálkodóknak, az egyház tisztségviselőinek megalapozottnak kell lenniük ebben a világosan kinyilatkoztatott kérdésben. Maguknak a lelkészeknek szigorúan kell végrehajtaniuk Isten igéjének rendelkezéseit. A gyülekezetben bizalmi tisztséget betöltők ne legyenek hanyagok, hanem gondoskodjanak arról, hogy a tagok hűségesen teljesítsék ezt a kötelességet... Az egyház vénjei és tisztségviselői kövessék a Szent Ige útmutatását, és sürgessék tagjaikat a zálogok, tizedek és adományok hűséges fizetésének szükségességére. – The Review and Herald, 1889. december 17.

CS 106.3

A szegények tanítása a bőkezűsége

Gyakran azok, akik befogadják az igazságot, e világ szegényei közé tartoznak; de ezt nem szabad ürügyként használniuk arra, hogy elhanyagolják azokat a kötelességeket, amelyek a kapott értékes világosságra való tekintettel rájuk hárulnak. Nem szabad megengedniük, hogy a szegénység megakadályozza őket abban, hogy kincset gyűjtsenek a mennyben. A gazdagok számára elérhető áldások az ő számukra is elérhetőek. Ha hűségesen használják fel azt a keveset, amivel rendelkeznek, mennyei kincsük a hűségüknek megfelelően fog növekedni. Az indulat, amellyel dolgoznak, nem pedig az összeg, amit megengedhetnek, az teszi felajánlásukat értékessé a Mennysorság szemében. – Az evangélium szolgái, 222.

CS 107.1

További tanulmányozásra

Tized és áldozat Izraelben, Pátriárkák és próféták, 525-529.

A tized Mózes napjain túlra nyúlik vissza, Bizonyságtételek 3:393.

Olyan biztos, mint Isten törvénye, Bizonyságtételek 3:404.

A tized a szombathoz hasonlóan szent Bizonyságtételek 3:395, 396

Egy megkülönböztetett rendelkezés, amelyet maga Jézus Krisztus hozott, Bizonyságtételek 6:384

Nem helyezték hatályon kívül vagy enyhítették, Bizonyságtételek 3:392

Az emberek lelkiismeretére és jóindulatára bízva, Bizonyságtételek 3:394

A teremtés és a megváltás követelésének elismerése, Bizonyságtételek 6:479-481

Isten ráteszi kezét a mi tulajdonainkra. „Szenteljétek nekem a tizedet”, Bizonyságtételek 9:245;

Egyszerű őszinteség kérdése, Nevelés, 138, 139

A kapzsiság szelleme Istennek utálatos, Az apostolok története, 339

A bőkezűség nem természetes kegyelem, hanem ápolandó, Bizonyságtételek 5:271, 272

Malakiás üzenete, Bizonyságtételek 6:384-390

Senki sem lophatja meg Istent az önző szív ösztönzéseit követve, Bizonyságtételek 5:481

A tizedet világi adósságokra használva az ember kétszeres adóssá válik, Bizonyságtételek 6:390, 391; Bizonyságtételek 1:220

Ha harmóniában vagyunk Istennel, semmit nem helyezünk elé, Bizonyságtételek 6:103, 104

Az üzenet nagyban akadályoztatott a visszatartott tized által, Bizonyságtételek 9:52

Mit eredményezne a hűséges tizedfizetés, Bizonyságtételek 3:389; Bizonyságtételek 6:385; Bizonyságtételek 4:474-476; Az apostolok története, 338

Bőség Isten munkájának továbbvitelére, Bizonyságtételek 5:150

Egy próba, hogy méltóak vagyunk-e az örök életre, Bizonyságtételek 3:408

Az önző visszatartás miatti csapások, Bizonyságtételek 1:221, Bizonyságtételek 4:484, 620; Bizonyságtételek 2:661, 662; Bizonyságtételek 5:151, 152

Nincs mentség a tudatlanságra vagy hanyagságra, Bizonyságtételek 6:387; Bizonyságtételek a prédikátoroknak, 305, 306

Rablásnak tekintik a mennyei könyvben, Bizonyságtételek 3:394

Szegénységhez vezet, ha nem térítünk vissza Istenhez, hanem visszatartjuk Bizonyságtételek 6:449

Ha a tizedet befizetik, a maradék áldott, Bizonyságtételek 4:477

Kilenc tized többet ér, mint tíz tized, Bizonyságtételek 3:404

Jólét ígérete a hívőknek, Bizonyságtételek 5:267, 268

A malakiási ígélet igénylése, Bizonyságtételek a prédikátoroknak, 308

Visszatartott tizedet bűnbánással hozzák be, Bizonyságtételek 9:51, 52

Felhívás, hogy a tizedet még az év vége előtt hozzák be, Bizonyságtételek a prédikátoroknak, 305-307.

Bűnbánatra és jóvátételre szólítanak fel, Bizonyságtételek 3:394, 395.

A tized kizárólag a szolgálat számára, Bizonyságtételek 9:249, 250; Az evangélium szolgálói, 226.

A bibliaoktatókat a tizedből kell fizetni, Bizonyságtételek 6:134, 135

A konferenciaelnökök kötelessége és a nevelés szolgálata, Bizonyságtételek 5:374, 375; Bizonyságtételek 9:250; Bizonyságtételek a prédikátoroknak, 305-307

Tanítatok tanítással és példával, Bizonyságtételek 9:246

Azok, akik nem tanítanak, nem maradnak vétkesek, Bizonyságtételek 3:296, 270; Bizonyságtételek a prédikátoroknak, 307

A szegényeknek tanítani kell a rendszeres jótékonyságot, Az evangélium szolgálói, 222, 223

Kétség esetén inkább túllépjük, mint alulmúljuk a kötelességeinket, Bizonyságtételek 4:485

4. szakasz – Mindenkinnek a képességei szerint

23. fejezet – A sáfárság alapelvei

Gondosan és imádságosan kutadjuk-e Isten ígét egyénenként, nehogy eltérjünk annak előírásaitól és követelményeitől? Az Úr nem fog örömmel tekinteni ránk, ha visszatartunk valamit, legyen az kicsi vagy nagy, amit vissza kellene adnunk neki. Ha arra vágyunk, hogy pénzt költünk saját hajlamaink kielégítésére, gondoljunk arra, hogy milyen jót tehetnénk azzal a pénzzel. Tegyük félre a Mester számára kisebb-nagyobb összegeket, hogy a munka új helyeken épülhessen. Ha önző módon költjük el az oly nagy szükségletű pénzt, az Úr nem áld meg, nem áldhat meg minket az Ő dicséretével.

CS 111.1

Isten kegyelmének sáfáraiként az Úr pénzt kezeljük. Sokat, nagyon sokat jelent számunkra, hogy napról napra megerősödjünk az Ő gazdag kegyelmében, hogy képessé váljunk az Ő akaratának megértésére, hogy hűségesnek találjanak a legkisebben és a legnagyobbban is. Ha ezt tapasztaljuk, akkor Krisztus szolgálata valósággá válik számunkra. Isten ezt követeli tőlünk, és angyalok és emberek előtt ki kell nyilvánítanunk hálánkat azért, amit értünk tett. Isten irántunk tanúsított jóindulatát dicséretben és irgalmassági cselekedetekben kell visszatükröznünk...

CS 111.2

Vajon minden gyülekezeti tag felismeri-e, hogy mindene, amije van, azért adatott neki, hogy Isten dicsőségére használja és fejlessze? Isten igaz elszámolást vezet minden emberrel a világunkban. És amikor eljön az elszámolás napja, a hűséges sáfár nem veszi magára a hitelt. Nem azt mondja: „Az én girám”, hanem: „A te girád nyert” több girát. Tudja, hogy a rábízott adomány nélkül nem lett volna gyarapodás. Úgy érzi, hogy a sáfárság hűséges ellátásával csak a kötelességét teljesítette. A tőke az Úré volt, és az Ő ereje által volt képes sikeresen kereskedni vele. Csak az Ő nevét lehet dicsőíteni. A rábízott tőke nélkül tudja, hogy az örökkévalóságra csődbe ment volna.

CS 111.3

Az Úr jóváhagyását szinte meglepetéssel fogadja, annyira váratlanul éri. De Krisztus azt mondja neki: *„Jól van jó és hű szolgálóm, kevesen voltak hű, sokra bízlak ezután; menj be a te uradnak örömébe.”* – The Review and Herald, 1899. szeptember 12.

CS 112.1

Hogyan próbálja meg Isten az Ő sáfárjait

Mennyire hajlamos az ember arra, hogy a földi dolgokra helyezze a szeretetét! Figyelmét házak és földek kötik le, és elhanyagolja embertársaival szembeni kötelességét; saját üdvösségét jelentéktelen dologként kezeli, és elfelejti Isten igényeit vele szemben. Az emberek olyan szívósan ragaszkodnak a földi kincsekhez, mintha örökké ragaszkodhatnának hozzájuk. Úgy tűnik, úgy gondolják, hogy joguk van úgy bánni a vagyonukkal, ahogyan az nekik tetszik, függetlenül attól, hogy mit parancsol az Úr, vagy hogy mire van szüksége embertársaiknak.

CS 112.2

Elfelejtik, hogy mindaz, amit a sajátjuknak mondanak, azokat egyszerűen rájuk bízták. Ők Isten kegyelmének sáfárai. Isten azért bízta rájuk ezt a kincset, hogy próbára tegye őket, hogy megnyilvánuljon az Ő ügyéhez való hozzáállásuk, és megmutassák szívük gondolatait. Nemcsak a jelenre, hanem az örökkévalóságra kereskednek Uruk pénzével, és talentumaik felhasználása vagy visszaélése fogja meghatározni helyzetüket és bizalmukat az eljövendő világban. – The Review and Herald, 1888. február 14.

CS 112.3

Egy gyakorlati kérdés

A sáfárság gondolatának gyakorlati hatással kell lennie Isten teljes népére... A gyakorlati jótékonyság lelki életet fog adni az igazság több ezer névleges hittudósának, akik most a sötétségük miatt gyászolnak. Önző, kapzsi mammon-imádókból komoly, hűséges munkatársakká fogja őket tenni Krisztussal együtt a bűnösök üdvösségében. – Bizonyágtételek 3:387.

CS 112.4

A Mester nevében

A sáfár azonosul a mesterével. Elfogadja a sáfárság felelősségét, és hogy a gazdája nevében kell cselekednie, úgy, ahogy a gazdája tenné a helyében. A gazdája érdekei az övéivé válnak. A sáfár pozíciója méltóságteljes, mert a gazdája megbízik benne. Ha bármilyen módon önzően cselekszik, és az ura javaival való kereskedésből származó előnyöket a saját hasznára fordítja, akkor megtöri a belé helyezett bizalmat. – Bizonyágtételek 9:246.

CS 113.1

A gazdagság önző felhasználása hűtlennek bizonyítja az embert Istenhez, és alkalmatlanná teszi az eszközök sáfárát magasabb bizalmakra a mennyben. – Bizonyágtételek 6:391.

CS 113.2

24. fejezet – Talentumaink

A talentumokról szóló példabeszéd helyesen értelmezve kizárja a kapzsiságot, amelyet Isten bálványimádásnak nevez. – Bizonyágtételek 3:387.

CS 114.1

Isten az embereknek talentumokat adott – értelmet, hogy alkosson, szívet, hogy az Ő trónjának helye legyen, szeretetet, hogy áldásokban áradjon ki mások felé, lelkiismeretet, hogy elítélje a bűnt. Mindenki kapott valamit a Mestertől, és mindenkinek meg kell tennie a maga részét Isten munkájának szükségleteinek kielégítésében.

CS 114.2

Isten azt kívánja, hogy az Ő munkásai úgy tekintsenek Rá, mint mindannak Adományozójára, amivel rendelkeznek, hogy emlékezzenek arra, hogy mindaz, amijük van és amik ők maguk, Tőle származik, aki csodálatos a tanácsban és kiváló a munkában. Az orvos kezének finom érintése, az idegek és izmok feletti hatalma, a test finom szerkezetének ismerete az isteni hatalom bölcsessége, amelyet a szenvedő emberiség

érdekében használ. Az ügyesség, amellyel az ács a kalapácsot használja, az erő, amellyel a kovács az üllőn dolgozik, mind Istentől származik. Ő bízta az emberekre a talentumokat, és azt kívánja, hogy Őt keressék tanácsért. Így tévedhetetlen ügyességgel használhatják az Ő ajándékait, bizonyosságot téve arról, hogy Istennel együtt dolgoznak.

CS 114.3

A tulajdon egy talentum. Az Úr azt üzeni népének: *„Adjatok el amitek van, és adjatok alamizsnát”*. Minden, amink van, az Úré, minden kérdés nélkül. Arra hív bennünket, hogy ébredjünk, vegyünk részt az Ő ügyének terheiből, hogy jólét kísérje az Ő munkáját. Minden kereszténynek hűséges sáfárként kell tennie a maga részét. Isten módszerei észszerűek és helyesek, és nekünk kereskednünk kell pennyjeinkkel és fontjainkkal, és visszaadni Neki szabad akaratunkból származó adományainkat, hogy fenntartsuk munkáját, amivel lelkeket viszünk Krisztushoz. Nagyobb és kisebb összegeknek egyaránt az Úr kincstárába kell áramlaniuk...

CS 114.4

A beszéd képessége egy talentum. Az emberi családnak adott ajándékok közül egyiket sem kellene jobban értékelni, mint a beszéd ajándékát. Arra kell használni, hogy Isten bölcsességét és csodálatos szeretetét hirdessük. Így kell az Ő kegyelmének és bölcsességének kincseit közölni.

CS 115.1

A bennünk lakozó Megváltó a szavak által nyilatkozik meg. De a Szentlélek nem marad annak a szívében, aki mogorva, ha mások nem értenek egyet az elképzeléseivel és terveivel. Az ilyen ember ajkáról olyan fanyalgó megjegyzések hangzanak el, amelyek elszomorítják a Lelket, és olyan tulajdonságokat fejlesztenek ki, amelyek inkább sátániak, mint isteniek. Az Úr azt kívánja, hogy a munkájával kapcsolatban állók mindenkor Krisztus szelídségével beszéljenek. Ha provokálnak, ne legyetek türelmetlenek. Mutassátok meg azt a szelídséget, amelyre Krisztus adott nekünk példát az életében...

CS 115.2

Az erő talentum, és azt Isten dicsőítésére kell használni. A testünk az Ő tulajdonát képezi. Ő fizette meg a megváltás árát a testért és a lélekért egyaránt... Istent jobban tudjuk szolgálni az egészség erősségében, mint a betegség gyengeségében; ezért együtt kell működnünk Istennel testünk gondozásában. Az Isten iránti szeretet elengedhetetlen az élethez és az egészséghez. Az Istenbe vetett hit elengedhetetlen az egészséghez. Ahhoz, hogy tökéletes egészségünk legyen, szívünket szeretettel, reménnyel és az Úrban való örömmel kell megtöltenünk...

CS 115.3

A befolyás talentum, és a jóra való erő, ha Isten szent tüzét hozzuk be szolgálatunkba. A szent élet befolyása otthon és külföldön egyaránt érezhető. A gyakorlati jóindulat, az önmegtagadás és az önfeláldozás, amelyek egy ember életét jellemzik, jótékony hatással van azokra, akikkel kapcsolatba kerül...

CS 115.4

A megajándékozott képességei szerint

Az Úr tervében a talentumok elosztása sokféleképpen történik. Az egyik embernek egy talentumot ad, a másiknak ötöt, a harmadiknak tízet. Ezeket a talentumokat nem véletlenszerűen, hanem a címzett képességei szerint osztják ki.

CS 116.1

Az ajándékozott talentumok mértéke szerint lesz a követelés is. A legsúlyosabb kötelezettség azt terheli, akit a legnagyobb képességek sáfárává tettek. Akinek tíz fontja van, az felelős mindazért, amit tíz font tehetne, ha helyesen használnák. Akinek csak tíz pennyje van, az csak ennyiért felel...

CS 116.2

Az a hűség nyerheti el az Úr dicséretét, amellyel az adományt felhasználták. Ha azt akarjuk, hogy jó és hűséges szolgálóként ismerjenek el bennünket, alapos, megszentelt munkát kell végeznünk a Mesterért. Ő meg fogja jutalmazni a szorgalmas, becsületes szolgálatot. Ha az emberek bíznak benne, felismerik könyörületességét és jóindulatát, és alázatosan járnak előtte, akkor Ő együttműködik velük. Megszaporítja a talentumaikat.

CS 116.3

„Kereskedjetek, míg megjövök”

Isten ránk bízta a javai kezelését az Ő távollétében. Minden sáfárnak megvan a maga különleges munkája Isten országának előmozdítása érdekében. Senki sincs felmentve. Az Úr mindannyiunknak azt mondja: „Kereskedjetek, míg megjövök.” Saját bölcsességével adott nekünk útmutatást ajándékainak felhasználására. A beszéd, az emlékezet, a befolyás, a vagyon talentumait Isten dicsőségére és az Ő országának előmozdítására kell felhalmozni. Ő meg fogja áldani ajándékainak helyes használatát.

CS 116.4

Azt állítjuk, hogy keresztények vagyunk, akik várjuk Urunk második megjelenését a menny felhőiben. Akkor mit kezdünk az időnkkel, az értelmünkkel, a vagyonunkkal, amelyek nem a mieink, hanem ránk bízzák őket, hogy próbára tegyék becsületességünket? Vigyük őket Jézushoz. Használjuk fel kincseinket az Ő ügyének előmozdítására. Így engedelmeskedünk a felszólításnak: „Ne gyűjtsetek magatoknak kincseket a földön, hol a rozsda és a moly megemészti, és ahol a tolvajok kiássák és ellopják; Hanem gyűjtsetek magatoknak kincseket mennyben, ahol sem a rozsda, sem a moly meg nem emészti, és ahol a tolvajok ki nem ássák, sem el nem lopják. Mert ahol van a ti kincsetek, ott van a ti szívetek is.” – The Review and Herald, 1901. április 9.

CS 116.5

Mindenkinek a maga munkája

Mára az a felfogás alakult ki, hogy a talentumokat csak egy bizonyos kivételezett réteg kapja, kizárva másokat, akik természetesen nem hivatottak osztozni a fáradságokban vagy a jutalomban. A példabeszédben azonban nem ez áll. Amikor a ház ura összehívta a szolgálóit, mindenkinek a maga munkáját adta. Isten egész családja részese a felelősségnek, hogy használják az Úr javait...

CS 117.1

Többé-kevésbé, de mindenki felelős az ő Urának talentumaiért. A lelki, szellemi és fizikai képességek, a befolyás, a rang, a birtok, a vonzalmak, a rokonszenv, a kapcsolatok, mind értékes talentumok, amelyeket a Mester ügyében kell felhasználni a lelkek üdvösségére, akikért Krisztus meghalt. – The Review and Herald, 1911. október 26.

CS 117.2

Miért adományoznak talentumokat

Isten népének fel kell ismernie azt a tényt, hogy Isten nem azért adta nekik a talentumokat, hogy földi javakkal gazdagodjanak, hanem azért, hogy jó alapot gyűjtsenek az eljövendő időkre, sőt az örök életre. – The Review and Herald, 1895. január 8.

CS 117.3

25. fejezet – Az egy talentummal rendelkező ember kötelességei

Egyesek, akikre csak egy talentumot bízta, mentegetik magukat, mert nincs annyi talentumuk, mint azoknak, akikre sok talentumot bízta. Ők hűtlen sáfárokként földbe rejtik az egy talentumukat. Félnék visszaadni Istennek azt, amit rájuk bízott. Világi vállalkozásokban vesznek részt, de Isten ügyébe keveset, vagy semmit sem fektetnek be. Elvárják, hogy azok viseljék a munka terhét, akiknek sok talentumuk van, miközben úgy érzik, hogy ők nem felelősek annak sikeréért és előrehaladásáért...

CS 118.1

Sokan, akik azt vallják, hogy szeretik az igazságot, éppen ezt a munkát végzik. Saját lelküket csapják be, Sátán elvakította a szemüket. Azzal, hogy meglopták Istent, még inkább meglopták magukat. Megfosztották magukat a mennyei kincsektől kapzsiságuk és hitetlenségük gonosz szíve miatt.

CS 118.2

Mivel csak egy talentumuk van, félnék azt Istenre bízni, és a földbe rejtik. Felszabadultnak érzik magukat a felelősség alól. Szeretik látni az igazság előrehaladását, de nem gondolják, hogy arra vannak hivatva, hogy önmegtágadást gyakoroljanak, és saját egyéni erőfeszítésükkel és eszközeikkel segítsék a munkát, noha nincs nagy összegük...

CS 118.3

Mindenkit talentumokkal bízott meg

Mindenkit, magasakat és alacsonyakat, gazdagokat és szegényeket egyaránt, a Mester talentumokkal bízott meg; egyeseket többel, másokat kevesebbel, a különböző képességeiknek megfelelően. Isten áldása a komoly, szerető, szorgalmas munkásokon nyugszik. Befektetésük sikeres lesz, és lelkeket biztosítanak az Isten országának, maguknak pedig halhatatlan kincset. Hű szolgák, és mennyei javakat bíznak rájuk. A talentumok mennyisége az egyének által birtokolt képességek szerint arányos.

CS 118.4

Isten mindenkinek megadja a maga munkáját, és a nekik szavazott bizalomnak megfelelő viszonzást vár. Nem követel tíz talentum gyarapodást attól az embertől, akinek csak egyet adott. Nem várja el a szegény embertől, hogy úgy adjon alamizsnát, mint az, akinek

gazdagsága van. Nem várja el a gyengétől és szenvedőtől azt a tevékenységet és erőt, amellyel az egészséges ember rendelkezik. Azt az egy talentumot, amelyet a legjobban használ, Isten elfogadja „*aszerint ... amije kinek-kinek van, és nem aszerint, amije nincs.*”

CS 119.1

Isten szolgáknak nevez minket, ami azt jelenti, hogy egy bizonyos munka elvégzésére és felelősség viselésére alkalmaz minket. Ő adott nekünk tőkét befektetésre. Ez nem a mi tulajdonunk; és nem tetszünk Istennek, ha felhalmozzuk, vagy tetszésünk szerint költjük el Urunk javait. Felelősek vagyunk annak felhasználásáért vagy visszaéléséért, amit Isten így kölcsönadott nekünk. Ha ez a tőke, amelyet az Úr a kezünkbe adott, szunnyad, vagy a földbe temetjük, legyen az akár csak egy talentum, a Mester számon fog kérni rajtunk. Ő nem a miénket, hanem az Övét követeli, uzsorakamatostól.

CS 119.2

Minden talentumot, amely a Mesterhez visszatér, alaposan megvizsgálják. Isten szolgálóinak tetteit és bizalmát nem fogják jelentéktelen dolognak tekinteni. Minden egyes emberrel személyesen fognak foglalkozni, és számot kell majd adnia a rábízott talentumokról, akár gazdagított rajtuk, akár visszaélt velük. A megítélt jutalom arányos lesz a gazdagított talentumokkal. A megítélt büntetés a talentummal való visszaélésnek megfelelően lesz. – The Review and Herald, 1886. február 23.

CS 119.3

A ránk bízott talentumokat használni kell

Senkinek sem szabad azon bánkódnia, hogy nincsenek nagyobb talentumai. Ha Isten dicsőségére használják az Általa adott talentumokat, akkor azok növekedni fognak. Most nincs itt az ideje, hogy siránkozzunk az életben elfoglalt helyzetünkön, és azzal mentegessük, hogy elmulasztjuk képességeink fejlesztését, mert nem rendelkezünk mások képességével és helyzetével, mondván: Ó, ha nekem is meglenne az ő talentuma és képessége, nagy erőt fektethetnék be Mesterem számára. Ha az ilyen emberek bölcsen és jól használják egyetlen talentumukat, akkor a Mester csak ennyit követel tőlük...

CS 120.1

Remélem, hogy minden gyülekezetben erőfeszítéseket tesznek, hogy felkeltsék azokat, akik nem tesznek semmit. Isten ébressze rá ezeket arra, hogy Ő az egy talentumot gyarapodással követeli meg tőlük; és ha elhanyagolják, hogy az egy talentumon kívül más talentumokat is szerezzenek, akkor ennek az egy talentumnak és a saját lelküknek az elvesztésével kell szembenézniük. Reméljük, hogy gyülekezeteinkben változás áll be. A Házigazda készül visszatérni, és számonkéri sáfárjait a rájuk bízott talentumokért. Isten kegyelmezzen akkor a semmittevőknek! Azok, akik hallják az üdvözlő dicséretet: „*Jól vagyon jó és hű szolgám*”, jól tették, hogy képességeiket és eszközeiket Isten dicsőségére fejlesztették. The Review and Herald, 1878. március 14.

CS 120.2

Nem gyarapított talentumok

Néhányan hajlandók adni aszerint, amijük van, és úgy érzik, hogy Istennek nincs több követelése velük szemben, mert nincsenek nagy eszközeik. Nincs olyan jövedelmük, amit családjuk szükségleteiből megspórolhatnának. De sokan vannak ebből az osztályból, akik

feltehetik maguknak a kérdést: Aszerint adok-e, amennyim lehetett volna? Isten úgy tervezte, hogy a testi és szellemi erejüket használják. Néhányan nem fejlesztették ki a lehető legjobban a képességeiket, amiket Isten adott nekik. A munkát kiosztották minden emberre. Ez az átokkal függött össze, mert a bűn tette szükségessé. Az ember testi, szellemi és erkölcsi jóléte szükségessé teszi a hasznos munkával töltött életet. „Az igyekezetben ne legyetek restek” – szól Pál apostol ihletett felszólítása.

CS 120.3

Egyetlen ember sem dicsőítheti Istent tétlen étellel, akár gazdag, akár szegény. Sok szegény ember mindene az idő és a fizikai erő; és ezt gyakran elvesztegetik a kényelem szeretetében és a gondatlan lustaságban, így nincs mit az Úrnak tizedben és adományokban vinniük. Ha a keresztény embereknek nincs bölcsességük ahhoz, hogy a legjobb módon dolgozzanak, és hogy testi és szellemi erejüket megfontoltan használják fel, akkor szelídséggel és alázatos lélekkel kell fogadniuk testvéreik tanácsát és útmutatását, hogy jobb belátásukkal pótolhassák saját hiányosságait. Sok szegény ember, aki most megelégszik azzal, hogy semmit sem tesz embertársai javára és Isten ügyének előmozdításáért, sokat tehetne, ha akarna. Ők ugyanúgy elszámoltathatók Istennel szemben a fizikai erejük tőkéjéért, mint a gazdag ember a pénze tőkéjéért. – Bizonyságtételek 3:400.

CS 121.1

Felelősségre vonás a testi erőért

Láttam, hogy akiknek nincs vagyonuk, de van testi erejük, azok Istennek felelnek az erejükért. Szorgalmasnak kell lenniük a munkában és buzgónak a lélekben; nem hagyhatják, hogy azok végezzék el az összes áldozatot, akiknek vagyonuk van. Láttam, hogy ők is tudnak áldozatot hozni, és hogy ez a kötelességük, csakúgy, mint azoknak, akiknek vagyonuk van. De gyakran azok, akiknek nincs vagyonuk, nem veszik észre, hogy sok mindenben megtagadhatják magukat, kevesebbet költhetnek a testükre, ízlésük és étvágyuk kielégítésére, és sokat találhatnának, amit megspórolhatnak az ügy érdekében, és így kincset gyűjthetnek a mennyben. – Bizonyságtételek 1:115.

CS 121.2

Akiknek fizikai erejük van, azoknak ezt az erőt Isten szolgálatára kell fordítaniuk. Kézimunkával kell dolgozniuk, és eszközöket kell szerezniük, amelyeket Isten ügyének szolgálatára használhatnak. Akiknek van munkájuk, azoknak hűségesen kell dolgozniuk, és élniük kell a lehetőségekkel, hogy segítsenek azoknak, akik nem tudnak munkát szerezni. – The Review and Herald, 1894. augusztus 21.

CS 122.1

A lustaságot nem szabad bátorítani

Isten igéje azt tanítja, hogy ha valaki nem akar dolgozni, ne is egyék. Az Úr nem követeli meg a szorgalmas embertől, hogy támogassa azokat, akik nem azok. Az időpocsékolás, az erőfeszítés hiánya szegénységhez és nélkülözéshez vezet. Ha ezeket a hibákat nem látják és nem javítják ki azok, akik engednek nekik, akkor bármi, amit értük tesznek, olyan, mintha lyukas kosárba tennénk kincset. De van elkerülhetetlen szegénység; és gyengédséget és együttérzést kell tanúsítanunk azok iránt, akik szerencsétlenek. – The Review and Herald, 1899. január 3. CS 122.2

26. fejezet – Isten megfosztása a jogos szolgálattól

Vannak emberek a szombattartók soraiban, akik ragaszkodnak földi kincseikhez. Ez az istenük, a bálványuk; és jobban szeretik a pénzüket, a gazdaságukat, a jószágukat és az árujukat, mint a Megváltójukat, aki miattuk lett szegény, hogy ők az Ő szegénysége által gazdaggá váljanak. Magasztalják földi kincseiket, nagyobb értéknek tartják azokat, mint az emberek lelkét. Vajon az ilyeneknek szól majd a „Jól van”? Nem; soha. A visszavonhatatlan „távozzatok” fog döbbenetükre elhangzani. Krisztusnak nincs rájuk szüksége. Lusta szolgák voltak, akik felhalmozták az Istentől kapott eszközöket, miközben embertársaik sötétségben és tévedésben pusztultak el.

CS 123.1

A lelkem a legmélyebbre hatol ezen a ponton. Vajon a tehetős emberek addig alszanak, amíg nem lesz túl késő? Amíg Isten elveti őket és kincseiket, mondván: *„Nosza immár ti gazdagok, sírjátok, jajgatván a ti nyomorúságaitok miatt, amelyek elkövetkeznek reátok. Gazdagságotok megrothadt, és a ruháitokat moly ette meg; Aranyotokat és ezüstötöket rozsdá fogta meg, és azok rozsdája bizonyság ellenetek”*. Micsoda kinyilatkoztatás lesz Isten napján, amikor a felhalmozott kincsek és a csalással visszatartott bérek kiáltanak majd birtokosaik ellen, akik állítólag jó keresztények voltak, és azzal hízelegtek maguknak, hogy Isten törvényét tartják, miközben jobban szerették a nyereséget, mint Krisztus vérének vételét, az emberek lelkét.

CS 123.2

Itt az ideje, hogy mindenki dolgozzon... Mit fognak sokan válaszolni Isten napján, amikor megkérdezi: Mit tettetek értem, aki odaadtam gazdagságomat, becsületemet, parancsomat és életemet, hogy megmentsélek titeket a pusztulástól? A semmittevők szótlanak lesznek azon a napon. Látni fogják hanyagságuk bűnét. Egy életre szóló szolgálattól fosztották meg Istent. Senkit sem befolyásoltak jóra. Egyetlen lelket sem vezettek Jézushoz. Megelégedtek azzal, hogy semmit sem tettek a Mesterért; és nem jutalommal, hanem örök veszteséggel találkoznak. A gonoszokkal együtt pusztulnak el, bár Krisztus követőinek vallották magukat. – The Review and Herald, 1878. március 14.

CS 123.3

A hitvalló keresztények nagy bűne

Minden embernek, bármilyen foglalkozású vagy hivatású legyen is, Isten ügyét kell első számú érdekévé tennie; nemcsak talentumát kell az Úr munkájának előmozdítására fordítania, hanem képességeit is erre a célra kell művelnie. Sok ember hónapokat és éveket szentel egy szakma vagy foglalkozás elsajátítására, hogy sikeres munkássá válhasson a világban; és mégsem tesz különösebb erőfeszítést arra, hogy megművelje azokat a talentumokat, amelyek sikeres munkássá tennék az Úr szőlőjében. Eltékozolja a képességeit, rosszul használja fel a talentumát. Tiszteletlenül viselkedik mennyei Mesterével szemben. Ez Isten hitvalló népének nagy bűne. Magukat és a világot szolgálják. Lehet, hogy okos, sikeres pénzemberek hírében állnak; de elhanyagolják, hogy gyarapítsák azokat a talentumokat, amelyeket Isten adott nekik az Ő szolgálatára. A világi befolyás szokás által erősödik; a lelki a tétlenség miatt gyengül. – The Review and Herald, 1884. január 1. CS 124.1

A hanyagság bűne

Ha azok, akiknek talentumai a tétlenség miatt rozsdásodnak, Isten Lelkének segítségét keresnék, és munkához látnának, sokkal több minden megvalósulna. Sürgős segélykérések mozgatnák meg a szíveket; és a válasz így hangzana: „Gyengeségünkben és tudatlanságunkban megtesszük, amit tudunk, és a Nagy Tanítótól várjuk a bölcsességet”. Lehetséges, hogy a hasznosságra nyitva álló ajtók, a segítségért való szájalmas könyörgések közepette a férfiak és nők összecsukott kézzel ülnek, vagy e kezeket csak földi dolgokért végzett önző munkára használják?

CS 124.2

„*Ti vagytok a világ világossága*” – mondta Jézus a tanítványainak. De milyen kevesen vannak tudatában saját erejüknek és befolyásuknak; milyen kevesen tudják, hogy mit tehetnének azért, hogy másoknak segítségére és áldására legyenek. Talentumaikat kendőbe csomagolják, és a földbe temetik, és azzal hízelegnek maguknak, hogy dicséretes alázattal rendelkeznek. A mennyi könyvei azonban tanúságot tesznek e semmittevők ellen, mint lustálkodó, gonosz szolgák ellen, akik súlyosan vétkeznek Isten ellen, amikor elhanyagolják a munkát, amelyet Ő adott nekik. Nem fognak tudni alkalmatlanságukra hivatkozni, amikor a mennyei feljegyzések megnyílnak, és feltárul a kirívó hanyagságuk.

CS 125.1

Bármi legyen is a ránk bízott talentum, azt Isten szolgálatára kell használnunk, és nem a mammon szolgálatára...

CS 125.2

Azok, akik a földben rejtegetik a talentumukat, elszórják a csillagokkal ékesített korona megszerzésének lehetőségét. Amíg az utolsó ítélet nagy nyilvánosságra nem kerül, nem fog kiderülni, hány férfi és nő tette ezt, és hány élet aludt ki a sötétségben, mert az Istentől kapott talentumaikat elásták az üzleti életben, ahelyett, hogy az Adományozó szolgálatában használták volna fel...

CS 125.3

Az emberek ... érdeklődhetnek olyan bányák iránt, amelyek gazdag nyereséget hoznak ezüstben és aranyban. Lehet, hogy egy életet szentelnek a földi kincsek megszerzésének; de meghalnak, és mindezt hátra hagyják. Egyetlen dollárt sem vihetnek magukkal, hogy a nagy túlvilágon gazdagodjanak. Vajon bölcssek ezek az emberek? Nem örültek-e, hogy hagyják elmúlni a próbaidő értékes óráit anélkül, hogy felkészülnének a jövő életre? Azok, akik bölcssek, gyűjtenek *„elfogyhatatlan kincset a mennyországban”* – *„kincset gyűjtven maguknak jó alapul a jövőre, hogy elnyerjék az örök életet.”* Ha maradandó gazdagságot akarunk biztosítani, kezdjük el már most átvinni kincsünket a másik oldalra, és a szívünk ott lesz, ahol a kincsünk van. – The Review and Herald, 1884. október 7.

CS 125.4

27. fejezet – Szembenézés az ítélet napjával

Isten senkit sem kényszerít arra, hogy szeresse Őt és engedelmeskedjen törvényének. A megváltás tervében kimondhatatlan szeretetet nyilvánított ki az ember iránt. Kiárasztotta bölcsességének kincseit, és a menny legdrágább ajándékát adta, hogy arra indítson bennünket, hogy szeressük Őt, és összhangba kerüljünk akarataival. Ha visszautasítjuk ezt a szeretetet, és nem akarjuk, hogy Ő uralkodjék rajtunk, akkor saját romlásunkat munkáljuk, és végül örök veszteséget szenvedünk.

CS 127.1

Isten szívünk készséges szolgálatát kívánja. Felruházott bennünket értelmi képességekkel, talentumokkal, valamint eszközökkel és befolyással, hogy az emberiség javára használjuk, hogy az Ő lelkületét a világ előtt megnyilvánítsuk. Értékes lehetőségek és kiváltságok vannak a kezünkben, és ha elhanyagoljuk őket, akkor másokat lopunk meg, saját lelkünket csaljuk meg, és megbecstelenítjük Teremtőnket. Az ítélet napján nem akarunk majd találkozni ezekkel az elhanyagolt lehetőségekkel és elhanyagolt kiváltságokkal. A jövőre vonatkozó örökkévaló érdekeink attól függenek, hogy a jelenben szorgalmasan teljesítjük-e kötelességünket a lelkek üdvösségére az Isten által ránk bízott talentumok gyarapításában...

CS 127.2

A pozíció és a befolyás, legyen az akármilyen magasztos is, nem lehet mentség az Úr javainak eltulajdonítására. Isten különleges kegyeinek arra kellene ösztönözniük bennünket, hogy teljes szívvel és szeretettel szolgáljuk Őt; de sokan, akiket így megáldottak, megfélemeznek az Adományozóról, és könnyelművé, dacossá és pazarlóvá válnak. Megbecstelenítik a menny Istenét, és olyan befolyást gyakorolnak, amely elátkozsa és elpusztítja társaikat. Nem igyekeznek enyhíteni a rászorulóknak szenvedéseit. Nem építik Isten munkáját. Nem igyekeznek orvosolni az ártatlanok sérelmeit, nem állnak ki az özvegyek és árvák ügye mellett, és nem mutatnak magasztos jellembeli mintát magas és alacsony emberek előtt, nem mutatnak jótékony és erényes lelkületet. Éppen ellenkezőleg, elnyomják a bérest; csalással visszatartják a munka jogos jutalmát, becsapják az ártatlanokat, kirabolják az özvegyeket, és lelkek vérével szennyezett kincseket halmoznak fel. Isten előtt kell majd számot adniuk. Ez az osztály nem a mennyei Atya akarátát teljesíti, és hallani fogják a szigorú parancsot: *„távozzatok tőlem, ti gonosztevők”* – The Review and Herald, 1888. február 14.

CS 127.3

Megdöbbentő kinyilatkoztatások

Micsoda kinyilatkoztatások lesznek az ítélet napján! Sokan, akik kereszténynek nevezték magukat, kiderül majd, hogy nem Isten, hanem önmaguk szolgálói voltak. Az én volt a középpontjuk; az önszolgálat volt az életművük. Azzal, hogy önmaguk kedvére éltek, és hogy mindent megszereztek maguknak, amit csak tudtak, megnyomorították és eltörpítették az Istentől rájuk bízott képességeket és erőket. Nem bántak őszintén Istennel. Életük egyetlen hosszú rablási rendszer volt. Ezek most Isten és embertársaik ellen

panaszkodnak, mert nem ismerik el és kedvelik őket úgy, ahogy azt ők elvárják. Hűtlenségük azonban azon a napon fog kiderülni, amikor az Úr megítéli mindenki ügyét. Visszatér majd és meglátszik, *„hogyan különbség van az igaz és a gonosz között, az Isten szolgája között és a között, aki nem szolgálja őt.”*

CS 128.1

Azon a napon csalódnak azok, akik azt hiszik, hogy Isten elfogadja a sovány felajánlásokat és a nem szívesen végzett szolgálatot. Isten nem fogja az Ő feliratát tenni senki munkájára, legyen az magas vagy alacsony, gazdag vagy szegény, ha azt nem szívből, hűségesen és csak az Ő dicsőségére való tekintettel végzi. De azok, akik Isten családjához tartoztak itt lent, akik az Ő nevének tiszteletére törekedtek, olyan tapasztalatot szereztek, amely őket Isten királyaivá és papjaivá teszi; és hűséges szolgálókként fogják elfogadni őket. Hozzájuk szólnak majd a szavak: *„Jól van jó és hű szolgám, ... menj be a te uradnak örömébe.”* – The Review and Herald, 1897. január 5.

CS 128.2

Nem vallani, hanem cselekedni

Amikor valaki ügye Isten elé kerül, soha nem azt a kérdést teszik fel, hogy mit vallottak, hanem azt, hogy mit tettek? Vajon cselekedői voltak-e az igének? Maguknak éltek-e, vagy a jótékony cselekedetekben, a kedvességben, a szeretetben, a másoknak önmaguk előtt való előnyben részesítésben, és önmaguk megtagadásában, hogy másokat áldjanak?

CS 129.1

Ha a feljegyzések azt mutatják, hogy ez volt az életük, hogy jellemüket a gyengédség, az önmegtagadás és a jótékonyág jellemezte, akkor megkapják Krisztustól az áldott bizonyosságot és áldást: *„Jól van”, „Jertek, én Atyámnak áldottai, örököljétek ez országot, amely számotokra készített a világ megalapítása óta.”*

CS 129.2

Krisztust bántotta és sértette a mi kifejezetten önző szeretetünk és közömbösségünk mások nyomorúsága és szükségletei iránt. – The Review and Herald, 1886. július 13.

CS 129.3

Ígéret a hűséges sáfárnak

Sokat jelent minden víz mellé vetni. Ez az ajándékok és felajánlások folyamatos átadását jelenti. Isten olyan lehetőségeket fog biztosítani, hogy a rábízott eszközök hűséges sáfárát mindenben elegendő ellátásban részesítse, és képessé tegye arra, hogy minden jó cselekedetre bővelkedjen. *„Amint meg van írva: Szórt, adott a szegényeknek; az ő igazsága örökké megmarad. Aki pedig magot ad a magvetőnek és kenyeret eleségül, ad és megsokasítja a ti vetéseket és megnöveli a ti igazságotoknak gyümölcsét”* 2Korinthus 9:9, 10. A bőkezűen elvetett magról az Úr gondoskodni fog. Ő, aki a magot a magvetőnek szolgáltatja, megadja munkásának azt, ami képessé teszi őt arra, hogy együttműködjön a mag forrásával. – Bizonyosságtételek 9:132.

CS 129.4

További tanulmányozásra

- A belénk vetett bizalom napja, Bizonyágtételek 4:618, 619
- Egy példabeszéd az utolsó napok keresztényei számára, Bizonyágtételek 1:197, 198.
- Minden talentumot gyarapítani kell, Bizonyágtételek 2:659
- Mindenki elszámoltatható, legyen gazdag vagy szegény, Bizonyágtételek 1:324, 325
- A szegények gyakran elhanyagolják a jótett lehetőségeit, Bizonyágtételek 2:230
- A haszontalan sáfár, Bizonyágtételek 5:282, 283
- Mi az „Úr öröme”? Bizonyágtételek 3:386, 387
- Sokan, akik kendőbe csomagolják talentumukat, Bizonyágtételek 1:530
- Az igazságtalan sáfár, Bizonyágtételek 1:538, 539
- „Szereztek magatoknak barátokat”, Krisztus példázatai, 372-375
- A képességekkel arányos bizalom, Bizonyágtételek 2:245
- A mennyei kincs megszerzéséhez a földit fel kell áldozni, Bizonyágtételek 2:193
- Az ítéletre való rálátás, Bizonyágtételek 4:384-387
- A felhalmozott vagyon nem pusztán haszontalan, hanem átok, Krisztus példázatai, 352
- Az ítélet a gyakorlati jóindulaton múlik, Bizonyágtételek a prédikátoroknak, 399, 400
- A bajok idején a felhalmozott kincs sértés, Bizonyágtételek 1:169
- Üzletemberek, földművesek, gépészek, kereskedők, ügyvédek, nem kevésbé felelősek, mint a lelkész az adott talentumokért, Bizonyágtételek 4:469

5. szakasz – A vagyon őrzői

28. fejezet – A vagyon mint ránk bízott talentum

Krisztus követőinek nem szabad megvetniük a vagyont; úgy kell tekinteniük a vagyonra, mint az Úr rájuk bízott talentumára. Az Ő ajándékainak bölcs felhasználásával örökre hasznot húzhatnak belőle, de szem előtt kell tartanunk azt a tényt, hogy Isten nem azért adta nekünk a gazdagságot, hogy azt tetszésünk szerint használjuk, hogy engedjünk az indulatoknak, hogy kedvünk szerint adakozzunk vagy megtagadjunk. Nem szabad a gazdagságot önző módon használnunk, pusztán a saját örömeinkre fordítva azt. Ez az út nem lenne helyes sem Isten, sem embertársaink felé, és végül csak tanácstalanságot és bajt hozna... CS 133.1

A világ kedveli a gazdagokat, és nagyobb értéknek tekinti őket, mint a becsületes szegény embert; a gazdagok azonban aszerint alakítják jellemüket, ahogyan a rájuk bízott ajándékokat használják. Nyilvánvalóvá teszik, hogy biztonságos-e rájuk bízni az örökkévaló gazdagságot vagy sem. A szegények és a gazdagok egyaránt eldöntik saját örök sorsukat, és bebizonyítják, hogy alkalmasak-e a szentek világosságban való örökségre. Azok, akik e világban önző módon használják fel a gazdagságukat, olyan jellemvonásokat tárnak fel, amelyek megmutatják, mit tennének, ha nagyobb előnyökkel rendelkeznének, és birtokukban lennének az Isten országának romolhatatlan kincsei. A földön gyakorolt önző elvek nem azok az elvek, amelyek a mennyben uralkodni fognak. A mennyben minden ember egyenlően áll...

CS 133.2

Miért nevezik a gazdagságot hamis mammonnak? – Azért, mert Sátán arra használja a világi kincseket, hogy csapdába ejtse, megtévessze és elfordítsa a lelkeket, hogy véghez vigye a vesztüket. Isten utasításokat adott arra nézve, hogy hogyan kell az Ő javait felhasználni a szenvedő emberiség szükségleteinek enyhítésére, az Ő ügyének előmozdítására, az Ő országának építésére ebben a világban, misszionáriusok küldésére a tengerentúli régiókba, Krisztus ismeretének terjesztésére a világ minden részén. Ha az Isten által ránk bízott eszközöket nem így használjuk fel, vajon Isten nem fog-e bizonyosan elítélni ezekért a dolgokért? A lelkeket hagyják elpusztulni bűneikben, miközben a magukat keresztényeknek valló egyháztagok Isten szent bizalmából származó eszközöket szentségtelen vágyak kielégítésére, önmaguk kényeztetésére használják fel.

CS 133.3

Hogyan pazarolják el az eszközöket

Micsoda hatalmas összegeket költenek el Isten ránk bízott tőkéjéből dohány, sör és szeszes ital vásárlására! Isten megtiltotta mindezeket az élvezeteket, mert lerombolják az emberi struktúrát. Az élvezetek által az egészséget feláldozzák, és magát az életet ajánlják fel Sátán oltárán. A kielégíthetetlen étvágy az agy elgyengülését okozza, így az emberek nem tudnak élesen és tisztán gondolkodni, és olyan terveket kidolgozni, amelyek sikerrel járnak a világi ügyekben; és még kevésbé tudnak kulturált értelmet vinni vallási ügyleteikbe. Képtelenek a szent és örökkévaló dolgokat a közönséges és világi dolgok fölött megkülönböztetni. CS 134.1

Sátán sokféle módot talált ki arra, hogy eltékozzon az Isten által adott eszközöket. A kártyázás, fogadások, szerencsejáték, lóverseny és a színházi előadások mind az ő találmányai, és arra készíti az embereket, hogy olyan buzgón folytassák ezeket a szórakozásokat, mintha az örök élet drága kegyelmét nyernék el maguknak. Az emberek hatalmas összegeket költenek e tiltott élvezetek követésére; és az eredmény az, hogy az Isten által adott erejük, amelyet Isten Fiának vérével vásároltak meg, lealacsonyodik és megromlik. Az Istentől kapott testi, erkölcsi és szellemi erőket, amelyek Krisztushoz tartoznak, buzgón használják Sátán szolgálatára, és arra, hogy az embereket elfordítsák az igazságtól és a szentségtől.

CS 134.2

Mindent kitalálnak, ami csak elfordíthatja az elmét attól, ami nemes és tiszta, és már majdnem elérkezett a határvonal, amikor a föld lakói ugyanolyan romlottak lesznek, mint az özönvíz előttek...

CS 135.1

Mint Noé napjaiban

Ha megnézzük az özönvíz előtti idők képét, majd figyelmünket a mai társadalom szokásaira és gyakorlatára fordítjuk, akkor látni fogjuk, hogy földünk gyorsan érik az utolsó napok csapásaira. Az emberek bűnös cselekedeteikkel megrontották a földet. Sátán az emberi lelkekért játszik. Azok, akik Krisztus szavainak cselekvői, azt fogják tapasztalni, hogy folyamatosan figyelniük és imádkozniuk kell, hogy ne kerüljenek kísértésbe.

CS 135.2

Úgy tűnik, sokan nem fogják fel a tényt, hogy az a pénz, amelyet feleslegesen költenek szórakozásra, amely csak bosszantja a lelket, és megalapozza erkölcsük romlását, az Úré. Azok, akik önző kielégülésre használják a pénzt, minden igazságosság ellenségének tetszenek és őt dicsőítik. Ha a szívüket Isten felé fordítanák, a pénzüket embertársaik áldására és felemelésére, a szegénység és a szenvedés enyhítésére használnák. Világunkban éhínség, mezítelenség, betegség és halál van; mégis milyen kevesen mérséklék bűnös pazarlásukat! Sátán mindent kitalál, hogy az embereket alaposan lefoglalja, hogy ne legyen idejük azon gondolkodni: „Mi a helyzet a lelkemmel?”

CS 135.3

Krisztus érdeklődése az emberi család iránt

Minden földi kincsünk tulajdonosa emberi alakban érkezett világunkba. Az Ige testté lett, és közöttünk lakott. Nem is tudjuk felbecsülni, milyen mélyen érdekelhette Őt az emberi család. Ő ismeri minden egyes lélek értékét. Micsoda bánat nyomasztotta Őt, amikor látta, hogy megvásárolt örökségét Sátán találmányai elvarázsolják!

CS 136.1

Sátán egyetlen oka, hogy az emberi lelkekért játszadozik, az az elégtétel, hogy ezzel Krisztus szívét bántja. Bár Ő gazdag volt, Krisztus a mi kedvünkért szegénnyé lett, hogy mi az Ő szegénysége által gazdagok legyünk. Mégis, e nagyszerű tényre való tekintettel a világ többsége megengedi, hogy a földi javak háttérbe szorítsák a mennyei vonzalmakat. Szeretetüket földi dolgokra irányítják, és elfordulnak Istentől. Milyen súlyos bűn, hogy az

emberek nem térnek észhez, és nem értik meg, milyen ostobaság megengedni, hogy a földi dolgok iránti mértéktelen vonzalom kiszorítsa Isten szeretetét a szívükből. Amikor Isten szeretete kiszorul, a világ szeretete gyorsan beáramlik, hogy pótolja az űrt. Egyedül az Úr tisztíthatja meg a lélek templomát az erkölcsi fertőzéstől.

CS 136.2

Jézus az életét adta a világ életéért, és végtelen értéket tulajdonít az embernek. Azt kívánja, hogy az ember értékelje önmagát, és gondoljon a jövőbeli jólétére. Ha a szemet szeplőtlenül tartja, az egész test tele lesz fénnel. Ha a lelki látása tiszta, a láthatatlan valóságokat valódi értékükben fogja szemlélni, és az örök világ szemlélése örömmel tölti el ebben a világban.

CS 136.3

A keresztényt öröm tölti el, amennyiben hűséges sáfára az ő Ura javainak. Krisztus arra vágyik, hogy Ádám minden fiát és leányát megmentse. Felemeli figyelmeztető szavát, hogy megtörje azt a varázst, amely a lelket a bűn rabságának fogságába kötötte. Könyörögve kéri az embereket, hogy forduljanak el a rajongásaiktól. A nemesebb világot tárja látásuk elé, és azt mondja: *„Ne gyűjtsetek magatoknak kincseket a földön”*.

CS 136.4

A finom kísértések

Krisztus látja a veszélyt; ismeri az ellenség finom kísértéseit és hatalmát; mert megtapasztalta Sátán kísértéseit. Azért adta az életét, hogy próbaidőt biztosítson Ádám fiainak és leányainak. Ádám engedetlenségének és vétkeinek eredményével az orruk előtt, a rájuk ragyogó nagyobb világossággal hívja őket, hogy jöjjenek Hozzá, és találjanak nyugalmat a lelküknek. De minél nagyobb a fény és minél világosabb a veszélyjelzés, annál nagyobb lesz azoknak a kárhozata, akik a világosságtól a sötétség felé fordulnak. Krisztus szavai túlságosan súlyosak ahhoz, hogy figyelmen kívül hagyjuk őket.

CS 137.1

Úgy tűnik, az embereket örült vágy mozgatja, hogy földi javakat szerezzenek. A tisztességtelenség minden fajtáját gyakorolják a vagyon felhalmozása érdekében. Az emberek nagy buzgalommal folytatják üzleti ügyeiket, mintha az ezen a téren elért siker a mennyország elnyerésének biztosítéka lenne. Az Úr által rájuk bízott tőkét világi javakba kötik, és így nincs eszköz, amellyel Isten evilági országát előbbre lehetne vinni és a világ lakóinak lelki és fizikai nyomorúságát enyhíteni. Sokan, akik kereszténynek vallják magukat, nem veszik figyelembe Krisztus parancsát, amikor azt mondja: *„Hanem gyűjtsetek magatoknak kincseket mennyben, ahol sem a rozsda, sem a moly meg nem emészti, és ahol a tolvajok ki nem ássák, sem el nem lopják. Mert ahol van a ti kincsetek, ott van a ti szívetek is.”* CS 137.2

Az Úr nem kényszeríti az embereket arra, hogy igazságosan cselekedjenek, hogy szeressék az irgalmasságot, és hogy alázatosan járjanak Istenükkel; Ő a jót és a rosszat állítja az emberi cselekvő elé, és világossá teszi, hogy mi lesz a biztos következménye annak, ha az egyik vagy a másik irányt követjük. Krisztus meghív minket, mondván: *„Kövessetek engem”*. De soha nem kényszerülünk arra, hogy az Ő nyomdokain járjunk. Ha az Ő nyomdokain járunk, az tudatos választás eredménye. Ha látjuk Krisztus életét és jellemét,

erős vágy fog ébredni bennünk, hogy jellemében olyanok legyünk, mint Ő; és követjük, hogy megismerjük az Urat, és készek legyünk tetteiben is követni. Ekkor kezdjük felismerni, hogy „Az igazak ösvénye pedig olyan, mint a hajnal világossága, mely minél tovább halad, annál világosabb lesz, a teljes délig”. – The Review and Herald, 1896. március 31.

CS 138.1

A vagyonszerzés nem bűn

A Biblia nem ítéli el a gazdag embert azért, mert gazdag; nem nyilvánítja bűnnek a vagyonszerzést, és nem mondja, hogy a pénz minden rossz gyökere. Éppen ellenkezőleg, a Szentírás azt állítja, hogy Isten az, aki a gazdagság megszerzésének erejét adja. És ez a képesség értékes talentum, ha Istennek szentelik, és az Ő ügyének előmozdítására használják. A Biblia nem ítéli el a tudományt vagy a művészetet, mert ezek az Isten által adott bölcsességből származnak. Nem tehetjük a szívet tisztábbá vagy szentebbé azáltal, hogy a testet zsákruhába öltöztetjük, vagy megfosztjuk az otthont mindattól, ami a kényelmet, az ízlést vagy a kényelmet szolgálja.

CS 138.2

A Szentírás azt tanítja, hogy a gazdagság csak akkor veszélyes, ha a halhatatlan kincsekkel versenyez. Akkor válik csapdává, amikor a földiek és a világiak elnyelik a gondolatokat, a szeretetet, az odaadást, amelyet Isten követel. Azok, akik a dicsőség örökkévaló súlyát elcserélik a földi csillogás és ragyogás egy kis részéért, az örökkévaló lakhelyet egy olyan otthonért, amely legfeljebb néhány évig lehet az övék, bölcsstelen döntést hoznak. Ilyen cserét hajtott végre Ézsau, amikor eladta az elsőszülöttségi jogát egy tál ételért; Bálám, amikor elveszítette Isten kegyét Midián királyának jutalmáért; Júdás, amikor harminc ezüstpénzért elárulta a dicsőség Urát.

CS 138.3

Isten igéje a pénz szeretetét ítéli el minden rossz gyökereként. Maga a pénz Isten ajándéka az embereknek, hogy hűséggel használják az Ő szolgálatára. Isten megáldotta Ábrahámot, és gazdaggá tette jószágban, ezüstben és aranyban. A Biblia pedig az isteni kegyelem bizonyítékaként állítja, hogy Isten Dávidnak, Salamonnak, Jósafátnak és Ezékiásnak nagyon sok gazdagságot és becsületet adott.

CS 139.1

Mint Isten más ajándékai, a gazdagság birtoklása is magával hozza a felelősség növekedését és sajátos kísértéseit. Hányan estek a jólét csillogó csábításai alá, akik a bajban hűek maradtak Istenhez. A gazdagság birtoklásával az önző természet uralkodó szenvedélye is megmutatkozik. A világot ma a mammon imádóinak fukar kapzsisága és önimádó bűnei kárhoztatják. – The Review and Herald, 1882. május 16.

CS 139.2

Üzleti talentumra van szükség

A társadalom magasabb rangú tagjait gyengéd szeretettel és testvéri tisztelettel kell felkutatni. Ezt az osztályt túlságosan elhanyagolták. Az Úr akarata, hogy azok az emberek, akikre sok talentumot bízott, másképpen hallják az igazságot, mint ahogyan eddig hallották. Az üzleti életben dolgozó, bizalmi pozíciókban lévő, nagy találékonysággal és

tudományos éleslátással rendelkező, zseniális férfiaknak az elsők között kell meghallaniuk az evangéliumi hívást.

CS 139.3

Vannak olyan emberek a világban, akiknek Isten adta szervezőképességük van, amelyre szükség van az utolsó idők munkájának továbbvitelében. Nem mindegyikük prédikátor; de olyan emberekre van szükség, akik képesek az ipari munkát végző intézmények vezetésére, olyan emberekre, akiket a konferenciák vezetőkként és nevelőkként tudnak megbízni. Istennek olyan emberekre van szüksége, akik előre tudnak nézni, és látják, hogy mit kell tenni, olyan emberekre, akik hűségesen tudnak működni a pénzügyekben, olyan emberekre, akik sziklaszilárdan kiállnak az elveik mellett a jelenlegi válságban és a jövőbeni veszélyekben, amelyek felmerülhetnek. – The Review and Herald, 1900. május 8.

CS 140.1

29. fejezet – A vagyonszerzés módszerei

Vannak olyanok, még a hetednapos adventisták között is, akik szemrehányást érdemelnek Isten Igéjétől, amiatt, ahogyan vagyonukat szereztek és használják, úgy viselkednek, mintha az övék lenne, és úgy teremtették volna meg, anélkül, hogy Isten dicsőségét szem előtt tartanák, és anélkül, hogy komoly ima irányítaná őket a vagyonszerzésében vagy használatában. A kígyóba kapaszkodnak, amely úgy fogja őket megmarni, mint a vipera.

CS 141.1

Isten népéről azt mondja: „*S léssen az ő nyeresége és keresete szent az Úrnak, mely nem halmoztatik fel, sem el nem rejtetik*”. De sokan, akik vallják, hogy hisznek az igazságban, nem akarják Istent gondolataikban, mint ahogyan az özönvíz előttiék vagy a szodomiták tették. Egyetlen értelmes, a Szentlélek által felébresztett gondolat Istenről elrontaná minden tervüket. Az én, az én, az én, az én az istenük, az alfájuk és az omegájuk.

CS 141.2

A keresztények csak akkor vannak biztonságban, ha a vagyont úgy szerzik meg, ahogyan Isten irányítja, és olyan csatornákon használják, amelyeket Ő megáldhat. Isten csak úgy engedi, hogy az Ő javait használjuk, hogy az Ő dicsőségét tartjuk szem előtt, hogy ezáltal megáldjuk magunkat, hogy megáldhassunk másokat. Azok, akik a világ elveit vették át, és elvetették Isten előírásait, akik megragadnak mindent, amit csak megszerezhetnek bérből vagy javakból, szegények, valóban szegények, mert Isten ítélete van rajtuk. Saját maguk által választott ösvényeken járnak, és ezzel meggyalázzák Istent, az igazságot, az Ő jóságát, irgalmát, jellemét.

CS 141.3

Most, a próbaidőben, mindannyian próbatételen és vizsgálat alatt vagyunk. Sátán megtévesztő bűbájával és megvesztegetéseivel dolgozik, és egyesek azt fogják hinni, hogy cselszövéseikkel nagy művet építettek. De íme, amint azt hitték, hogy biztonságosan emelkednek, és önzőségükben fennhéjázva hordozták magukat, meg fogják tanulni, hogy

Isten gyorsabban szétszórja műveiket, mint ahogyan ők azokat összegyűjthetik. – Bizonyásgtétélek a prédikátoroknak, 335, 336. CS 141.4

Tisztesség az üzleti életben

Ha embertársainkkal kicsinyes becsstelenséggel vagy merészebb csalással bánunk, úgy bánunk majd Istennel is. Azok az emberek, akik kitartanak a becsstelenség útján, addig fogják megvalósítani elveiket, amíg saját lelküket nem csalják meg, és elvesztik a mennyet és az örök életet. Feláldozzák a becsületet és a vallást egy kis világi előnyért. Vannak ilyen emberek közvetlenül a mi sorainkban is, nekik meg kell tapasztalniuk, mit jelent újjászületni, különben nem láthatják meg Isten országát. A becsületességnek kell életünk minden cselekedetét megpecsételnie. A mennyei angyalok megvizsgálják a kezünkbe adott munkát; és ahol eltérés van az igazság alapelveihez képest, ott a „*híjával találtatott*” szerepel a feljegyzésekben.

CS 142.1

Jézus mondja: „*Ne gyűjtsetek magatoknak kincseket a földön, hol a rozsdá és a moly megemészti, és a hol a tolvajok kiássák és ellopják*”. A kincsek azok a dolgok, amelyek lekötik az elmét, és elnyelik a figyelmet, kizárva Istent és az igazságot.

CS 142.2

A pénz szeretete, amely a földi kincsek megszerzésére ösztönöz, a zsidó korban uralkodó szenvedély volt. A magas és örökkévaló szempontokat alárendelték a földi gazdagság és befolyás megszerzésének. A világiasság bitorolta Isten és a vallás helyét a lélekben. A vagyon utáni mohó kapzsiság olyan lenyűgöző, megbabonázó befolyást gyakorolt az életre, hogy az emberek nemességét elferdítette és emberségüket megrontotta, míg végül a kárhozatba fulladtak. Megváltónk határozottan figyelmeztetett a földi kincsek felhalmozása ellen.

CS 142.3

Az üzleti élet minden ága, mindenféle foglalkozás Isten szeme alatt áll; és minden kereszténynek megadatott a képesség, hogy valamit tegyen a Mester ügyéért. Akár a mezőn, akár a raktárban, akár a számolósobában tevékenykednek, az emberek Isten előtt felelősek talentumuk bölcs és becsületes felhasználásáért. Ugyanúgy elszámoltathatók Istennek a munkájukért, mint az igében és tanításban fáradozó lelkész az övéért. Ha az emberek olyan módon szereznek vagyont, amelyet Isten ígéje nem hagy jóvá, akkor azt a becsületesség elveinek feláldozásával szerzik meg. A mértéktelen nyereségvágy még Krisztus megvallott követőit is a világ szokásainak utánzására vezeti. Azzal, hogy túlzásba viszik a kereskedelmet, elnyomják az özvegyet és az árvát, és elfordítják az idegent a jogától, szépen lassan meggyalázzák a vallásukat. – The Review and Herald, 1888. szeptember 18.

CS 142.4

Intelligencia és tisztaság minden ügyletben

Az Úr iránti szentség volt a Megváltó földi életének nagy jellemzője, és az Ő akarata, hogy ez jellemezze követőinek életét is. Az Ő munkásainak önzetlenül és hűségesen kell dolgozniuk, és minden más munkás hasznosságára és befolyására való tekintettel. Intelligencia és tisztaság jellemezze minden munkájukat, minden üzleti ügyletüket. Ő a

világ világossága. Az Ő munkájában nem lehetnek sötét sarkok, ahol tisztességtelen cselekedetek történnek. Az igazságtalanság a legnagyobb sértés Istennek. – The Review and Herald, 1902. június 24.

CS 143.1

A kísértésnek ellenállni

Isten nagyon ügyel arra, hogy mindazok, akik azt vallják, hogy Őt szolgálják, a helyes elvek felsőbbrendűségét nyilvánítsák ki. Krisztus igaz követője minden üzleti tranzakciót a vallása részének tekint, ahogyan az imádság is a része...

CS 143.2

Sátán minden léleknek felajánlja e világ királyságait az akarata teljesítéséért cserébe. Ez volt az a nagy kísértés, amellyel Krisztust támadta a pusztában. És így szól Krisztus sok követőjéhez is. Ha követitek üzleti módszereimet, gazdagsággal jutalmazlak meg benneteket. Minden keresztényt egyszer próbára tesznek, ami feltárja jellemének gyenge pontjait. Ha a kísértésnek ellenáll, értékes győzelmeket arathat. Választania kell, hogy Krisztust szolgálja-e, vagy a csaló követőjévé és imádójává válik. – The Signs of the Times, 1909. február 24.

CS 144.1

A nyilvántartás a mennyei főkönyvben

A világ szokásai nem mértékadóak a keresztény számára. Nem szabad utánoznia annak csaló szokásait, túlkapásait, zsarolásait. Minden igazságtalan cselekedet embertársával szemben az aranyszabály megsértése. Minden rossz, amit Isten gyermekeivel szemben tesz, magával Krisztussal szemben történik az Ő szentjei személyében. Minden kísérlet, amely arra irányul, hogy valaki más tudatlanságát, gyengeségét vagy szerencsétlenségét kihasználja, csalásként van bejegyezve a mennyei főkönyvbe. Aki igazán félti Istent, inkább fáradozik éjjel-nappal, és inkább eszi a szegénység kenyerét, mint hogy engedjen a nyereségváagnak, amely elnyomja az özvegyet és az árvát, vagy elfordítja az idegent a jogától.

CS 144.2

Az egyenességtől való legkisebb eltérés is ledönti a gátakat, és felkészíti a szívet arra, hogy még nagyobb igazságtalanságot kövessen el. Éppen annyiban, amennyiben az ember más hátrányára előnyhöz jutna saját magának, lelke érzéketlenné válik Isten Lelkének befolyása iránt. Az ilyen áron elért nyereség félelmetes veszteség. – Próféták és királyok, 651, 652. CS 144.3

Az elvek feláldozása

Gyakran látunk olyan embereket, akik Krisztus követőiként magas bizalmi pozíciókban állnak, de a hitük hajótörést szenvedett. Kísértés éri őket, és feláldozzák elveiket és vallási előnyeiket, hogy megszerezzék az áhított földi kincset. Bekapják Sátán csaliját. Krisztus győzött, és ezzel lehetővé tette, hogy az ember is győzzön; de az ember az e világ istenének vezetése alá helyezi magát, és Jézus Krisztus zászlaja alól az ellenség soraiba lép. Minden erejét a nyereségnek szenteli, és más isteneket imád az Úr előtt.

CS 145.1

A világi ember nem elégszik meg a jelenlegi elégedettséggel, sőt még a bőséggel sem. Mindig arra törekszik, hogy nagyobb vagyont birtokoljon, és minden gondolatát, minden erejét ebbe az irányba fordítja. – The Review and Herald, 1887. március 1.

CS 145.2

Kapzsi és önző bánásmód

Felhívom hitben élő testvéreimet, és arra buzdítom őket, hogy ápolják a szív gyengédségét. Bármilyen legyen is a hivatásotok vagy a helyzetetek, ha önzést és kapzsiságot dédelgettek, az Úr nemtetszése lesz rajtatok. Isten munkája és ügye ne legyen ürügy arra, hogy bárkivel is kapzsin és önző módon bánjatok, még akkor sem, ha olyan üzletet bonyolítotok le, amelynek köze van az Ő munkájához. Isten semmit sem fogad el a nyereség sorában, ami önző ügyletek révén kerül a kincstárába. Az Ő munkájával kapcsolatos minden cselekedetnek isteni ellenőrzést kell elviselnie. Minden éles ügylet, minden kísérlet arra, hogy kihasználjanak egy olyan embert, aki a körülmények nyomása alatt áll, minden terv, hogy földjét vagy ingatlanát az értékénél alacsonyabb összegért vásárolják meg, nem lesz elfogadható Isten számára, még akkor sem, ha a megszerzett pénz az Ő ügyének felajánlásaként kerül felajánlásra. Isten egyszülött Fia vérének árát minden emberért megfizették, és szükséges, hogy becsületesen, méltányosan járjunk el minden emberrel, hogy Isten törvényének elveit végrehajtsuk...

CS 145.3

Ha egy testvér, aki önzetlenül dolgozott Isten ügyéért, testileg legyengül, és képtelen elvégezni a munkáját, ne bocsássuk el, és hagyjuk, hogy boldoguljon, ahogy tud. Adjatok neki elegendő bért, hogy eltarthassa magát; mert ne feledjétek, hogy Isten családjához tartozik, és hogy ti mindannyian testvérek vagytok. – The Review and Herald, 1894. december 18. CS 146.1

30. fejezet – Veszély a jólétben

Az idők során a gazdagság és a becsület sok veszélyt jelentett az alázatosságra és a lelkiségre nézve. Amikor az ember jólétben van, amikor minden embertársa jót beszél róla, akkor különösen nagy veszélyben van. Az ember ember. A lelki jólét csak addig tart, amíg az ember bölcsessége és jelleme tökéletessége teljes mértékben Istentől függ. És általában azok érzik leginkább szükségét annak, hogy Istentől függjenek, akiknek a legkevesebb földi kincsük és emberi becsületük van, amire támaszkodhatnak.

CS 147.1

Az emberek dicsérete

Veszélyt rejt magában a gazdag ajándékok vagy a dicsérő szavak adományozása az embereknek. Azoknak, akiket az Úr kegyben részesít, állandóan résen kell lenniük, nehogy a büszkeség felüsse fejét, és megszerezze a felsőbbrendűséget. Akinek szokatlanul sok követője van, aki sok dicsérő szót kapott az Úr küldötteitől, annak szüksége van Isten hűséges őrzőinek különleges imáira, hogy megvédjék az önbecsülés és a lelki gőg gondolatainak dédelgetésének veszélyétől.

CS 147.2

Az ilyen ember soha ne nyilvánítson önhittséget, és ne próbáljon diktátorként vagy uralkodóként viselkedni. Örködjön és imádkozzon, és tartsa szemét egyedül Isten dicsőségén. Amint képzelete a láthatatlan dolgokat ragadja meg, és az előtte álló reménység örömét szemléli – az örök élet drága kegyelmét is –, az emberek dicsérete nem fogja a büszkeség gondolataival megtölteni elméjét. És olyankor, amikor az ellenség különös erőfeszítéseket tesz, hogy hízalgéssel és világi dicsőséggel elrontsa őt, a testvéreinek hűségesen figyelmeztetniük kell őt a veszélyekre; mert ha magára marad, hajlamos lesz hibázni, és felfedni emberi gyarlóságait...

CS 147.3

A megaláztatás völgyében

Nem az üres poharat nehéz cipelni; a csordultig telt poharat kell gondosan kiegyensúlyozni. A nyomorúság és a csapás sok kellemetlenséget okozhat, és nagy lehangoltságot hozhat; de a jólét az, ami veszélyes a lelki életre. Ha az emberi alany nincs állandóan alávetve Isten akaratának, ha nincs megszentelve az igazság által, és nincs meg benne a hit, amely a szeretet által munkálkodik és megtisztítja a lelket, a jólét bizonyosan felkelti a természetes hajlamot az elbizakodottságra.

CS 148.1

Imáinkat leginkább a magas rangú emberekért kell felajánlanunk. Nekik az egész egyház imáira van szükségük, mert rájuk van bízva a jólét és a befolyás.

CS 148.2

A megaláztatás völgyében, ahol az emberek Istentől függnék, hogy tanítsa őket és vezesse minden lépésüket, viszonylagos biztonságban vannak. De mindenki, akinek élő kapcsolata van Istennel, imádkozzon a felelős pozíciókban lévő emberekért, – azokért, akik magas csúcson állnak, és akiknek magas pozíciójuk miatt nagy bölcsességgel kellene rendelkezniük. Ha az ilyen emberek nem érzik, hogy szükségük van egy, a hús-vér karnál erősebbre, amelyre támaszkodhatnak, ha nem függenek Istentől, akkor a dolgokról alkotott képük eltorzul, és elesnek. – The Review and Herald, 1905. december 14.

CS 148.3

Az eredeti képesség megrontása

A gazdagság felhalmozásának vágya természetünk alapvető vágya, amelyet mennyei Atyánk nemes célokra ültetett belénk. Ha megkérdeznéd a kapitalistát, aki minden energiáját egyetlen cél, a gazdagság megszerzése felé irányítja, és aki kitartóan és szorgalmasan gyarapítja a vagyonát, milyen szándékkal dolgozik így, nem tudna neked okot mondani erre, egy határozott célt, amiért földi kincseket szerez és gazdagságot halmoz fel. Nem tudna meghatározni semmilyen nagy célt vagy szándékot, amelyet szem előtt tart, vagy a boldogságnak bármilyen új forrását, amelynek elérését várja. Azért halmozza tovább, mert minden képességét és minden erejét ebbe az irányba fordította.

CS 148.4

A világi emberben ott van a vágy valami után, ami nincs meg neki. A megszokás erejéből minden gondolatát, minden célját abba az irányba terelte, hogy gondoskodjon a jövőről, és ahogy öregszik, minden korábbinál jobban vágyik arra, hogy megszerezzen mindent, amit

csak lehet. Természetes, hogy a sóvárgó ember egyre mohóbb lesz, ahogy közeledik az idő, amikor minden földi dologtól megfosztja magát.

CS 149.1

Mindez az energia, kitartás, elszántság, földi hatalom utáni szorgalom annak az eredménye, hogy az erejét egy rossz cél felé fordítja. Minden képességet a lehető legmagasabb szintre lehetne emelni a gyakorlás által, a mennyei, halhatatlan élet és a dicsőség sokkal nagyobb és örökkévaló súlya érdekében. A világi ember szokásainak és gyakorlatának kitartásában és befektetett energiáiban, valamint abban, hogy minden alkalmat kihasznál, hogy gyarapítsa a készleteit, tanulságul kellene szolgálnia azoknak, akik Isten gyermekeinek vallják magukat, és dicsőségre, tisztességre és halhatatlanságra töreksenek. A világ gyermekei bölcsőbbek a maguk nemében, mint a világosság gyermekei, és ebben mutatkozik meg a bölcsességük. Céljuk a földi haszonszerzés, és erre a célra irányítják minden energiájukat. Ó, bárcsak ez a buzgóság jellemezné a mennyei gazdagságért dolgozókat! – The Review and Herald, 1887. március 1.

CS 149.2

A gazdagság hátránya

Nagyon kevesen ismerik fel a pénz iránti szeretetük erejét, amíg próbatétel nem éri őket. Sokan, akik Krisztus követőinek vallják magukat, ekkor mutatják meg, hogy nincsenek felkészülve a mennyországra. Tetteik arról tanúskodnak, hogy jobban szeretik a gazdagságot, mint felebarátjukat vagy Istenüket. A gazdag ifjúhoz hasonlóan érdeklődnek az élet útja után; de amikor rámutatnak az útra, és felméri annak árát, és látják, hogy a földi gazdagság feláldozását követeli, úgy döntenek, hogy a menny túl sokba kerül. Minél nagyobbak a földön felhalmozott kincsek, annál nehezebb a birtokosnak felismernie, hogy azok nem az övéi, hanem kölcsönbe kapja őket, hogy Isten dicsőségére használja.

CS 150.1

Jézus itt kihasználja az alkalmat, hogy lenyűgöző leckét adjon tanítványainak: *„Jézus pedig monda az ő tanítványainak: Bizony mondom néktek, hogy a gazdag nehezen megy be a mennyeknek országába. Ismét mondom pedig néktek: Könnyebb a tevének a tű fokán átmenni, hogynem a gazdagnak az Isten országába bejutni.”*

CS 150.2

Szegény gazdagok és gazdag szegények

Itt látható a gazdagság hatalma. A pénz szeretetének befolyása az emberi elme felett szinte megbénító. A gazdagság megbabonáz, és sokakat, akik birtokolják, arra készíti, hogy úgy viselkedjenek, mintha megfosztották volna az értelmüktől. Minél többet birtokolnak ebből a világból, annál többre vágnak. A gazdagsággal együtt nő a félelmük is, hogy nélkülözni fognak. Hajlamosak felhalmozni a jövőre szánt eszközöket. Szűkmarkúak és önzőek, mert attól félnek, hogy Isten nem gondoskodik róluk. Ez az osztály valóban szegény Isten iránt. Ahogy a gazdagságuk felhalmozódott, úgy bíznak benne, és elvesztik az Istenbe és az Ő ígéreteibe vetett hitüket.

CS 150.3

A hűséges, bizakodó szegény ember azáltal válik gazdaggá Isten felé, hogy azt a keveset, amije van, megfontoltan arra használja, hogy másokat áldjon meg eszközeivel. Érzí, hogy felebarátjának olyan követelése van vele szemben, amelyeket nem hagyhat figyelmen kívül ha engedelmeskedik Isten parancsának: *„Szeresd felebarátodat, mint önmagadat”*. Embertársai üdvösségét fontosabbnak tartja, mint a világ összes aranyát és ezüstjét.

CS 151.1

Krisztus rámutat arra, hogy azok, akiknek vagyonuk van, de mégsem gazdagok Isten felé, hogyan szerezhetik meg az igazi gazdagságot. Azt mondja: *„Adjátok el, amitek van, és adjátok alamizsnát”*, és gyűjtsetek kincset a mennyben. Az általa javasolt orvosság az, hogy vonzalmukat az örökkévaló örökségre helyezték át. Azáltal, hogy eszközeiket Isten ügyébe fektetik, hogy segítsenek a lelkek üdvösségében, és a rászorulókon könnyítenek, jó cselekedetekben gazdagodnak, *„kincset gyűjtve magoknak jó alapul a jövőre, hogy elnyerjék az örök életet.”* Ez biztos befektetésnek fog bizonyulni.

CS 151.2

Sokan azonban cselekedeteikkel mutatják, hogy nem mernek bízni a mennyei bankban. Inkább a földön fektetik be eszközeiket, mintsem a mennybe küldjék. Ezeknek nagy feladatuk van, hogy legyőzzék a kapzsiságot és a világ szeretetét. A gazdag szegények, akik azt vallják, hogy Istent szolgálják, a szánalom tárgyai. Miközben azt vallják, hogy ismerik Istent, cselekedeteikben megtagadják Őt. Milyen nagy az ilyenek sötétsége! Vallják, hogy hisznek az igazságban, de cselekedeteik nem felelnek meg a vallomásuknak. A gazdagság szeretete önzővé, követelőzővé és uralkodóvá teszi az embereket. – The Review and Herald, 1880. január 15.

CS 151.3

A Jézus követésének kérdése

Jézus csak azt követelte tőle [a gazdag ifjútól], hogy menjen arra, amerre Ő vezette az utat. A kötelesség tüskés ösvényét könnyebb követni, ha az Ő isteni lépteit követjük magunk előtt, ami letapossa az utat. Krisztus ugyanolyan készséggel fogadta volna el ezt a gazdag és nemes uralkodót, ha engedett volna a követelményeinek, mint a szegény halászokat, akiket arra biztatott, hogy kövessék Őt. CS 151.4

A fiatal ember vagyonszerzési képessége nem volt hibája, feltéve, ha úgy szerette volna felebarátját, mint önmagát, és nem ártott volna másnak a gazdagság megszerzése során. Ha ezt a képességét Isten szolgálatában, a lelkek megmentésére való törekvésben használta volna fel, az isteni Mester számára elfogadható lett volna, és Krisztus szorgalmas és sikeres munkása lehetett volna. De ő visszautasította azt a magasztos kiváltságot, hogy Krisztussal együttműködjön a lelkek megmentésében; és elfordult az Isten országában neki megígért dicsőséges kincsektől, és a föld mulandó kincseihez ragaszkodott...

CS 152.1

Az ifjú uralkodó egy nagy csoportot képvisel, akik kiváló keresztények lennének, ha nem kellene keresztet emelniük, nem kellene megalázó terhet viselniük, nem kellene lemondaniuk földi előnyökről, nem kellene feláldozniuk vagyonukat vagy érzéseiket. Krisztus rájuk bízta a talentumok és eszközök tőkéjét, és ennek megfelelő jutalékot vár.

Amit birtoklunk, az nem a miénk, hanem annak szolgálatára kell fordítanunk, akitől mindent kaptunk, amink van. – The Review and Herald, 1878. március 21.

CS 152.2

A gazdagok között ritka a hit

A gazdag emberek között ritka a következetes hit. Ritka a valódi, cselekedetek által fenntartott hit. De mindazok, akik rendelkeznek ezzel a hittel, olyan emberek lesznek, akiknek nem lesz hiányuk a befolyásból. Krisztust másolhatják az önzetlen jóindulatában és érdeklődővé válhatnak a lelkek megmentésének munkája iránt, amellyel Ő rendelkezett. Krisztus követőinek úgy kell értékelniük a lelkeket, ahogyan Ő értékelte őket. Együttérzésüknek kedves Megváltójuk munkájával kell lennie, és azon kell fáradozniuk, hogy az Ő vérével megvásárolt lelkeket minden áldozat árán megmentse. Mit ér a pénz, a házak és a földek akár egyetlen lélekkel szemben? – The Review and Herald, 1886. február 23. CV 152.3

A gazdagság nem váltságdíj a vétkesért

Minden gazdagság, még a leggazdagabbaké sem elegendő ahhoz, hogy a legkisebb bűnt is elrejtse Isten elől. Sem a gazdagság, sem az értelem nem fogadható el váltságdíjként a vétkesért. Egyedül a bűnbánat, az igazi alázat, a megtört szív és a megtört lélek lesz elfogadható Isten előtt.

CS 153.1

Gyülekezeteinkben sokan vannak, akiknek nagy adományokat kellene hozniuk, és nem elégedhetnének meg azzal, hogy csekély alamizsnát mutassanak be annak, aki oly sokat tett értük. Mérhetetlen áldások hullanak rájuk, de milyen keveset adnak vissza az Adományozónak! Azok, akik valóban zarándokok és jövevények a földön, most küldjék el kincseiket maguk előtt a mennyei országba, az Úr kincstárába a nagyon szükséges adományok formájában. – The Review and Herald, 1888. december 18.

CS 153.2

A legnagyobb veszély

Megmutatták nekem, hogy a szombattartó adventisták között nincs hiány eszközökben. Jelenleg a legnagyobb veszélyt a vagyonfelhalmozásuk jelenti számukra. Néhányan folyamatosan növelik gondjaikat és munkájukat; túlterheltek. Az eredmény az, hogy Istenről és az Ő ügyének szükségleteiről szinte megfeledkeznek; lelkileg halottak. Szükségük van arra, hogy áldozatot, felajánlást hozzanak Istennek. Az áldozat nem növekszik, hanem csökken és elfogy... A népünk körében lévő eszközök nagy része csak kárára van azoknak, akik ragaszkodnak hozzá. – Bizonyágtételek 1:492.

CS 153.3

31. fejezet – Sátán ármányai

Ahogy Isten népe közeledik az utolsó napok veszélyeihez, Sátán komolyan tanácskozik angyalaival a hitük megdöntésének legsikeresebb tervéről. Látja, hogy a népegyházakat már álomba ringatja az ő megtévesztő hatalma. Kellemes szofisztikával és hazug csodákkal továbbra is az irányítása alatt tarthatja őket. Ezért utasítja angyalait, hogy különösen azok számára állítsanak csapdákat, akik Krisztus második eljövételét várják és igyekeznek megtartani Isten minden parancsolatát.

CS 154.1

A nagy csaló így szól: „Figyelnünk kell azokra, akik felhívják az emberek figyelmét Jehova szombatjára; sokakat rávezetnek arra, hogy meglássák Isten törvényének követeléseit; és ugyanaz a fény, amely feltárja az igazi szombatot, feltárja Krisztus szolgálatát is a mennyei szentélyben, és megmutatja, hogy az ember üdvösségéért végzett utolsó munka most halad előre. Tartsuk az emberek elméjét sötétségben, amíg ez a munka be nem fejeződik, és ezzel biztosítjuk a világot és az egyházat is...”

CS 154.2

„Menjetelek, részegítsétek meg a földek és pénzek birtokosait ennek az életnek a gondjaival. Mutassátok be előttük a világot a legvonzóbb fényében, hogy itt rakják le kincseiket, és a földi dolgokra rögzítsék szeretetüket. Mindent meg kell tennünk, hogy megakadályozzuk, hogy azok, akik Isten ügyén fáradoznak, olyan eszközökhöz jussanak, amelyeket ellenünk használhatnak fel. Tartsuk a pénzt a saját sorainkban. Minél több eszközökhöz jutnak, annál inkább ártani fognak országunknak azzal, hogy elveszik tőlünk alattvalóinkat. Ha elérjük, hogy jobban törődjenek a pénzzel, mint Krisztus országának építésével és az általunk gyűlölt igazságok terjesztésével, akkor nem kell félnünk a befolyásuktól; mert tudjuk, hogy minden önző, kapzsi ember a hatalmunk alá kerül, és végül elszakad Isten népétől.”

– Bizonyásgtételek a prédikátoroknak, 472-474.

CS 154.3

A földi veszteségnél is rosszabb

Sátán a főcsaló. Az ő kísértéseinek elfogadása olyan következményekkel jár számunkra, amelyek rosszabbak, mint bármilyen elképzelhető földi veszteség, igen, rosszabbak, mint maga a halál. Azok, akik a sikert Sátán akaratanak és terveinek való behódolás félelmetes árán vásárolják meg, meg fogják tapasztalni, hogy kemény alkut kötöttek. A Sátán világában mindent magas áron adnak. Bármilyen általa kínált előny csupán káprázat. A nagy reményeket, melyekkel kecsegtet, a jó, szent és tiszta dolgok elvesztése árán biztosítja. Sátánt ezzel zavarjuk meg mindig: *„Meg van írva”. „Mind boldog az, aki féli az Urat; aki az ő utáiban jár! Bizony, kezed munkáját eszed! Boldog vagy és jól van dolgod.” ...*

CS 155.1

Az Úr által a megváltottak számára kijelölt út messze felülmúl minden világi tervet és gyakorlatot. Akik ezen járnak, azoknak cselekedeteikkel kell megmutatniuk elveik tisztaságát. – The Signs of the Times, 1909. február 24.

CS 155.2

Eltörpült vallásos tapasztalat

A gazdagok kísértést éreznek arra, hogy eszközeiket az önkielégítésre, az étvágy kielégítésére, a személyes pompára vagy otthonuk feldobására fordítsák. Ezekre a célokra a kereszténynek vallott emberek nem haboznak szabadon, sőt pazarlóan költeni. De amikor arra kérik őket, hogy adakozzanak az Úr kincstárába, hogy építsék az Ő ügyét, és vigyék előre az Ő munkáját a földön, sokan visszautasítják. Az arcuk, amely az önkielégítő terveiktől tündökölt, nem ragyog fel az örömtől, amikor Isten ügye szólítja fel őket a bőkezűségre. Talán úgy érzik, hogy nem tehetnek mást, ezért egy korlátozott összeget adnak, amely jóval kisebb, mint amennyit szabadon költenek felesleges élvezetekre. De nem mutatnak valódi szeretetet Krisztus iránt, nem mutatnak komoly érdeklődést a drága lelkek üdvössége iránt. Micsoda csoda, hogy ennek az osztálynak a keresztény élete a legjobb esetben is csak egy eltörpült és beteges kényszer! Az ilyen emberek hacsak nem változtatnak irányukon, fényük sötétségben fog kialudni. – The Review and Herald, 1882. május 16.

CS 155.3

32. fejezet – A visszaélésszerűen használt vagyon

A felhalmozott vagyon nemcsak haszontalan, hanem átok is. Ebben az életben csapda a lélek számára, elvonja a szeretetet a mennyei kincsektől. Isten nagy napján a kihasználatlan talentumok és elhanyagolt lehetőségek tanúsága kárhóztatni fogja birtokosát.

CS 157.1

Sokan vannak, akik szívük mélyén azzal vádolják Istent, hogy kemény gazda, mert igényt tart a vagyonukra és a szolgálatukra. De mi semmit sem hozhatunk Istennek, ami ne lenne már az Ővé. *„Mert tőled van minden”* – mondta Dávid király – *„és amiket a te kezedből vettünk, azokat adtuk most neked.”* Minden Istené, nemcsak a teremtés, hanem a megváltás által is. Ennek az életnek és az eljövendő életnek minden áldása a Golgota keresztyével megpecsételve jutott el hozzánk. – The Review and Herald, 1902. december 23.

CS 157.2

Átalakulni a szeretet által

Az igazság, amelyet Isten Lelke a szívbe helyez, kiszorítja a gazdagság szeretetét. Jézus szeretete és a pénz szeretete nem lakhat ugyanabban a szívben. Isten szeretete olyannyira felülmúlja a pénz szeretetét, hogy a birtokos elszakad a gazdagságtól, és szeretetét Istenre helyezi át. A szeretet arra készíti, hogy a rászorulóknak szükségleteinek kielégítésére és Isten ügyének segítésére szolgáljon. Legfőbb öröme, hogy helyesen rendelkezzen az ő Urának javaival. Mindazt, amije van, úgy tartja, mintha nem lenne a sajátja, és hűségesen teljesíti kötelességét Isten sáfárjaként. Akkor tudja megtartani a törvény mindkét nagy parancsolatát: *„Szeresd az Urat, a te Istenedet teljes szívedből, teljes lelkedből és teljes elmédből”*. *„Szeresd felebarátodat, mint önmagadat.”*

CS 157.3

Így lehetséges, hogy egy gazdag ember is belépjen Isten országába. *„És aki elhagyta házait, vagy fitestvéreit, vagy nőtestvéreit, vagy atyját, vagy anyját, vagy feleségét, vagy gyermekeit, vagy szántóföldjeit az én nevéért, mindaz száz annyit vészen, és örökség szerint nyer örök életet.”* Íme a jutalom azok számára, akik áldozatot hoznak Istenért. Százszorosát kapják ebben az életben, és öröklik az örök életet. – The Review and Herald, 1884. szeptember 16.

CS 158.1

Ha Isten sáfárai megteszik kötelességüket, nem áll fenn annak a veszélye, hogy a vagyon olyan gyorsan növekedjen, hogy csapdának bizonyuljon; mert gyakorlati bölcsességgel és krisztusi bőkezűséggel fogják felhasználni. – The Review and Herald, 1882. május 16.

CS 158.2

A vagyont meg kell becsülni, de nem szabad felhalmozni

Aki az örökkévaló gazdagságot keresi, annak sokkal nagyobb komolysággal és kitartással kellene a mennyei kincsért küzdenie, és olyan intenzitással, amely arányban áll annak a célnak az értékével, amelyre törekszik. A világi ember földi, világi dolgokért fáradozik. A kincsét a földön rakogatja, és éppen azt teszi, amire Jézus azt mondta neki, hogy nem szabad tennie.

CS 158.3

Az őszinte keresztény értékeli a Jézus által adott figyelmeztetést, és az Ő szavát cselekszi, így a mennyben gyűjti kincseit, ahogyan a világ Megváltója mondta neki, hogy azt tennie kell. Úgy látja, hogy az örökkévalóság boldogsága megéri a kitartó és fáradhatatlan erőfeszítéssel teli életet. Nem irányítja félre az erőfeszítéseit. Szeretetét a fenti dolgokra irányítja, ahol Krisztus ül Isten jobbján. A kegyelem által átalakított élete elrejtőzik Krisztussal együtt Istenben.

CS 158.4

Egyáltalán nem veszíti el a felhalmozás képességét; de aktív energiáit a szellemi eredmények keresésére fordítja; így minden rábízott talentumát Isten ajándékaként fogja értékelni, hogy az Ő dicsőségére használja fel. A vagyont nagyra fogja becsülni, de nem felhalmozás céljával, hanem csak annyiban fogja értékelni, amennyiben az az igazság előmozdítására használható, hogy úgy munkálkodjon, ahogy Krisztus munkálkodott, amikor a földön járt, hogy megáldja az emberiséget. Erre a célra fogja használni a hatalmát, nem arra, hogy önmagának kedvezen vagy dicsőítse magát, hanem arra, hogy minden rábízott adományt megerősítsen, hogy a legmagasabb szolgálatot tehesse Istennek. Ő engedelmeskedik a felszólításnak: *„Az igyekezetben ne legyetek restek; lélekben buzgók legyetek; az Úrnak szolgáljatok.”*

CS 158.5

Isten nem ítéli el a megfontoltságot és az előrelátást az élet dolgainak használatában, de a lázas aggodalom, az indokolatlan szorongás a világi dolgok tekintetében nem felel meg az akaratának. – The Review and Herald, 1887. március 1.

CS 159.1

33. fejezet – Szimpátia a szegények iránt

Tekintettel arra, amit a Menny tesz az elveszettek megmentéséért, hogyan vonhatják el érdeklődésüket és együttérzésüket embertársaiktól azok, akik részesei Krisztus kegyelme gazdagságának? Hogyan engedhetnek a rang vagy a kaszt büszkeségének, és hogyan vethetik meg a szerencsétleneket és a szegényeket?

CS 160.1

Mégis túlságosan is jellemző, hogy a világban uralkodó rangbeli gőg és a szegények elnyomása Krisztus vallott követői között is létezik. Sokakban megdermedni látszik az együttérzés, amelyet teljes mértékben az emberiség iránt kellene gyakorolni. Az emberek maguknak sajátítják ki a rájuk bízott ajándékokat, amelyekkel másokra hozhatnának áldást. A gazdagok a szegényeken nyereszkednek, és az így szerzett eszközöket arra használják fel, hogy még Isten házában is hódoljanak büszkeségüknek és magamutogatási vágyuknak. A szegényekkel elhítetik, hogy túl drága dolog számukra Isten szolgálatában részt venni. Sokakban él az az érzés, hogy csak a gazdagok vehetnek részt Isten nyilvános istentiszteletén, hogy jó benyomást keltsenek a világban. Ha az Úr nem nyilatkoztatta volna ki szeretetét a szegények és alázatos, megtört szívű emberek iránt, akkor ez a világ szomorú hely lenne a szegény ember számára...

CS 160.2

A világ Megváltója szegény szülők fia volt, és amikor gyermekkorában bemutatták a templomban, édesanyja csak a szegények számára rendelt áldozatot hozhatta – egy pár gerlicét vagy két fiatal galambot. Ő volt a menny legdrágább ajándéka a mi világunknak, minden számítást felülmúló ajándék, mégis csak a legkisebb felajánlással lehetett elismerni. Megváltónk egész földi tartózkodása alatt osztozott a szegények és alázatosok sorsában. Önmegtagadás és önfeláldozás jellemezte az életét.

CS 160.3

Minden kegyelem és áldás, amit élvezünk, egyedül tőle származik; az Ő kegyelmének és világi ajándékainak sáfárai vagyunk; a legkisebb talentumot és a legszerényebb szolgálatot is fel lehet ajánlani Jézusnak megszentelt ajándékként, és Ő saját érdemei illatával mutatja be az Atyának. Ha a legjobbat, amink van, őszinte szívvel, Isten iránti szeretetben, a Jézusnak való szolgálat vágyakozásból adjuk át, akkor az ajándék teljesen elfogadható. Mindenki gyűjthet kincset a mennyekben. Mindenki engedelmeskedhet a felhívásnak: *„jót tegyenek, legyenek gazdagok a jó cselekedetekben, legyenek szíves adakozók, közlők, kincset gyűjtve magoknak jó alapul a jövőre, hogy elnyerjék az örök életet.”*

CS 161.1

Az együttérzés kötelékei kötnek össze

Isten célja, hogy a gazdagokat és a szegényeket szorosan összekösse az együttérzés és a segítőkészség köteléke. Egyénileg is van terve velünk. Mindenkinek, aki neki szolgál, munkát rendelt. Azt kéri tőlünk, hogy érdeklődjünk minden olyan szenvedés vagy szükséghelyzet iránt, amelyről tudomást szerzünk.

CS 161.2

A mi Urunk Jézus Krisztus gazdag volt, mégis a mi kedvünkért szegénnyé lett, hogy mi az Ő szegénysége által gazdagok legyünk. Arra kér mindenkit, akire világi áldásokat bízott, hogy kövesse az Ő példáját. Jézus azt mondja: „*a szegények mindenkor veletek lesznek, és amikor csak akarjátok, jót tehettek velük*”. A világ nélkülözése és nyomorúsága állandóan könyörületünkre és együttérzésünkre apellál, és a Megváltó kijelenti, hogy a nyomorgók és szenvedők segítése a neki legkedvesebb szolgálat. „*Nem az-é*” - mondja - „*hogy az éhezőknek megszegd kenyeredet, és a szegény bujdosókat házadba bevigyed, ha meztelent látsz, felruházzad, és tested előtt el ne rejtsd magadat?*” Szolgálunk kell a betegeknek, etetnünk kell az éhezőket, ruháznunk kell a mezteleneket, és tanítanunk kell a tudatlanokat.

CS 161.3

Sokan vannak, akik panaszkodnak Istenre, mert a világ tele van nélkülözéssel és szenvedéssel. De az Úr a jóindulat Istene, és képviselőin keresztül, akikre rábízta javait, el akarja látni teremtményei minden szükségletét. Bőségesen gondoskodott mindenki szükségleteiről, és ha az emberek nem élnének vissza ajándékaival, és nem tartanák vissza azokat önző módon embertársaiktól, senkinek sem kellene szenvednie a nélkülözéstől. - The Review and Herald, 1893. június 20. CS 162.1

Nincsenek kasztok Isten szemében

Soha nem szabad hidegnek és érzéketlenné lennünk, különösen a szegényekkel szemben. Udvariasságot, együttérzést és könyörületet kell tanúsítanunk mindenki iránt. A gazdagok iránti részrehajlás nem tetszik Istennek. Jézust vetik meg, ha az Ő rászoruló gyermekeit semmibe veszik. Ők nem gazdagok e világ javaiban, de kedvesek az Ő szerető szívének. Isten nem ismer rangkülönbséget. Nála nincsenek kasztok. Az Ő szemében az emberek egyszerűen emberek, akár jók, akár rosszak. A végső elszámolás napján a pozíció, a rang vagy a vagyon egy hajszálnyit sem fog változtatni senkinek az ügyén. A mindent látó Isten az embereket aszerint fogja megítélni, hogy milyenek tisztaságban, nemességben, Krisztus iránti szeretetben...

CS 162.2

Krisztus kijelentette, hogy az evangéliumot a szegényeknek kell hirdetni. Isten igazsága soha nem ölt nagyobb szépséget, mint amikor a rászorulókhöz és a nincstelenekhez viszik. Ilyenkor az evangélium fénye a legragyogóbb tisztaságában ragyog fel, megvilágítva a parasztok és a munkások durva kunyhóját. Isten angyalai ott vannak, és jelenlétük a kenyérhéjat és a pohár vizet lakomává teszi. Akiket a világ elhanyagolt és elhagyott, azokat a Magasságos fiaivá és leányaivá emelik. Felemelkedve minden olyan pozíció fölé, amelyet a föld adhat, mennyei helyeken ülnek Krisztus Jézusban. Lehet, hogy nincs földi kincsük, de megtalálták a drága gyöngyöt. - The Review and Herald, 1910. július 21.

CS 162.3

Az özvegyek és árvák követelése

Nem bölcs dolog válogatás nélkül adni mindenkinek, aki segítségünket kéri; mert ezzel bátoríthatjuk a tétlenséget, a mértéktelenséget és a tékozlást. De ha valaki bejön az ajtódon, és azt mondja, hogy éhes, ne utasítsd el üresen. Adjatok neki enni valamit, bármit, amitek van. Nem ismered a körülményeit, és lehet, hogy a szegénysége a szerencsétlenség következménye. CS 163.1

De mindazok közül, akiknek szükségletei megkövetelik az érdeklődésünket, az özvegyek és az árvák tartanak a legerősebb igényt gyengéd együttérzésünkre és gondoskodásunkra. *„Tiszta és szeplő nélkül való istentisztelet az Isten és az Atya előtt ez: meglátogatni az árvákat és özvegyeket az ő nyomorúságukban, és szeplő nélkül megtartani magát e világtól.”*

CS 163.2

A hitben elhunyt apa, aki Isten örök ígéletében megpihent, teljes bizalommal hagyja hátra szeretteit, hogy az Úr gondoskodni fog róluk. És hogyan gondoskodik az Úr ezekről a gyászolókról? Nem tesz csodát azzal, hogy manát küld az égből, nem küld hollókat, hogy élelmet hozzanak nekik; de csodát tesz az emberi szíveken, kiűzi a lélekből az önzést, feltárja a jóindulat forrását. Megvallott követőinek szeretetét azzal teszi próbára, hogy gyengéd irgalmasságukra bízva a szenvedőket és a gyászolókat, a szegényeket és az árvákat. Ezek különleges értelemben azok a kicsinyek, akikre Krisztus tekint, akiknek elhanyagolása sértés lenne számára. Akik elhanyagolják őket, azok Krisztust hanyagolják el az Ő szenvedőinek személyében.

CS 163.3

Minden kedves cselekedetet, amelyet Jézus nevében tesznek velük, Ő úgy fogad el, mintha saját magával tennék, mert érdekeit azonosítja a szenvedő emberiség érdekeivel, és egyházára bízta azt a nagyszerű munkát, hogy a rászorulókat és szenvedőket megsegítésével és megáldásával Jézusnak szolgáljon. Mindazokon, akik készséges szívvel szolgálnak nekik, az Úr áldása meg fog nyugodni.

CS 164.1

Amíg a halál el nem nyeli a győzelmet, addig lesznek árvák, akiről gondoskodni kell, akik sokféleképpen fognak szenvedni, ha egyháztagsaink gyengéd együttérzése és szerető jósága nem jut érvényre az ő érdekükben. Az Úr azt parancsolja nekünk: *„a szegény bujdosókat házadba bevigyed”*. A keresztényeknek apákat és anyákat kell adnia ezeknek a hajléktalanoknak. Az özvegyek és árvák iránti könyörületesség, amely imákban és tettekben nyilvánul meg, emlékezetessé válik Isten előtt, hogy megjutalmazza azt...

CS 164.2

Az irgalmasság az Istennel való egységünk bizonyítéka

Isten átadja nekünk áldását, hogy mi adhassunk másoknak. És mindaddig, amíg átadjuk magunkat a csatornáknak, amelyeken keresztül szeretete áramolhat, Ő gondoskodik azok ellátásáról. Amikor Istentől a mindennapi kenyeredet kéred, Ő egyenesen a szívedbe néz, hogy lássa, átadod-e ugyanazt másoknak, akik nálad is rászorultabbak. Amikor így imádkozol: *„Isten, légy irgalmas hozzám, bűnőshöz”*, Ő azt figyeli, hogy megnyilvánul-e könyörületességed azok iránt, akikkel együtt vagy. Ez a bizonyítéka az Istennel való kapcsolatunknak, – hogy mi is irgalmasok vagyunk, ahogyan mennyei Atyánk irgalmas. Ha az övéi vagyunk, akkor vidám szívvel fogjuk megtenni, amit Ő mond nekünk, bármennyire is kényelmetlen, bármennyire is ellentétes a saját érzéseinkkel...

CS 164.3

A keresztény jellemet azáltal kell kifejlesztenünk, hogy Krisztus cselekedeteit végezzük, és úgy szolgálunk, ahogyan Ő tette a szenvedőkkel és betegekkel. Isten a mi javunkra hívott el minket, hogy Krisztusért önmegtagadást gyakoroljunk, hogy hordozzuk a keresztet,

hogy fáradozzunk és áldozatot hozzunk, hogy megmentünk azt, ami elveszett. Ez az Úr finomítási folyamata, az alantasabb anyagok megtisztítása, hogy a hívőben megjelenjenek a jellemnek azok az értékes vonásai, amelyek Krisztus Jézusban voltak. Minden salakot meg kell tisztítani a lélekből, az igazság megszentelése által...

CS 165.1

Krisztus kegyelme által a mások megáldására tett erőfeszítéseink nemcsak a kegyelemben való növekedésünk eszközei, hanem a jövőbeli, örök boldogságunkat is növelik. Azoknak, akik Krisztus munkatársai voltak, azt mondják majd: *„Jól van jó és hű szolgám, kevesen voltak hű, sokra bízlak ezután; menj be a te uradnak örömébe.”* – The Review and Herald, 1893. június 27. CS 165.2

Ne támogassuk a tétlenséget

A tétlenkedő férfiak és nők magánadományokból vagy egyházi pénzből támogatása rossz szokásokra bátorítja őket. Ezt az utat lelkiismeretesen el kell kerülni. Minden férfit, nőt és gyermeket gyakorlatias, hasznos munkára kell nevelni. Mindenkinek meg kell tanulnia valamilyen mesterséget. Ez lehet sátozkészítés, lehet más mesterség, de mindenkit ki kell képezni arra, hogy erejét valamilyen célra használja. És Isten kész növelni mindazok képességeit, akik szorgalmas szokásokra nevelik magukat. *„Az igyekezetben ne legyetek restek; lélekben buzgók legyetek; az Úrnak szolgáljatok.”* Isten megáldja mindazokat, akik e tekintetben vigyáznak a befolyásukra. – The Review and Herald, 1900. március 13.

CS 165.3

A missziós kincstárból származó pénzeszközök eltérítése

Sok esetben a missziós munkára fordítandó pénzeszközöket a jótékonyság téves elképzelései miatt más ügyekre irányítják. Tévedhetünk, ha olyan ajándékokat adunk a szegényeknek, amelyek nem jelentenek áldást számukra, és ezzel azt az érzést keltjük bennük, hogy nem kell megerőltetniük magukat és takarékoskodniuk, mert mások nem engedik, hogy szenvedjenek. Nem szabad a fásultságnak teret adnunk, és nem szabad az önkielégítés szokásaira bátorítanunk azzal, hogy eszközöket biztosítunk a lustasághoz. Miközben az arra érdemes szegényeket nem szabad elhanyagolni, mindenkit meg kell tanítani arra, hogy amennyire csak lehetséges, segítsen magán.

CS 166.1

A mi munkánk terhe a lelkek megmentése. Krisztus ezért hozta a nagy áldozatot, és ez az, ami különösen megköveteli jótékonyágunkat. – Historical Sketches of the Foreign Missions of the Seventh-day Adventists (A hetednapos adventisták külföldi misszióinak történeti vázlat), 293.

CS 166.2

Önmegtágadás–önfeláldozás

A nélkülözésben és a nyomorúságban Isten gyermekei Hozzá fordulnak. Sokan halnak meg az létszükségleti cikkek hiánya miatt. Kiáltásuk eljutott a Seregek Urának fülébe. Ő szigorúan fogja számonkérni azokat, akik elhanyagolták az Ő rászorulóit. Mit fognak tenni ezek az önző gazdag emberek, amikor az Úr megkérdezi tőlük: *„Mit tettetek azzal a pénzzel, amit azért adtam nektek, hogy értem használjátok?”* *„És ezek elmennek majd az örök*

gyötrelmemre” Az Úr ezt fogja mondani nekik: „Távozzatok tőlem, ti átkozottak, ... mert éheztem, és nem adtatok ennem; szomjúhoztam, és nem adtatok innom; jövevény voltam, és nem fogadtatok be engem; mezítelen voltam, és nem ruháztatok meg engem; beteg és fogoly voltam, és nem látogattatok meg engem.”

CS 166.3

A világ szenvedésének jajkiáltásai hallatszanak körülöttünk. A bűn árnyékot vet ránk. Készüljünk fel az Úrral való együttműködésre. E világ öröme és hatalma el fog múlni. Senki sem viheti földi kincseit az örök világba. De az Isten akaratának teljesítésével töltött élet örökké megmarad. Annak az eredménye, amit Isten munkájának előmozdítására adunk, Isten országában fog megmutatkozni. – The Review and Herald, 1907. január 31.

CS 166.4

További tanulmányozásra

A gazdagság szerzése Isten adta képesség, Bizonyságtételek 4:452, 458

A gazdagság potenciális áldás, A nagy Orvos lábnyomán, 212, 213

A pénz azért értékes, mert jót tehet, Krisztus példázatai, 351

Az ideális keresztény az egyik kezével ad, a másikkal pedig nyer, Bizonyságtételek 2:240

A jólét veszélye, Próféták és királyok, 59, 60

Isten nem kéri a tisztességtelenül szerzett pénzt, Bizonyságtételek 4:310, 311, 353

A béres elnyomása, Bizonyságtételek 1:175, 176, 480

Túlzásba vitt kereskedelem, Bizonyságtételek 4:494

Kapzsi üzletelés a kereskedőkkel, Bizonyságtételek 2:238, 239

A ravaszságnak határt kell szabni, Bizonyságtételek 4:540

A vagyon megszerzése érdekében végzett mértéktelen munka, Bizonyságtételek 2:654-656

Az emberek úgy cselekszenek, mintha esztelenek lennének, Bizonyságtételek 2:662, 663

A keresztény üzletember felelőssége, Bizonyságtételek 4:468, 469

Szükség van megszentelt üzleti képességekre, Bizonyságtételek 5:276

Pál apostol felhívása a gazdagokhoz, Bizonyságtételek 1:540-542

Sátán arra törekszik, hogy az eszközöket a soraiban tartsa, Bizonyságtételek 2:675, 676; Tapasztalatok és látomások, 266-269

Hogyan lehet meghíúsítani Sátán terveit, Bizonyságtételek 1:142

Hogyan lehet biztonságossá tenni a vagyont, Bizonyságtételek 9:51

Csak két helyen lehet letétbe helyezni, Bizonyságtételek 6:447, 448

Próbára tették az evangéliumi lakomára való meghívás által, Bizonyságtételek 3:383-385

A gazdagság és a tétlenség nem áldás, Bizonyságtételek 2:259; Bizonyságtételek 6:452

A bolond gazdag ember elpazarolt élete, Bizonyságtételek 3:546; Krisztus példázatai, 256-259; Bizonyságtételek 5:260, 261.

Krisztus hívása a gazdag ifjúhoz, Jézus élete, 518-523.

Sok szombattartó olyan, mint a gazdag ifjú, Bizonyságtételek 1:170-172.

Gazdag emberek gondviselés általi megtérése, Bizonyságtételek 9:114, 115.; Bizonyságtételek 1:174, 175.; Bizonyságtételek 6:258

Isten próbára teszi az embert, egyeseknek megadja, másoktól visszatartja a gazdagságot, Bizonyságtételek 5:261

6. szakasz – A szegénységben bővelkedő bőkezűség

34. fejezet – A bőkezűség dicsérete

Pál apostol a gyülekezetek között végzett szolgálata során fáradhatatlanul igyekezett az újonnan megtértek szívében azt a vágyat ébreszteni, hogy nagy dolgokat tegyenek Isten ügyéért. Gyakran buzdította őket a bőkezűség gyakorlására. Amikor az efézusi véneknek beszélt a közöttük végzett korábbi munkájáról, így szólt: *„Mindenenestől megmutattam néktek, hogy ily módon munkálkodva kell az erőtlenekről gondot viselni, és megemlékezni az Úr Jézus szavairól, mert ő mondta: Jobb adni, mint venni.”* Cselekedetek 20:35.

CS 171.1

„Aki szűken vet” – írta a korintusiaknak –, „szűken is arat; és aki bőven vet, bőven is arat. Ki-ki amint eltökélte szívében, nem szomorúságból, vagy kényteleniségből; mert a jókedvű adakozót szereti az Isten.” 2Korinthus 9:6, 7.

CS 171.2

A makedóniai hívők szinte mind szegények voltak e világ javait tekintve, de a szívük túlcsoordult az Isten és az Ő igazsága iránti szeretettől, és szívesen adakoztak az evangélium támogatására. Amikor a pogány gyülekezetekben általános gyűjtést szerveztek a zsidó hívők megsegítésére, a makedóniai megtérők nagylelkűségét példaként állították a többi gyülekezet elé. A korinthusi hívőknek írta az apostol: *„Tudtotokra adjuk pedig, atyámfiaink, Istennek azt a kegyelmét, amelyet Makedónia gyülekezeteivel közlött. Hogy a nyomorúság sok próbái közt is bőséges az ő örömük és igen nagy szegénységük jószívűségük gazdagságává növekedett. Mert, bizonyosság vagyok rá, erejük szerint, sőt erejük felett is adakoznak, sok könyörgéssel kérvén minket, hogy a szentek iránt való szolgálat jótéteményébe és közösségébe fogadjuk be őket.”* 2Korinthus 8:1-4.

CS 171.3

A makedóniai hívők áldozatkészsége a teljes szívből való megszentelődés eredménye volt. Isten Lelkétől indítatva *„önmagukat adták először az Úrnak”* (2Kor 8:5), majd hajlandóak voltak szabadon adni eszközeikből az evangélium támogatására. Nem volt szükség arra, hogy adakozásra buzdítsák őket; inkább örültek annak a kiváltságnak, hogy megtagadhatták maguknak még a szükséges dolgokat is, hogy mások szükségleteit kielégíthessék. Amikor az apostol visszatartotta volna őket, akkor ők nyomatékosan kérték, hogy fogadja el felajánlásukat. Egyszerűségükben és tisztességükben, valamint a testvérek iránti szeretetükben örömmel tagadták meg önmagukat, és így bővelkedtek a jótékonyság gyümölcsében.

CS 172.1

Amikor Pál elküldte Tituszt Korinthusba, hogy erősítse meg az ottani híveket, arra utasította, hogy építse azt a gyülekezetet az adakozás kegyelmében; és a hívekhez írt személyes levelében a saját felhívását is hozzáfűzte. *„Azért, miképpen mindenben bővölködtök” – kérte – „hitben, beszédben, ismeretben és minden buzgóságban és hozzánk való szeretetben, úgy e jótéteményben is bővölködjetek.”* *„Most hát a cselekvést is vigyétek végbe; hogy amiképpen az akarás készsége, azonképpen a végrehajtás is ahhoz képest legyen, amitek van. Mert ha a készség megvan, aszerint kedves az, amiye kinek-kinek van, és nem aszerint, amiye nincs.”* *„Az*

Isten pedig hatalmas arra, hogy rátok árassza minden kegyelmét; hogy mindenben, mindenkor teljes elégségetek lévén, minden jótéteményre bőségben legyetek, ... „mindenben meggazdagodjatok a teljes jószívűségre, amely általunk hálaadást szerez az Istennek.” 2 Korinthus 8:7, 11, 12; 9:8-11.
CS 172.2

Az önzetlen nagylelkűség örömteli állapotba emelte a korai egyházat; mert a hívek tudták, hogy erőfeszítéseik segítenek abban, hogy az evangélium üzenetét eljuttassák a sötétségben élőkhez. Jótékonyságuk arról tett bizonyosságot, hogy nem hiába kapták Isten kegyelmét. Mi hozhatott létre ilyen nagylelkűséget, ha nem a Lélek megszentelése? A hívők és a hitetlenek szemében ez a kegyelem csodája volt. – Az apostolok története, 342-344. CS 172.3

A bőkezűséget megjutalmazták

„És [Illés] felkelvén, elment Sareptába, és mikor a város kapujához érkezett, íme egy özvegyasszony volt ott, aki fát szedegetett, és megszólítóán azt, monda néki: Hozz, kérlek, egy kevés vizet nekem valami edényben, hogy igyam. De mikor az elment, hogy vizet hozzon, utána kiáltott, és monda néki: Hozz, kérlek, egy falat kenyeret is kezedenben.”
CS 173.1

Ebben a szegénységtől sújtott otthonban az éhínség erősen nyomott; és a százalmasan szűkös táplálék úgy tűnt, hogy hamarosan elfogy. Illés eljövetele éppen azon a napon, amikor az özvegyasszony attól félt, hogy fel kell adnia az életéért folytatott küzdelmet, a végsőkéig próbára tette az élő Isten hatalmába vetett hitét, hogy gondoskodik a szükségleteiről. De még szörnyű végzetében is bizonyosságot tett hitéről azzal, hogy eleget tett az idegen kérésének, aki arra kérte, hogy ossza meg vele utolsó falatját.
CS 173.2

Az özvegyasszony Illés kérésére, hogy adjon neki enni és inni, így válaszolt: *„Él az Úr, a te Istened, hogy nincs semmi sült kenyerem, csak egy marok lisztecském van a vékában, és egy kevés olajom a korsóban, és most egy kis fát szedegetek, és haza megyek, és megkészítem azt magamnak és az én fiamnak, hogy megegyük és azután meghaljunk.”* Illés ezt mondta neki: *„Ne félj, menj el, cselekedjél a te beszéded szerint; de mindazáltal nekem süss abból először egy kis pogácsát, és hozd ide; magadnak és a te fiadnak pedig azután süss; mert azt mondja az Úr, Izráel Istene, hogy sem a vékabeli liszt el nem fogy, sem a korsóbeli olaj meg nem kevesül addig, míg az Úr esőt ad a földnek színére.”* CS 173.3

Ennél nagyobb hitpróbát nem is lehetett volna megkövetelni. Az özvegyasszony eddig minden idegennel kedvesen és nagylelkűen bánt. Most pedig, tekintet nélkül az őt és gyermekét esetleg érő szenvedésre, és bízva abban, hogy Izrael Istene minden szükségét kielégíti, megfelelt a vendégszeretetet e legfőbb próbatételének azzal, hogy *„Illés beszéde szerint”* cselekedett. CS 173.4

Csodálatos volt az a vendégszeretet, amelyet ez a föníciai asszony tanúsított Isten prófétája iránt, és csodálatosan jutalmazta hitét és nagylelkűségét. *„És ettek mind ő, mind amaz, mind annak háznépe, naponként. A vékabeli liszt nem fogyott el, sem pedig a korsóbeli olaj nem kevesült meg, az Úrnak beszéde szerint, amelyet szólt Illés által...”*
CS 174.1

A sareptai özvegyasszony megosztotta a falatját Illéssel; és cserébe megmaradt az ő és a fia élete. És mindazoknak, akik a megpróbáltatások és nélkülözések idején együttérzést és segítséget nyújtanak a rászorultabbaknak, Isten nagy áldást ígért. Ő nem változott. Hatalma most sem kisebb, mint Illés idejében. – Próféták és királyok, 129-132.
CS 174.2

Az özvegyasszony két fillére

Jézus az udvaron volt, ahol a kincsesládák voltak, és figyelte azokat, akik azért jöttek, hogy elhelyezzék ajándékaikat. A gazdagok közül sokan nagy összegeket hoztak, amelyeket nagy hivalkodással mutattak be. Jézus szomorúan nézett rájuk, de nem tett megjegyzést a bőkezű felajánlásaikra. Aztán felderült az arca, amikor látta, hogy egy szegény özvegyasszony tétován közeledik, mintha félne, hogy észreveszik. Amikor a gazdagok és gőgösök elsuhantak mellette, hogy letegyék az adományait, ő visszahúzódott, mintha alig mert volna tovább menni. És mégis vágyott arra, hogy tegyen valamit, még ha csak keveset is, a szeretett ügyéért. Ránézett a kezében tartott ajándékra. Nagyon kicsi volt a körülötte lévők ajándékaihoz képest, mégis ez volt a mindene. Észrevéve a lehetőséget, sietve bedobta a két alamizsnáját, és megfordult, hogy elsiessen. Eközben azonban megakadt rajta Jézus szeme, amely komolyan rá szegeződött.
CS 174.3

A Megváltó magához hívta tanítványait, és megkérte őket, hogy vegyék észre az özvegyasszony szegénységét. Ekkor dicsérő szavai eljutottak az asszony fülébe: *„Igazán mondom néktek, hogy e szegény özvegy mindenkinél többet vetett.”* Örömkönnyek töltötték meg a szemét, amikor érezte, hogy tettét megértették és értékelték. Sokan azt tanácsolták volna neki, hogy tartsa meg alamizsnáját saját használatra; ha a jól táplált papok kezébe adták volna, akkor a kincstárba hozott sok drága ajándék között szem elől tévesztették volna. Jézus azonban megértette az indítékát. Hitte, hogy a templomi szolgálatot Isten rendelte el, és minden tőle telhetőt meg akart tenni annak fenntartásáért. Megtette, amit csak tudott, és tette emléket állított örök időkre, és örömet szerzett neki az örökkévalóságban. A szíve együtt járt az ajándékával; értékét nem az érme értéke, hanem az Isten iránti szeretet és az Ő munkája iránti érdeklődés alapján becsülte meg, amely a tettere készítette.
CS 175.1

Jézus azt mondta a szegény özvegyasszonyról: *„mindenkinél többet vetett”*. A gazdagok a bőségükből adakoztak, sokan közülük azért, hogy az emberek lássák és tiszteljék őket. Nagy adományaik nem fosztották meg őket semmiféle kényelemtől, sőt még a luxustól sem; nem követeltek áldozatot, és értéküket tekintve össze sem lehetett hasonlítani az özvegyasszony fillérével. CS 175.2

Az indíték fontosabb, mint az összeg

Az indíték az, ami értéket ad a cselekedeteinknek, és megpecsételi őket gyalázatossággal vagy magas erkölcsi értékkel. Isten a legértékesebbnek nem a nagy dolgokat tartja, amelyeket minden szem lát és minden nyelv dicsér. A vidáman végzett kis kötelességek, az apró ajándékok, amelyek nem tűnnek fel, és amelyek emberi szemmel értéktelennek tűnhetnek, gyakran a legmagasabban állnak az Ő szemében. A hittel és szeretettel teli szív drágább Istennek, mint a legdrágább ajándék. CS 175.3

A szegény özvegyasszony a mindenét adta abban a kevésben, amit tett. Megfosztotta magát az élelemtől, hogy azt a két fillért odaadhassa a szeretett ügynek. És ezt hittel tette, mert hitt abban, hogy mennyei Atyja nem fogja figyelmen kívül hagyni nagy szükségét. Ez az önzetlen lelkület és gyermeki hit volt az, ami elnyerte a Megváltó dicséretét.

CS 176.1

A szegények között sokan vannak, akik vágnak arra, hogy kimutassák hálájukat Istennek az Ő kegyelméért és igazságáért. Nagyon vágnak arra, hogy a tehetősebb testvéreikkel együtt részt vegyenek az Ő szolgálatának fenntartásában. Ezeket a lelkeket nem szabad eltaszítani. Tegyék le az alamizsnájukat a mennyei bankba. Ha Isten iránti szeretettel teli szívből adják, ezek a látszólagos apróságok megszentelt ajándékokká, felbecsülhetetlen értékű felajánlásokká válnak, amelyekre Isten mosolyog és megáldja őket. – Jézus élete, 614-616. CS 176.2

Mária elfogadható felajánlása

A szív szolgálata teszi értékesé az ajándékot. Amikor a mennyei Felség csecsemővé lett, és Máriára bízta, nem volt sok felajánlanivalója az értékes ajándékért. Csak két gerlét vitt az oltárhoz, a szegények számára rendelt áldozatot; de ezek elfogadható áldozatot jelentettek az Úr számára. Nem tudott olyan ritka kincset bemutatni, mint amilyeneket a keleti bölcsek tettek Isten Fia elé, amikor Betlehembe jöttek; Jézus anyját mégsem utasították el ajándékának csekélysége miatt. Az Úr az ő szívének készségét nézte, és az ő szeretete tette édessé az áldozatot. Isten tehát elfogadja ajándékunkat, bármilyen kicsi is legyen az, ha az a legjobb, amink van, és szeretetből ajánljuk fel neki. – The Review and Herald, 1890. december 9. CS 176.3

35. fejezet – Értékes Isten szemében

Isten hitvalló gyermekei között vannak olyan férfiak és nők, akik szeretik a világot és a világ dolgait, és ezeket a lelkeket megrontják a világi hatások. Az isteni kiesik a természetükből. Az igazságtalanság eszközeiként az ellenség céljait munkálják.

CS 177.1

Ezzel az osztállyal szemben áll a becsületes, szorgalmas szegény ember, aki kész segíteni azoknak, akik segítségre szorulnak, és inkább hajlandó elszenvedni a rosszat, mintsem hogy a gazdagok közeli, szerzésvágyó szellemét megnyilvánítsa. Ez az ember a tiszta lelkiismeretet és a helyes elveket az arany értéke fölé helyezi. Kész minden jót megtenni, ami a hatalmában áll. Ha valamilyen jótékony vállalkozásnak a pénzére vagy a munkájára van szüksége, ő az első, aki válaszol, és gyakran messze túlmutat valódi képességein, megtagadva önmagától néhány szükséges jótéteményt, hogy jótékony célját megvalósítsa.

CS 177.2

Lehet, hogy ez az ember kevés földi kinccsel büszkélkedhet; lehet, hogy ítélőképességben és bölcsességben hiányosnak tekintik; lehet, hogy befolyását nem tartják különösebben értékesnek; Isten szemében azonban értékes. Lehet, hogy úgy gondolják róla, hogy kevés felfogóképességgel rendelkezik, de olyan bölcsességről tesz tanúbizonyságot, amely olyan

messze felülmúlja a számító, szerzésre törekvő elme bölcsességét, mint ahogy az isteni az emberi felett áll; mert nem olyan kincset gyűjt-e magának a mennyekben, amely romlatlan, szeplőtlen, és amely nem múlik el? – The Review and Herald, 1899. december 19.

CS 177.3

Mint az illatos tömjén

A tapasztalat azt mutatja, hogy a jótékonyság szelleme gyakrabban található meg a szűkös anyagiakkal rendelkezők között, mint a tehetősebbek között. Sokan, akik nagyon vágyanak a gazdagságra, tönkre mennének annak birtoklásával. Amikor ilyen személyekre bízzák az eszközök talentumát, túl gyakran gyűjtögetik vagy pazarolják az Úr pénzét, amíg a Mester egyenként azt nem mondja nekik: „nem lehetsz tovább sáfár”. Tisztességtelenül úgy használják azt, ami másé, mintha a sajátjuk lenne. Isten nem bízza rájuk az örökkévaló gazdagságot...

CS 177.4

A szegény ember ajándéka, az önmegtagadás gyümölcse, hogy kiterjessze az igazság drága fényét, olyan Isten előtt, mint az illatos tömjén. Minden mások javára végzett önfeláldozó cselekedet erősíti az adakozó szívében a jótékonykodás szellemét, szorosabbra fűzve őt a világ Megváltójához, aki gazdag volt, de a miértünk szegénnyé lett, hogy mi az Ő szegénysége által gazdagok legyünk.

CS 178.1

A legkisebb összeg, amelyet önmegtagadás eredményeképpen vidáman adunk, nagyobb értéket képvisel Isten szemében, mint azok felajánlásai, akik ezreket adhatnának, és mégsem éreznének hiányt. A szegény özvegyasszony, aki két fillért dobott az Úr kincstárába, szeretetet, hitet és jóindulatot mutatott... Isten áldása ezen az őszinte felajánláson nagyszerű eredmények forrása lett.

CS 178.2

Az özvegyasszony alamizsnája olyan volt, mint egy apró patak, amely az idők során végig folyt, kiszélesedett és elmélyült, és ezer irányban járult hozzá az igazság terjesztéséhez és a rászorulóknak megsegítéséhez. Ennek a kis adománynak a hatása minden korban és minden országban szívek ezreire hatott és hatott vissza. Ennek eredményeképpen számtalan ajándék folyt be az Úr kincstárába a bőkezű, önmegtagadó szegényektől. És ismét, példája jó cselekedetekre ösztönözte a könnyelmű, önző és kételkedő emberek ezreit, és az ő adományaik is az ő felajánlásának értékét gyarapították. – The Signs of the Times, 1910. november 15.

CS 178.3

Az adakozókat megjutalmazták, bár az adományokat eltulajdonítják

Szegénységben élő családok, akik megtapasztalták az igazság megszentelő hatását, és akik ezért nagyra értékelték azt, és hálásak voltak Istennek érte, úgy gondolták, hogy még az létszükségletektől is megvonhatják és meg kell fosztaniuk magukat, hogy adományaikat az Úr kincstárába bevigyék. Néhányan megfosztották magukat olyan ruhadaraboktól, amelyekre valóban szükségük volt ahhoz, hogy jól érezzék magukat. Mások eladták az egyetlen tehenüket, és az így kapott pénzt Istennek szentelték. Lelkük őszinteségében, a

hála sok könnyével, mert kiváltságuk volt ezt tenni Isten ügyéért, meghajoltak az Úr előtt felajánlásukkal, és áldását kérték rá, amikor elküldték, imádkozva, hogy ez eszköz legyen arra, hogy az igazság ismeretét eljuttassák a sötétségben élő lelkekhez.

CS 179.1

Az így felajánlott eszközöket nem mindig úgy használták fel, ahogyan azt az önfeláldozó adományozók tervezték. Mohó, önző emberek, akik maguk sem az önmegtagadás, sem az önfeláldozás szellemével nem rendelkeztek, hűtlenül kezelték az ilyen módon a kincstárba bevitt eszközöket; és kirabolták Isten kincstárát azzal, hogy olyan eszközöket kaptak, amelyeket nem jogosan érdemeltek ki. Szentségtelen, könnyelmű gazdálkodásuk elherdálta és szétszórta azokat az eszközöket, amelyeket imával és könnyekkel Istennek szenteltek... CS 179.2

Még ha az így felszentelt eszközöket rosszul is használják fel, úgy, hogy nem érik el azt a célt, amelyet az adományozó szem előtt tartott – Isten dicsőségét és a lelkek üdvösségét –, azok, akik az áldozatot őszinte lélekkel, egyedül Isten dicsőségét szem előtt tartva hozták, nem veszítik el jutalmukat. – Bizonyágtételek 2:518, 519. CS 179.3

A mennyei mérlegek szerint

A szentély mérlegeiben a szegények Krisztus iránti szeretetből tett adományait nem az adott összeg, hanem az áldozatot hozó szeretet szerint értékelik. Jézus ígéretei éppoly biztosan megvalósulnak a bőkezű szegény ember által, akinek csak kevés az adománya, de aki ezt a keveset ingyen adja, mint a gazdag ember által, aki a bőségéből ad. A szegény ember olyan áldozatot hoz a kevésből, amelyet valóban érez. Valóban megtagad magától néhány dolgot, amire a saját kényelméhez szüksége van, míg a gazdag ember a bőségéből ad, és nem érez hiányt, nem tagad meg magától semmit, amire valóban szüksége van. Ezért a szegény ember felajánlásában van valami olyan szentség, ami a gazdag ember ajándékában nem található meg; mert a gazdagok a bőségükből adnak. Isten gondviselése a rendszeres jótékonyág tervének az egészét az ember javára rendezte el. Az Ő gondviselése soha nem áll meg. Ha Isten szolgálói követik az Ő szabadon áradó gondviselését, akkor mindenki aktív munkás lesz. – Bizonyágtételek 3:398, 399.

CS 180.1

További tanulmányozásra

Nincs illatosabb tömjén, mint a szegények adományai, Bizonyágtételek 7:215, 216.

A szegények áldozatai az ügyért, Bizonyágtételek 5:733, 734.

Ne hagyjuk az áldozatot a jobb módúakra, Bizonyágtételek 1:115, 177; Bizonyágtételek 9:245, 246.

Ne fektessék utolsó eszközeiket az intézményekbe, Bizonyágtételek 1:639.

A szegények gyakorolják az egyszerűséget és a takarékoságot, A nagy Orvos lábnyomán, 196, 207.

A szegényeknek adott talentumok felhasználása, Bizonyágtételek 2:245-247

A szegények segítsenek magukon, amennyire csak lehetséges, Bizonyágtételek 1:272; Bizonyágtételek 2:30-37; Bizonyágtételek 6:277, 278

A bőkezűség nem hoz hiányt, Pátriárkák és próféták, 527, 533

Izrael szegényei ne jöjjenek üres kézzel, Bizonyágtételek 1:220

7. szakasz – A pogányok gazdagsága

36. fejezet – A javakat kapni és adni is kell

Amíg ebben a világban vagyunk, és Isten Lelke a világgal küzd, addig a javakat kapunk és adnunk is kell. Át kell adnunk a világnak az igazság világosságát, ahogyan azt a Szentírás bemutatja, és fogadnunk kell a világtól azt, amire Isten ráveszi őket, hogy tegyenek az Ő ügye érdekében. Az Úr még mindig mozgatja a királyok és uralkodók szívét az Ő népe érdekében, és azoknak, akiket oly mélyen érdekel a vallásszabadság kérdése, nem szabad elzárkózniuk semmilyen szívességtől, vagy segítségtől, amelyet Isten az emberektől az Ő ügyének előmozdítása érdekében kér.

CS 183.1

Isten igéjében találunk példákat éppen erre vonatkozóan. Círus, Perzsia királya egész királyságában kiáltványt adott ki, és írásba foglalta, amely így szólt: „Így szól Círus, a perzsa király: Az Úr, a mennynek Istene e föld minden országait nekem adta, és Ő parancsolta meg nekem, hogy építsek néki házat Jeruzsálemben, mely Júdában van; valaki azért ti köztetek az ő népe közül való, legyen vele az ő Istene, és menjen fel Jeruzsálembe, mely Júdában van, és építse az Úrnak, Izrael Istenének házát”. Dárius egy második parancsot is kiadott az Úr házána építésére, amelyről Ezsdrás könyvének hatodik fejezetében olvashatunk.

CS 183.2

Az Úr, Izrael Istene hitetlenek kezébe adta javait, de ezeket a javakat arra kell használni, hogy elvégezzék azokat a munkákat, amelyeket a bukott világért kell elvégezni. Azok az eszközök, akik által ezek az ajándékok érkeznek, olyan utakat nyithatnak, amelyeken keresztül az igazság messze eljuthat. Lehet, hogy nem szimpatizálnak a munkával, nem hisznek Krisztusban, és nem gyakorolják az Ő szavait; de az ajándékaikat nem szabad emiatt visszautasítani...

CS 183.3

Többször megmutatták nekem, hogy sok tekintetben sokkal több kegyelmet kaphatnánk, mint amennyit kapunk, ha bölcsességgel közelednénk az emberekhez, megismertetnénk őket a munkánkkal, és lehetőséget adnánk nekik, hogy megtegyék azokat a dolgokat, amelyekre a mi kiváltságunk rávenni őket Isten munkájának előmozdítása érdekében. – Bizonyágtételek a prédikátoroknak, 202, 203.

CS 184.1

Nehémiás példája

Nehémiás nem bizonytalanságban függött. A hiányzó eszközöket azoktól kérte, akik képesek voltak adakozni. És az Úr még mindig kész arra, hogy az igazság ügyének érdekében megmozdítsa azoknak a szívét, akik az Ő javai birtokában vannak. Azoknak, akik érte dolgoznak, élniük kell azzal a segítséggel, amelyre Ő készíteti az embereket. Ezek az ajándékok utakat nyithatnak, amelyeken keresztül az igazság fénye sok elnyomott országba eljuthat. Lehet, hogy az adományozók nem hisznek Krisztusban, nem ismerik az Ő szavát; de adományaikat ezért nem szabad visszautasítani. – Próféták és királyok, 634.

CS 184.2

Isten munkája most gyorsan fog előre haladni, és ha az Ő népe válaszol a hívására, akkor a vagyoni birtokosait hajlandóvá teszi arra, hogy adakozzanak a vagyonukból, és így lehetővé teszi, hogy az Ő munkája megvalósulhasson a földön. „A hit pedig a reménylett dolgoknak valósága, és a nem látott dolgokról való meggyőződés.” Zsidókhöz írt levél 11:1. Az Isten ígéretébe vetett hit olyan vagyoni birtokába juttatja az Ő népét, amely lehetővé teszi, hogy az igazság üzenetére váró nagyvárosokban munkálkodhassanak. – Bizonyságtételek 9:272, 273. CS 184.3

Ajándékok fogadása kívülről

A pogányoktól vagy a pogányoktól származó ajándékok elfogadásának helyességével kapcsolatban kérdezősködsz. A kérdés nem helytelen; de megkérdezném tőletek: Ki az, aki a mi világunkat birtokolja? Ki a házak és a földek valódi tulajdonosa? Nem Isten az? Ővé minden bőség a világunkban, amelyet az emberek kezébe adott, hogy az éhezőket élelemmel, a mezíteleneket ruhával, a hajléktalanokat otthonnal lássa el. Az Úr megindítaná a világi embereket, még a bálványimádókat is, hogy bőségükből adakozzanak a munka támogatására, ha bölcsen közelednénk hozzájuk, és lehetőséget adnánk nekik, hogy megtegyék azokat a dolgokat, amelyek megtétele kiváltságuk. Amit adnának, azt kiváltságos módon megkaphatnánk.

CS 185.1

Meg kellene ismerkednünk a magas rangú emberekkel, és a kígyó bölcsességét és a galamb ártalmatlanságát gyakorolva áldásokat szerezhetnénk tőlük, mert Isten megmozdítaná elméjüket, hogy sok mindent tegyenek az Ő népe érdekében. Ha a megfelelő személyek megfelelő fényben állítanak Isten munkájának szükségleteit azok elé, akiknek eszközeik és befolyásuk van, akkor ezek az emberek sokat tehetnének Isten ügyének előmozdításáért világunkban. Elvettük magunktól azokat a kiváltságokat és előnyöket, amelyeket élvezhettünk volna, mert úgy döntöttünk, hogy függetlenek leszünk a világtól. De nem kell feláldoznunk az igazság egyetlen alapelvét sem, miközben minden lehetőséget kihasználunk Isten ügyének előmozdítására. – Bizonyságtételek a prédikátoroknak, 197, 198. CS 185.2

37. fejezet – Isten előkészíti az utat

Ha az Úr munkájának szükségleteit megfelelő fényben tüntetnék fel azok előtt, akiknek eszközeik és befolyásuk van, akkor ezek az emberek sokat tehetnének a jelenvaló igazság ügyének előmozdításáért. Isten népe sok olyan kiváltságokat vesztett el, amelyekkel élhetett volna, ha nem döntött volna úgy, hogy a világtól függetlenül áll.

CS 186.1

Isten gondviselése folytán nap mint nap kapcsolatba kerülünk a meg nem tértekkel. Isten saját jobb keze által készíti elő előttünk az utat, hogy munkája gyorsan haladjon előre. Vele való munkatársként szent munkát kell végeznünk. Lelki gyötrelmeket kell viselnünk azokért, akik a magasban vannak; ki kell terjesztenünk nekik a kegyelmes meghívást, hogy jöjjenek el a menyegzői lakomára.

CS 186.2

Bár most szinte teljes egészében a gonosz emberek birtokában van, az egész világ a maga gazdagságával és kincseivel együtt Istené. „Az Úr a föld s annak teljessége” ... Ó, bárcsak a keresztények még inkább és még teljesebben felismernék, hogy kiváltságuk és kötelességük, hogy miközben helyes elveket ápolnak, kihasználjanak minden, az ég adta lehetőséget Isten országának előmozdítására ebben a világban! – An Appeal to Ministers and Church Officers Regarding the Soliciting of Gifts for Our Foreign Mission Work; Stewardship Series, No. 1, 14, 15 (Felhívás a lelkészekhez és egyházi tisztviselőkhöz az adományok gyűjtése kapcsán a külföldi missziós munkánkhoz, Sáfársági írások 1, 14, 15)
CS 186.3

A Lélek által ösztönzött adakozás

Az evangelizációs vonalon dolgozó egészségügyi misszionáriusok ugyanolyan magasrendű munkát végeznek, mint lelkész munkatársaik. Az e munkások által kifejtett erőfeszítések nem korlátozódhatnak a szegényebb rétegekre. A magasabb osztályokat furcsa módon elhanyagolták. Az élet magasabb rétegeiben sokan találnak majd olyanokat, akik válaszolnak az igazságra, mert az következetes, mert az evangélium magasrendű jellegének bélyegét viseli. Így ezáltal az ügynek megnyert tehetős emberek közül nem kevesen fognak energikusan részt venni az Úr munkájában.
CS 186.4

Az Úr felszólítja azokat, akik bizalmi helyzetben vannak, azokat, akikre rábízta értékes ajándékait, hogy értelmük és eszközeik talentumát az Ő szolgálatára használják. Munkatársainknak be kell mutatniuk ezeknek az embereknek a munkatervünk egyszerű ismertetését, elmondva nekik, hogy mire van szükségünk ahhoz, hogy segítsünk a szegényeken és rászorulókon, és hogy ezt a munkát szilárd alapokra helyezzük. Néhányukra a Szentlélek hatni fog, hogy az Úr eszközeit olyan módon fektessék be, amely az Ő ügyét előmozdítja. Azzal fogják betölteni az Ő célját, hogy segítenek befolyásos központokat létrehozni a nagyvárosokban. – Bizonyágtételek 7:112.
CS 187.1

Gazdag emberek felkérése

Egy világot kell figyelmeztetni, és mi nagyon óvatosak voltunk, amikor gazdag embereket kértünk fel, akár egyháztagokat, akár világiakat, hogy segítsenek minket a munkában. Szeretnénk, ha minden vallásos keresztény mellettünk állna. Szeretnénk, ha lelkük bőkezűséggel segítene minket abban, hogy Isten országát felépítsük a világunkban. Nagy és jó embereket hívhatnánk segítségül keresztény törekvéseink munkájában. Fel kellene kérni őket, hogy támogassák erőfeszítéseinket, hogy megmentjük azt, ami elveszett. – The Origin and Development of the Thanksgiving Plan (A Hálaadás Tervének eredete és fejlődése), 5. (íródott 1900. február 28-án)
CS 187.2

Isten meg fogja nyitni az utat

Az idők egyre nehezebbek, és nehéz pénzt szerezni; de Isten meg fogja nyitni számunkra az utat a saját népünkön kívüli forrásokból. Nem értem, hogyan tehet bárki is kifogást az ellen, hogy olyanoktól fogadjunk el ajándékokat, akik nem a mi hitünkhöz tartoznak. Ezt

csak úgy tehetik meg, hogy szélsőséges nézeteket vallanak, és olyan problémákat vetnek fel, amelyekre nincs alapjuk. Ez Isten világa, és ha Isten képes lenne emberi közvetítőkre hatni, hogy a föld, amely az ellenség kezében volt, a mi kezünkbe kerüljön, hogy az üzenetet a távoli régiókban is hirdethessük, akkor az emberek elzárják az utat a szűk látókörükkel? Az ilyen lelkiismeretesség minden, csak nem egészséges. Nem a Szentlélek vezeti az embereket arra, hogy ilyen irányt kövessenek. – Bizonyágtételek a prédikátoroknak, 210.

CS 187.3

A megtérés eszköze

Miért ne kérjünk segítséget a pogányoktól? Azt az útmutatást kaptam, hogy vannak olyan férfiak és nők a világon, akiknek együttérző szívük van, és akiket megérint az együttérzés, amikor a szenvedő emberiség szükségletei kerülnek eléjük...

CS 188.1

Vannak emberek a világon, akik adakoznának az iskolák és szanatóriumok számára. Ezt világosan mutatták be nekem. A mi munkánknak agresszívnek kell lennie. A pénz az Úré, és ha a gazdagokat a megfelelő módon közelítjük meg, az Úr meg fogja érinteni a szívüket, és rá fogja venni őket, hogy adakozzanak a pénzükből. Isten pénze ezeknek az embereknek a kezében van, és néhányan közülük meg fogják hallgatni a segítségkérést.

CS 188.2

Beszélgétek meg ezt, és tegyetek meg mindent, ami tőletek telik, hogy biztosítsátok az adományokat. Ne érezzük úgy, hogy nem lenne helyes, ha a világ embereitől kérnénk eszközöket; mert éppen ez a helyes. Elém tárták, hogy ez is egy módja annak, hogy kapcsolatba kerüljünk a világ gazdag embereivel. Ezen az úton nem kevesen fognak érdeklődni, és talán meghallják és elhiszik jelenvaló igazságot. – Stewardship Series (Sáfársági írások), No. 1, 15, 16.

CS 188.3

38. fejezet – Az Aratási Adománygyűjtés

Ha olyan tervet követünk, amely arra irányul, hogy másokhoz eljuttassuk a jelen igazság és az ügyhöz kapcsolódó csodálatos gondviselés ismeretét, akkor először szenteljük magunkat teljesen annak, akinek a nevét magasztalni kívánjuk. Imádkozzunk komolyan azokért is, akiket várhatóan meglátogatunk, és élő hittel egyenként vigyük őket Isten jelenlétébe.

CS 189.1

Az Úr ismeri az ember gondolatait és szándékait, és milyen könnyen meg tud minket enyhíteni! Az Ő Lelke, mint a tűz, mennyire le tudja győzni a kovásztalan szívet! Mennyire el tudja tölteni a lelket szeretettel és gyengédséggel! Mennyire képes Szentlelkének kegyelmeit adni nekünk, és alkalmassá tenni bennünket arra, hogy a lelkekért való munkálkodásban ki és bejárjunk! A legyőző kegyelem erejét ma az egész egyházban érezni kellene; és érezni is lehet, ha odafigyelünk Krisztus követőinek adott tanácsaira. Ha

megtanuljuk Krisztus, a mi Megváltónk tanítását ékesíteni, bizonyosan látni fogjuk Isten üdvösségét.

CS 189.2

Mindazoknak, akik különleges missziós munkára készülnek az aratási adománygyűjtésben való felhasználásra előkészített újsággal, azt mondom: Legyetek szorgalmasak erőfeszítéseikben; éljete a Szentlélek vezetése alatt. Naponta gyarapítsátok keresztény tapasztalataitokat. Akiknek különleges alkalmasságuk van, dolgozzanak a hitetlenekért a magasban és az élet alacsony helyein egyaránt. Keressétek szorgalmasan a pusztuló lelkeket. Ó, gondoljatok arra az epekedő vágyra, hogy Krisztus újra az Ő nyájába hozza azokat, akik eltévedtek!

CS 189.3

Úgy figyeljete a lelkekre, mint akiknek számot kell adniuk. A gyülekezeti és környékbeli missziós munkában hagyj, hogy a fényed olyan tiszta, egyenletes sugarakkal ragyogjon, hogy senki ne állhasson fel az ítélet előtt, és ne mondhassa: „Miért nem szóltál nekem erről az igazságról? Miért nem törődöttél a lelkemmel?”

CS 189.4

Ezért tehát legyünk szorgalmasak a nem a mi hitünkhöz tartozók körében való használatra gondosan előkészített irodalom terjesztésében. Használjunk ki minden lehetőséget, hogy megragadjuk a hitetlenek figyelmét. Adjunk írásokat minden olyan kézbe, amelyik azt befogadja. Szenteljük magunkat az üzenet hirdetésének: *„A pusztában készítsétek az Úrnak útját, ösvényt egyengessetek a kietlenben a mi Istenünknek!”* Az isteni és emberi eszközöknek egyesülniük kell a nagy cél megvalósításáért. Most van a mi felelősségünk napja. *„És a Lélek és a menyasszony ezt mondják: Jövel! És aki hallja, ezt mondja: Jövel! És aki szomszédhozik, jöjjön el; és aki akarja, vegye az élet vizét ingyen.”* - 2. kézirat, 1914.

CS 190.1

E kettős erőfeszítés gyümölcse

Isten gondviselésében azok, akik az Ő munkájának terhét viselik, arra törekedtek, hogy új életet vigyenek a régi munkamódszerekbe, és arra is, hogy új terveket és új módszereket találjanak ki, hogy felkeltsék az egyháztagok érdeklődését a világ elérésére irányuló egyesült erőfeszítés iránt. A hitetlenek elérésének egyik új terve az Aratási Adománygyűjtés missziós kampánya. Az elmúlt néhány évben ez sok helyen sikeresnek bizonyult, sokaknak áldást hozott, és növelte a missziós pénztárba befolyó pénzeszközök mennyiségét. Ahogy a nem a mi hitünkhöz tartozók megismerték a harmadik angyal üzenetének előrehaladását a pogány országokban, rokonszenvük felébredt, és néhányan igyekeztek többet megtudni arról az igazságról, amelynek olyan ereje van, hogy megváltoztatja a szíveket és az életüket. Minden társadalmi osztályba tartozó férfiakat és nőket elértek, és Isten nevét megdicsőítették.

CS 190.2

Az elmúlt években már beszéltem amellet a terv mellett, hogy missziós munkánkat és annak előrehaladását bemutassuk barátaink és szomszédaink előtt, és Nehémiás példájára hivatkoztam. Most pedig arra szeretném ösztönözni testvéreinket, hogy tanulmányozzák újra az imádság, a hit és a józan ítélőképesség eme emberének tapasztalatát, aki bátran

kért segítséget barátjától, Artaxerxész királytól, amellyel Isten ügyének érdekeit előmozdíthatta. Értse meg mindenki, hogy a munkánk szükségleteinek bemutatásában a hívők csak úgy tudnak fényt tükrözni mások számára, ha a régi Nehémiáshoz hasonlóan közelednek Istenhez, és szoros kapcsolatban élnek a minden világosság Forrásával. Saját lelkünknek szilárdan meg kell alapozódnia az igazság ismeretében, ha másokat is meg akarunk nyerni a tévedésből az igazságra. Most szorgalmasan kell kutatnunk a Szentírást, hogy amint megismerkedünk a hitetlenekkel, Krisztust mint a felkent, a megfeszített, a feltámadt Megváltót mutassuk be előttük, akiről a próféták és a hívők tettek bizonyosságot, és akinek neve által bűneink bocsánatát kapjuk. – 2. kézirat, 1914.

CS 191.1

További tanulmányozásra

Nehémiás és a perzsa király, Próféták és királyok, 628-634

Lehetőségek arra, hogy értékünkél jóval olcsóbban szerezzünk ingatlanokat, Bizonyágtételek 7:102

A gazdagok közül sokan, miután válaszoltak az eszközökre vonatkozó felhívásra, átadják magukat Krisztusnak, Bizonyágtételek 6:258

Sok gazdag megtért, hogy segíthessék az ügyet, Bizonyágtételek 1:174

Sok gazdag ember fogékony az evangéliumra, és adakozni fog a rábízott eszközökből, Bizonyágtételek 8:114-116

Aratási Adománygyűjtés, Keresztény szolgálat, 167-177

8. szakasz – Az elfogadható adakozás igazi indítékai

39. fejezet – Minden szolgálat igazi indítéka

Krisztus napjaiban a farizeusok folyamatosan igyekeztek elnyerni a menny kegyét, hogy biztosítsák a világi dicsőséget és jólétet, amelyet az erény jutalmának tekintettek. Ugyanakkor a jótékony cselekedeteiket az emberek előtt mutogatták, hogy felhívják magukra a figyelmet, és szentségükkel hírnevet szerezzenek.

CS 195.1

Jézus megdorgálta a hivalkodásukat, kijelentve, hogy Isten nem ismeri el az ilyen szolgálatot, és hogy az emberek hízelgése és csodálata, amelyre oly buzgón törekedtek, az egyetlen jutalom, amit valaha is megkaphatnak.

CS 195.2

„Te pedig amikor alamizsnát osztogatsz” – mondta –, „ne tudja a te bal kezed, mit cselekszik a te jobb kezed; hogy a te alamizsnád titkon legyen; és a te Atyád, aki titkon néz, megfizet neked nyilvánosan.” CS 195.3

Ezekkel a szavakkal Jézus nem azt tanította, hogy a jócselekedeteket mindig titokban kell tartani. Pál apostol a Szentlélek által írva nem titkolta a makedóniai keresztények nagylelkű önfeláldozását, hanem beszámolt arról a kegyelemről, amelyet Krisztus munkált bennük, és így másokat is átítatott ugyanez a lelkület. A korinthusi gyülekezetnek is írt, és azt mondta: *„a ti buzgóságtok, sokakat magával ragadt”*.

CS 195.4

Krisztus saját szavaiból világosan kiderül, hogy a szeretet cselekedeteiben nem lehet cél az emberek dicséretének és tiszteletének megszerzése. Az igazi kegyesség soha nem készítet a magamutogatásra való törekvésre. Azok, akik dicsérő szavakra és hízelgésre vágnak, és édes falatként táplálkoznak belőlük, csak névleg keresztények.

CS 195.5

Krisztus követőinek jó cselekedeteikkel nem önmaguknak kell dicsőséget szerezniük, hanem annak, akinek kegyelme és ereje által cselekedtek. Minden jó cselekedet a Szentlélek által valósul meg, és a Lélek azért adatott, hogy dicsőítse nem a befogadót, hanem az Adományozót. Amikor Krisztus világossága ragyog a lélekben, az ajkak tele lesznek dicsérettel és hálaadással Isten felé. Az imáid, a kötelességteljesítésed, a jótékonyságod, az önmegtagadásod nem lesz többé a gondolataid vagy a beszélgetéseid témája. Jézus felmagasztalódik, az én elrejtőzik, és Krisztus mindenképpontjaként fog megjelenni. CS 195.6

Őszintén kell adakoznunk, nem azért, hogy jótetteinket fitogtassuk, hanem száanalomból és szeretetből a szenvedők iránt. A szándék őszintesége, a szív valódi jósága az az indíték, amelyet a Mennyország értékeli. A szeretetében őszinte, odaadásában teljes szívből jövő lelket Isten értékesebbnek tartja, mint Ofír aranyát... Nem a jutalomra kell gondolnunk, hanem a szolgálatra. – Gondolatok a hegy beszédéről, 120, 121.

CS 196.1

Az adakozás indítékát feljegyzik

Megmutatták nekem, hogy a felelős angyal hűséges feljegyzést készít minden Istennek szentelt és a kincstárba helyezett felajánlásról, valamint az így felajánlott eszközök végső eredményéről. Isten szeme tudomásul vesz minden, az Ő ügyének szentelt fillért, valamint az adakozó hajlandóságát vagy vonakodását. Az adakozás indítéka is feljegyeztetik. Azok az önfeláldozó, megszentelt emberek, akik visszaadják Istennek azt, ami az övé, ahogyan azt Ő megköveteli tőlük, jutalmat kapnak cselekedeteik szerint. – Bizonyságtételek 2:518, 519. CS 196.2

Az együttérzésnél magasztosabb indítékok

A romba dőlt világ erkölcsi sötétsége arra kéri a keresztény férfiakat és nőket, hogy tegyenek egyéni erőfeszítéseket, adakozzanak eszközeikből és befolyásukból, hogy hasonuljanak ahhoz, aki bár végtelen gazdagsággal rendelkezett, mégis szegénnyé lett értünk. Isten Lelke nem maradhat azokkal, akiknek elküldte igazságának üzenetét, de akiket sürgetni kell, mielőtt átéreznék kötelességüket, hogy Krisztus munkatársai legyenek. Az apostol az adakozás kötelességét a pusztá emberi együttérzésnél magasztosabb indítékokból eredezteti, nem csupán onnan, hogy érzelmek meghatódnak. Azt az elvet érvényesíti, hogy önzetlenül, egyedül Isten dicsőségét szem előtt tartva kell munkálkodnunk. – Bizonyságtételek 3:391.

CS 196.3

A szeretet a cselekvés elve

A szeretetnek kell lennie a cselekvés elvének. A szeretet Isten mennyei és földi kormányzásának alapelve, és ennek kell lennie a keresztény jellem alapjának. Egyedül ez teheti őt állhatatossá és tarthatja meg. Egyedül ez teheti őt képessé arra, hogy ellenálljon a megpróbáltatásoknak és a kísértéseknek. CS 197.1

És a szeretet az áldozatban fog megnyilvánulni. A megváltás tervét áldozatban fektették le, – olyan széles, mély és magas áldozatban, hogy az mérhetetlen. Krisztus mindent értünk adott, és akik befogadják Krisztust, készek lesznek mindent feláldozni Megváltójukért. Az Ő tiszteletének és dicsőségének gondolata mindennél előbbre való lesz. CS 197.2

Ha szeretjük Jézust, szeretni fogunk érte élni, hálaáldozatainkat neki bemutatni, érte fáradozni. Maga a munka könnyű lesz. Az Ő kedvéért áhítozni fogjuk a fájdalmat, a fáradságot és az áldozatot. Együtt fogunk érezni az Ő vágyakozásával az emberek üdvösségéért. Ugyanazt a gyengéd vágyakozást fogjuk érezni a lelkek után, amit Ő érzett. CS 197.3

Ez Krisztus vallása. Minden, ami ettől kevesebb, csalás. Az igazság pusztá elmélete vagy a tanítványi hitvallás nem menthet meg egyetlen lelket sem. Nem tartozunk Krisztushoz, hacsak nem vagyunk teljesen az Övéi. A keresztény életben a félszívűség az, ami miatt az emberek gyengévé válnak céljaikban és változókonnyá vágyaikban. Az az erőfeszítés, hogy egyszerre szolgáljuk önmagunkat és Krisztust, kőkemény hallgatóvá tesz, és nem fog kitartani, amikor eljön a próba. – Krisztus példázatai, 49, 50.

CS 197.4

40. fejezet – Szabad akaratú felajánlások

Mindent, amit teszünk, önként kell tennünk. Örömmel és hálával kell hoznunk felajánlásainkat, és azt kell mondanunk, miközben bemutatjuk: A Te tulajdonodból szabadon adunk Neked. A legdrágább szolgálat, amit tehetünk, csak csekély ahhoz az ajándékhoz képest, amit Isten a világunknak adott. Krisztus minden nap ajándék. Isten adta Őt a világnak, és Ő kegyesen elfogadja az emberi megbízottjaira bízott ajándékokat, hogy előmozdítsa munkáját a világban. Így mutatjuk meg, hogy felismerjük és elismerjük, hogy minden dolog teljesen és egészében Istené. – 124. kézirat, 1898.

CS 198.1

A szerető szívből származó felajánlást Isten örömmel fogadja, és a leghatékonyabban használja fel az Ő számára végzett szolgálatban. Ha szívünket átadtuk Jézusnak, akkor ajándékainkat is Neki fogjuk hozni. Aranyunkat és ezüstünket, legdrágább földi javainkat, legmagasabb szellemi és lelki adottságainkat szabadon annak szenteljük majd, aki szeretett minket, és önmagát adta értünk. – Jézus élete, 65.

CS 198.2

Hálaáldozatok és vétekáldozatok

Jöjjetek az Úrhoz hálától túlcorduló szívvel a múltbeli és jelenlegi kegyelméért, és fejezzétek ki Isten bőkezűségének megbecsülését azzal, hogy hálaáldozataitokat, szabad akaratból való felajánlásaitokat és vétekáldozataitokat elhózzátok Neki. – The Review and Herald, 1881. január 4.

CS 198.3

A vonakodó adomány Isten megcsúfolása

Isten az embereket az Ő alamizsnáivá tette, társaivá abban a nagyszerű munkában, hogy országát a földön előre mozdítsa; de követhetik azt az utat, amelyet a hűtlen szolga követett, és ezáltal elveszíthetik az embereknek valaha adott legértékesebb kiváltságokat. Isten évezredekken át embereken keresztül munkálkodott, de bármikor ki tudja vetni az önzőket, a pénzimádókat és a kapzsikat. Ő nem függ a mi eszközeinktől, és Őt nem korlátozza az ember. Ő a saját munkáját akkor is folytathatja, ha mi nem játszunk benne szerepet. De ki örülne közülünk annak, ha az Úr ezt tenné?

CS 198.4

Jobb lenne, ha egyáltalán nem adnánk, mintha csak vonakodva adnánk; mert ha a mi eszközeinkből adunk, amikor nincs meg bennünk a lelkiület, hogy szabadon adjunk, akkor Istent csúfoljuk meg. Tartsuk szem előtt, hogy azzal van dolgunk, akitől minden áldásunk függ, aki olvassa a szív minden gondolatát, az elme minden szándékát. – The Review and Herald, 1900. május 15.

CS 199.1

A jókedvű adakozót szereti az Isten

„Azt mondom pedig: Aki szűken vet, szűken is arat; és aki bőven vet, bőven is arat. Ki-ki amint eltökélte szívében, nem szomorúságból, vagy kényteleniségből; mert a jókedvű adakozót szereti az Isten.” Ha e tanács szellemében cselekszünk, akkor meghívhatjuk Istent, hogy felügyelje

világi ügyeink elszámolását. Úgy érezhetjük, hogy csak abból adakozunk, ami a mi Urunk ránk bízott ajándéka.

CS 199.2

Minden felajánlásunkat vidáman kell bemutatnunk; mert abból az alaptól származik, amelyet az Úr jónak látott a kezünkbe adni, hogy tovább vigyük munkáját a világban, hogy az igazság zászlaját a föld országútjain és mellékútjain kibontakoztathassuk. Ha mindazok, akik az igazságot vallják, tizedet, ajándékokat és adományokat adnának az Úrnak, akkor lenne étel az Úr házában. A jótékonyág ügye többé nem függene a pillanatnyi felindulások bizonytalan adományaitól, és nem változna az emberek változó érzéseinek megfelelően. Isten követeléseit üdvözlőnk, és az Ő ügyét úgy tekintenénk, mint ami jogosan jogosult a ránk bízott pénzeszközök egy részére.

CS 199.3

Mennyivel jobban buzgólkodik majd minden hűségű sáfár, hogy növelje az Úr kincsházába helyezendő adományok arányát, mint hogy egy jottányival vagy egy aprócska darabocskával is csökkentse felajánlását. Kinek a szolgálatában áll? Kinek készít áldozatot? – Annak, akitől függ minden jó, amit élvez. Ne adjon tehát alkalmat közlünk senki, aki Krisztus kegyelmében részesül, arra, hogy az angyalok szégyenkezzenek miattunk, és hogy Jézus szégyelljen testvéreknek nevezni minket.

CS 200.1

Hálátlanságot kell-e ápolnunk, és nyilvánvalóvá kell-e tennünk azáltal, hogy fukarul adakozunk Isten ügye javára? – Nem, nem! Adjuk át magunkat élő áldozatul, és adjuk oda mindenünket Jézusnak. Ez az övé; mi az Ő megvásárolt tulajdona vagyunk. Azok, akik az Ő kegyelmében részesülnek, akik a golgotai keresztet szemlélik, nem fogják megkérdőjelezni az adandó arányt, hanem érezni fogják, hogy a leggazdagabb felajánlás is túlságosan csekély, aránytalan a végtelen Isten egyszülött Fiának nagy ajándékához képest. Önmegtágadással a legszegényebbek is megtalálják majd a módját, hogy valamit visszaadjanak Istennek. – The Review and Herald, 1896. július 14.

CS 200.2

41. fejezet – A felhívás népszerű módszerei

Azt látjuk, hogy napjaink egyházai a lakomákat, a falánkságot és a kicsapongást bátorítják a vacsorákkal, vásárokkal, táncokkal és fesztiválokkal, amelyeket azért rendeznek, hogy pénzt gyűjtsenek az egyházi pénztárba. Ez olyan módszer, amelyet a világias elmék találtak ki, hogy áldozatok nélkül szerezzenek forrásokat.

CS 201.1

Egy ilyen példa mély benyomást tesz az ifjúság elméjére. Észreveszik, hogy az egyház szentesíti a lottójátékokat, vásárokat és játékokat, és úgy gondolják, hogy van valami lenyűgöző az eszközök megszerzésének ezen módjában. A fiatalokat kísértések veszik körül. Bemegy a tekepályára, a szerencsejáték-szalomba, hogy megnézze a sportot. Látja a pénzt, amit a nyertes vesz el. Ez csábítónak tűnik. Könnyebb módnak tűnik a pénzszerzésre, mint a komoly munka, amely kitartó energiát és szigorú takarékoságot

igényel. Úgy képzei, hogy nem lehet ebből semmi baj; hiszen hasonló játékokhoz folyamodtak már az egyház javára szolgáló eszközök megszerzése érdekében. Akkor miért ne segíthetné magát ezen az úton?

CS 201.2

Van egy kis pénze, amit be mer fektetni, mert úgy gondolja, hogy ez elég nagy összeget hozhat. Akár nyer, akár veszít, a romlás felé vezető úton van. De az egyház példája vezette őt a téves útra.

CS 201.3

Sánta és beteges felajánlások

Álljunk távol mindezen egyházi romlástól, kicsapongásoktól és fesztiváloktól, amelyek demoralizáló hatással vannak fiatalokra és idősekre egyaránt. Nincs jogunk a szentség köntösét rájuk vetni, csak mert az eszközöket egyházi célokra fogjuk felhasználni. Az ilyen felajánlások sánták és betegek, és Isten átkát hordozzák. Ezek a lelkek árát jelentik. A szószék védelmezheti a fesztiválokat, a táncot, a sorsolást, a vásárokat és a fényűző lakomákat, hogy egyházi célokra eszközöket szerezzenek; de mi ne vegyünk részt egyikben sem; mert ha mégis megtesszük, Isten nemtetszése lesz rajtunk. Nem javasoljuk, hogy az étvágnak kedvezünk, vagy világi multságokhoz folyamodjunk, hogy Krisztus megvallott követőit arra ösztönözzük, hogy adakozzanak azokból az eszközökből, amelyeket Isten rájuk bízott. Ha nem adnak önként, Krisztus szeretetéből, akkor az adakozás semmiképpen sem lesz elfogadható Isten előtt.

CS 201.4

Megrontott jellemek

A mennyei ruhába öltözött halál leleselkedik a fiatalok útjában. A bűnt egyházi szentséggel aranyozzák be. Napjaink egyházaiban a szórakozásnak ezek a különböző formái ezeket tettek tönkre, akik, ha ezek nem lettek volna, megmaradhattak volna becsületesnek és Krisztus követőivé válhattak volna. Ezek a divatos templomi fesztiválok és színházi előadások már most jellemromboló hatással vannak, és még ezeket fognak tönkre tenni; az emberek azonban nincsenek tudatában sem a veszélynek, sem az általuk gyakorolt félelmetes hatásoknak. Sok fiatal férfi és nő vesztette már el a lelkét e romboló hatások miatt. – The Review and Herald, 1878. november 21.

CS 202.1

Adakozás önző megfontolásokból

Az állítólagosan keresztény összejöveteleken Sátán vallásos ruhát vet a csalóka élvezetekre és a szentségtelen mulatozásokra, hogy a szentség látszatát keltse, és sokak lelkiismerete megnyugszik, mert az egyházi kiadások fedezésére gyűjtenek pénzeszközöket. Az emberek Isten szeretetéből nem hajlandók adakozni; de az élvezetek szeretetéért és az étvágy kielégítéséért önző megfontolásokból hajlandóak megválni a pénzüktől.

CS 202.2

Vajon azért kell ilyen módszerhez folyamodni az egyház fenntartása érdekében, mert Krisztusnak a jótékonyaságról szóló leckéiben és példájában, valamint Isten szívre gyakorolt kegyelmében nincs erő arra, hogy az embereket arra készítse, hogy anyagi

javaikkal dicsőítsék Istent? A testi, szellemi és erkölcsi egészségnek okozott kár a szórakozás és a falánkság eme színterein nem csekély. És a végső számvetés napja megmutatja majd, hány lélek veszett el a vidámság és az örültség e jeleneteinek hatása miatt.

CS 203.1

Sajnálatos tény, hogy a szent és örökkévaló szempontoknak nincs akkora erejük arra, hogy megnyissák Krisztus vallott követőinek szívét, hogy az evangélium fenntartására önkéntes adományokat tegyenek, mint a lakomák és az általános vidámság csábító megvesztegetéseinek. Szomorú valóság, hogy ezek az ösztönzők érvényesülnek, miközben a szent és örökkévaló dolgoknak már nincs erejük arra, hogy a szíveket a jótékonyági munkákba való bekapcsolódásra indítsák.

CS 203.2

Mózes nem vezetett be sorsjátékokat

Mózesnek a pusztában az eszközök gyűjtésére irányuló terve rendkívül sikeres volt. Nem volt szükség kényszerre. Mózes nem rendezett nagy lakomát. Nem hívta meg a népet vidámságra, táncra és általános szórakozásra. Nem rendezett sem lottójátékot, sem semmi ilyesmit, hogy eszközöket szerezzen Isten sátrának felállításához a pusztában. Isten megparancsolta Mózesnek, hogy hívja meg Izrael fiait, hogy hozzák az áldozatokat. Mózesnek el kellett fogadnia az adományokat mindazoktól, akik szívből, önként adakoztak. Ezek az önkéntes felajánlások olyan nagy bőségben érkeztek, hogy Mózes kijelentette, hogy elég volt. Abba kell hagyniuk az ajándékaikat; mert bőségesen adtak, többet, mint amennyit fel tudtak használni.

CS 203.3

Sátán sikeresen kísérti Krisztus hitvalló követőit az élvezetek és az étvágy terén. A világosság angyalának öltözve a Szentírást idézi, hogy igazolja a kísértéseket, amelyeket az emberek elé állít, hogy engedjenek az étvágyuknak, és a testi szívnek tetsző világi örömeiknek. Krisztus állítólagos követői erkölcsi erejükben gyengék, és elbűvöli őket a Sátán által eléjük tárt megvesztegetés, és ő győzelmet arat.

CS 204.1

Hogyan tekint Isten azokra a gyülekezetekre, amelyeket ilyen eszközökkel tartanak fenn? Krisztus nem fogadhatja el ezeket az adományokat, mert azokat nem az Ő iránti szeretetük és odaadásuk, hanem az önmaguk bálványimádása miatt adták. De amit sokan nem tennének meg Krisztus szeretetéért, azt megteszik a finom luxus szeretetéért, hogy kielégítsék az étvágyat, és a világi szórakozások szeretetéért, hogy a testi szívnek örömet szerezzenek. – The Review and Herald, 1874. október 13.

CS 204.2

Nádáb és Abihu bűnének megisméklése

A hitvalló keresztények elutasítják az Úr tervét, amellyel eszközöket gyűjthetnének az Ő munkájához; és mihez folyamodnak, hogy pótolják a hiányt? Isten látja az általuk alkalmazott módszerek gonoszságát. Az istentiszteleti helyeket mindenféle bálványimádó kicsapongással bemocskolják, hogy önző élvhajhászoktól egy kis pénzt nyerjenek az

egyházi adósságok kifizetésére vagy az egyház munkájának fenntartására. Sokan közülük maguktól egy shillinget sem fizetnének vallási célokra. Isten munkájának támogatására vonatkozó utasításaiban hol találunk említést bazárokról, koncertekről, vásárokról és hasonló mulatságokról? Vajon az Úr ügyének éppen azoktól a dolgoktól kell függenie, amelyeket az Ő szavában megtiltott – azoktól a dolgoktól, amelyek elfordítják az elmét Istentől, a józanságtól, a jámborságtól és a szentségtől?

CS 204.3

És milyen benyomást tesznek ezek a hitetlenek elméjére? Isten Igéjének szent mércéje a porba süllyed. Megvetés éri Istent és a keresztény nevet. A legromlottabb elveket erősíti az eszközök gyűjtésének ez a nem biblikus módja. És pontosan ez az, amit Sátán akar. Az emberek megismétlik Nádáb és Abihu bűnét. Közönséges tüzet használnak szent tűz helyett Isten szolgálatában. Az Úr nem fogad el ilyen áldozatokat.

CS 205.1

Mindezek a módszerek, amelyekkel pénzt visznek a kincstárába, utálatosak számára. Hamis áhítat az, ami ilyen mesterkedésre készlet. Ó, micsoda vakság, micsoda rajongás uralkodik sok olyan emberen, aki kereszténynek vallja magát! Az egyháztagnak úgy cselekszenek, mint a világ lakói Noé napjaiban, amikor szívük gondolata folyton csak gonosz volt. Mindazok, akik félik Istent, elvetik az ilyen gyakorlatot, mint Jézus Krisztus vallásának félreértelmezését. – The Review and Herald 1896. december 8.

CS 205.2

Bőkezűség mély elvek nélkül

A lelkész lehet, hogy egy gazdag ember különleges kedvence, és az nagyon nagylelkű lehet vele; ez a lelkésznek örömet okoz, és ő viszont dicsérettel árasztja el adományozója jóindulatát. Lehet, hogy a nyomtatásban való megjelenéssel magasztalja fel a nevét, és mégis előfordulhat, hogy a bőkezű adományozó teljesen méltatlan a neki adott elismerésre. CS 205.3

A nagylelkűsége nem abból a mély, élő elvből fakadt, hogy jót tegyen az eszközeivel, hogy előmozdítsa Isten ügyét, mert értékeli azt, hanem valamilyen önző indítékból, abból a vágyból, hogy bőkezűnek tartsák. Lehet, hogy felindulásból adakozott, és a nagylelkűségének nem volt mély elvi alapja. Lehet, hogy a felkavaró igazság meghallgatása indította meg, ami pillanatnyilag meglazította pénztárcájának zsinórjait; de végső soron bőkezűségének nincs mélyebb indítéka. Görcsösen adakozik; az erszénye görcsösen nyílik ki, és ugyanolyan biztosan, görcsösen zárul be. Nem érdemel dicséretet, mert a szó minden értelmében fősvény ember; és hacsak nem tér meg alaposan, pénztárcájával együtt, hallani fogja a hervasztó elítélést: *„Nosza immár ti gazdagok, sírjátok, jajgatván a ti nyomorúságaitok miatt, amelyek elkövetkeznek reátok. Gazdagságotok megrothadt, és a ruháitokat moly ette meg”*

CS 205.4

Egyesek fel fognak ébredni a szörnyű önámításukból. De azok, akik dicsérték görcsös bőkezűségüket, segítettek Sátánnak becsapni őket, és elhítenni velük, hogy milyen bőkezűek és áldozatkészek, holott nem ismerik a bőkezűség és az önfeláldozás alapvető elveit. – Bizonyágtételek 1:475, 476. CS 206.1

További tanulmányozásra

Önkéntes engedelmesség és tiszta szeretet kössön minden áldozatot az oltárra, Bizonyágtételek 5:269, 270.

A jókedvvel adott kis áldozat nagy áldás, Bizonyágtételek 7:295

Nincs erény abban, ha többet adunk vonakodó szívvel, Bizonyágtételek 5:285

Senki sem kényszerül áldozatra, szabad akaratból kell felajánlást tenni, Tapasztalatok és látomások, 50, 51

Azoknak, akik adakoznak, kiváltságnak kell tartaniuk, hogy ezt tehetik, Bizonyágtételek 1:177

Az ősi felajánlásoknak hibátlanoknak kellett lenniük, a legjobbakból és önkéntesen kellett adniuk, Bizonyágtételek 1:221

Az önzés az oka annak, hogy nincs szabad akaratból való felajánlás, Bizonyágtételek 1:225

Egyéni felelősség a nagy vagy kis adományért, Bizonyágtételek 1:237, 238

Az egyházi gyűlésekre hozott önkéntes és hálaadó felajánlások, Bizonyágtételek 2:573, 576

Az önkéntes felajánlások nem Istent, hanem az adományozót gazdagítják, Bizonyágtételek 2:653

Nincs szükség szívbe markoló felhívásokra, ha a szív tele van hálás szeretettel, Bizonyágtételek 3:396, 413

9. szakasz – A földi kincsek hajszolása

42. fejezet – A kapzsiság veszélye

Isten népe közül sokakat elbódít a világ szelleme, és cselekedeteikkel megtagadják hitüket. Addig ápolják a pénz, a házak és a földek iránti szeretetet, amíg az el nem nyeli el az elme és a lény erejét, és ki nem zárja a Teremtő és a lelkek iránti szeretetet, akikért Krisztus meghalt. E világ istene elvakította a szemüket; az örökkévaló érdekeiket másodlagossá teszik; és az agyat, a csontokat és az izmokat a végsőkig megterhelik, hogy világi javaikat gyarapítsák. És a gondok és terhek ezen felhalmozása ráadásul Krisztus felszólításának közvetlen megsértésével történik, aki azt mondta: *„Ne gyűjtsetek magatoknak kincseket a földön, hol a rozsdá és a moly megemészti, és a hol a tolvajok kiássák és ellopják”*.

CS 209.1

Elfelejtik, hogy Ő azt is mondta: *„Hanem gyűjtsetek magatoknak kincseket mennyben”*; és hogy ezzel a saját érdekükben dolgoznak. A mennyben felhalmozott kincsek biztonságban vannak; sem tolvaj nem közelítheti meg, sem moly nem emésztheti meg. Az ő kincsük azonban a földön van, és a szeretetük a kincsükön van.

CS 209.2

Krisztus győzelme

A pusztában Krisztus találkozott a fő kísértésekkel, amelyek az embert támadják. Ott, egymagában találkozott a ravasz, cselszövő ellenséggel, és legyőzte őt. Az első nagy kísértés az étvágy volt; a második az elbizakodottság; a harmadik a világ szeretete. A világ trónjait és királyságait, valamint azok dicsőségét ajánlották fel Krisztusnak. Sátán a világi dicsőséggel, gazdagsággal és az élet örömeivel jött, és a legvonzóbb fényben mutatta be őket, hogy elcsábítsa és megtévessze. *„Mindezeket”* – mondta Krisztusnak – *„neked adom, ha leborulva imádsz engem.”* Krisztus azonban visszaverte a ravasz ellenséget, és győztesen távozott.

CS 209.3

Az embert soha nem fogják olyan erős kísértések próbára tenni, mint amilyenek Krisztust támadták; Sátán mégis nagyobb sikerrel közelíthet meg minket. *„Mindezt a pénzt, nyereséget, földet, hatalmat, ezeket a kitüntetések és gazdagságot neked adom”* – miért cserébe? Ritkán fogalmazzák meg a feltételt olyan világosan, mint Krisztus esetében: *„Ha leborulva imádsz engem”*. Ő megelégszik azzal, hogy megköveteli a tisztesség feladását, a lelkiismeret eltompítását. A világi érdekek iránti odaadással megkapja az összes hódolatot, amit kér. Az ajtó nyitva áll előtte, hogy tetszése szerint lépjen be, a türelmetlenség, az önszeretet, a büszkeség, a fősვნénység és a becstelenség gonosz vonulatával együtt. Az embert elbűvölik, és alattomosan a romlásba csábítják.

CS 210.1

Krisztus példája előttünk áll. Ő legyőzte Sátánt, és megmutatta nekünk, hogyan győzhetünk mi is. Krisztus a Szentírással állt ellen Sátánnak. Saját isteni erejéhez is folyamodhatott volna, és használhatta volna saját szavait; de Ő azt mondta: *„Meg van írva: Nemcsak kenyérrel él az ember, hanem minden igével, amely Istennek szájából származik.”* Ha a

Szentírást tanulmányoznák és követnék, a keresztények megerősödnének a ravasz ellenséggel szemben; de Isten szavát elhanyagolják, így katasztrófa és vereség következik.
CS 210.2

A gazdag ifjú

Egy fiatalember odament Krisztushoz, és így szólt: *„Jó mester, mi jót cselekedjem, hogy örök életet nyerjek?”* Jézus megparancsolta neki, hogy tartsa meg a parancsolatokat. Ő így válaszolt: *„Mindezeket megtartottam ifjúságomtól fogva; mi fogyatkozás van még bennem?”* Jézus szeretettel nézett az ifjúra, és hűségesen rámutatott neki az isteni törvény megtartásában mutatkozó hiányosságaira. Nem szerette felebarátját, mint önmagát. A gazdagság iránti önző szeretete olyan hiba volt, amely, ha nem orvosolja, kizárja őt a mennyből. *„Ha tökéletes akarsz lenni, eredj, add el vagyonodat, és oszd ki a szegényeknek; és kincsed lesz mennyben; és jer és kövess engem.”*

CS 210.3

Krisztus azt akarta megértetni a fiatalemberrel, hogy semmi más nem követel tőle, mint hogy kövesse azt a példát, amelyet Ő maga, a mennyek Ura mutatott. Ő elhagyta gazdagságát és dicsőségét, és szegénnyé lett, hogy az ember az Ő szegénysége által gazdaggá váljon; és e gazdagság kedvéért megköveteli az embertől, hogy lemondjon a földi gazdagságról, dicsőségről és élvezetéről. Tudja, hogy amíg a szeretete a világra irányul, addig elfordul Istentől; ezért mondta az ifjúnak: *„Eredj, add el vagyonodat, és oszd ki a szegényeknek; és kincsed lesz mennyben; és jer és kövess engem.”* Hogyan fogadta Krisztus szavait? Örült-e annak, hogy a mennyei kincset megszerezhetette? Ó, dehogy! *„Elment megszorodva; mert sok jószága volt.”* Számára a gazdagság becsületet és hatalmat jelentett; és a kincseinek nagy mennyisége miatt szinte lehetetlennek tűnt az erről való lemondás.

CS 211.1

Ez a világszerető ember a mennyországra vágyott; de meg akarta tartani a vagyonát, és lemondott a halhatatlan életről a pénz és a hatalom szeretetéért. Ó, micsoda nyomorúságos csere! Pedig sokan, akik azt vallják, hogy Isten minden parancsolatát megtartják, ugyanezt teszik.

CS 211.2

Itt van a gazdagság veszélye a fősvény ember számára; minél többet nyer, annál nehezebb neki nagylelkűnek lennie. A vagyonát csökkenteni olyan, mintha az életétől válna meg; és elfordul a halhatatlan jutalom vonzásától, hogy megtartsa és növelje földi javait. Ha megtartotta volna a parancsolatokat, nem lett volna ilyen nagy a földi vagyona. Hogyan szerethette volna Istent teljes szívéből, teljes elméjéből és teljes erejéből, felebarátját pedig úgy, mint önmagát, miközben önmagáért mesterkedik és törekszik? Ha a szegények szükségleteinek megfelelően osztotta volna vagyonát, akkor sokkal boldogabb lett volna, és nagyobb mennyei kincsekkel rendelkezett volna, és kevesebb földi kincset kapott volna, amire a szeretetét helyezhette volna...

CS 211.3

Istennel szemben vagyunk elszámoltathatóak

Pál azt mondta: „Mind a görögöknek, mind a barbároknak, mind a bölcseknek, mind a tudatlanoknak köteles vagyok.” Isten kinyilatkoztatta Pálnak az Ő igazságát, és ezzel adósa lett azoknak, akik sötétségben voltak, hogy megvilágosítsa őket. De sokan nem ismerik fel az Istennel szembeni elszámolási kötelezettségüket. Ők az Úr talentumait kezelik; olyan szellemi képességekkel rendelkeznek, amelyek, ha helyes irányban használnák őket, Krisztus és az Ő angyalainak munkatársaivá tennék őket. Sok lélek üdvözülhetne az erőfeszítéseik révén, hogy csillagokként ragyogjanak az örvendezésük koronáján. De mindezek iránt közömbösek. Sátán e világ vonzerején keresztül igyekezett megbéklyózni őket és megbénítani erkölcsi erejüket, és ez túlságosan is jól sikerült neki.

CS 212.1

A jövő sorsa forog kockán

Hogyan hasonlíthatnák össze házak és földek értékét azokkal a drága lelkekkel, akikért Krisztus meghalt? A ti közreműködésed révén, kedves testvéreim és nővéreim, ezek a lelkek megmenekülhetnek veletek együtt a dicsőség országában; de oda nem vihetitek magatokkal földi kincseitek legkisebb részét sem. Megszerezhetitek, amit csak tudtok, őrizhetitek minden féltékeny gondossággal, amire csak erőtök van, és mégis, ha az Úr úgy rendeli, pusztán egy-két óra múlva jöhet egy olyan tűz, amelyet semmilyen ügyesség nem tud eloltani, és elpusztítja egész életek felhalmozását, és parázsló romhalmazzá teheti azokat. Lehet, hogy minden talentumodat és energiádat arra fordítod, hogy kincseket halmozz fel a földön; de mi hasznod lesz belőlük, amikor az életed lezárul, vagy amikor Jézus megjelenik? Amennyire felemeltek itt a világi kitüntetések és gazdagságok a lelki élet elhanyagolásával, annyira süllyedsz majd erkölcsi értékedben a nagy Bíró ítélőszéke előtt. „Mert mit használ az embernek, ha az egész világot megnyeri, lelkében pedig kárt vall?”

CS 212.2

Isten haragja fog azokra lecsapni, akik a mammont szolgálták a Teremtőjük helyett. De azok, akik Istenért és a mennyországért élnek, és másoknak az élet útját mutatják, meg fogják tapasztalni, hogy az igazak útja olyan, mint a ragyogó fény, amely egyre jobban és jobban világít a tökéletes napig. És egyre-másra hallani fogják az üdvözlő meghívást: „Jól van jó és hű szolgáló; menj be a te uradnak örömébe.” Krisztus öröme az volt, hogy megmentett lelkeket láthat az Ő dicsőséges országában; és ezért az örömeért „megvetve a gyalázatot, keresztet szenvedett”. De hamarosan „lelke szenvedése folytán látni fog, és megelégszik”. Milyen boldogok lesznek azok, akik, miután osztoztak munkájában, örömében is részesülhetnek!

- The Review and Herald, 1885. június 23.

CS 213.1

Sátán megbabonázó ereje

Sátán célja, hogy a világot nagyon vonzóvá tegye. Megbabonázó ereje van, amelyet arra használ, hogy még Krisztus hitvalló követőinek vonzalmát is megnyerje. Sok olyan, magát kereszténynek valló ember van, aki bármilyen áldozatot meghozna a gazdagság megszerzése érdekében, és minél sikeresebbek vágyaik elérésében, annál kevésbé törődnek a drága igazsággal és annak a világban való terjesztésével. Elveszítik Isten iránti szeretetüket, és úgy viselkednek, mint holmi örültek. Minél jobban gyarapodnak az anyagi

javakban, annál kevesebbet fektetnek Isten ügyébe.

CS 213.2

A gazdagságot örülten szeretető emberek cselekedetei nyilvánvalóvá teszik, hogy lehetetlen két úrnak szolgálni, Istennek és a mammonnak. Megmutatják a világnak, hogy a pénz az ő istenük. Hódolnak a hatalmának, és minden tekintetben a világot szolgálják. A pénz szeretete uralkodó hatalommá válik, és ennek érdekében megszegik Isten törvényét. Lehet, hogy Krisztus vallását vallják, de nem szeretik annak elveit, és nem hallgatnak annak intéseire. Legjobb erejüket adják a világ szolgálatára, és meghajolnak a mammon előtt.

CS 214.1

Riasztó, hogy Sátán ilyen sokakat megtéveszt. Az evilági nyereség ragyogó kilátásaival izgatja a képzeletet, és az emberek elbódulnak, és azt hiszik, hogy tökéletes boldogság áll előttük. A hírnév, a gazdagság és a rangok megszerzésének reménye csábítja őket. Sátán azt mondja a léleknek: „Mindezt megadom neked, mindezt a hatalmat és gazdagságot, amellyel jót tehetsz embertársaiddal”; de amikor a célt, amelyre törekszenek, elnyerik, úgy találják, hogy nincs kapcsolatuk az önmegtagadó Megváltóval; nem részesülnek az isteni természetben. Ragaszkodnak a földi kincsekhez, és megvetik az önmegtagadás, az önfeláldozás és az igazságért való megaláztatás követelményeit. Nem kívánnak megválni attól a drága földi kincstől, amelyre a szívük szegődik. Urat cseréltek, és Krisztus szolgálata helyett a mammon szolgálatát fogadták el. Sátán a világi kincsek szeretete révén biztosította magának ezeknek a megtévesztett lelkeknek az imádatát.

CS 214.2

Gyakran tapasztalható, hogy az istenfélelemről a világiasságra való váltás olyan észrevétlenül történik a gonosz ravasz ármányaival, hogy a megtévesztett lélek tudatában sincs annak, hogy elvált Krisztustól, és csak névleg az Ő szolgája. – The Review and Herald, 1890. szeptember 23.

CS 214.3

Távolodás az úttörők önfeláldozásától

Volt idő, amikor csak kevesen voltak, akik hallgattak az igazságra és fogadták el azt, és nem voltak gazdagok e világ javaiban. Akkor egyeseknek el kellett adniuk házaikat és földjeiket, és olcsóbbakat venniük, így javaikat szabadon adhatták az Úrnak, hogy az igazságot terjesszék, és más módokon segítsék Isten ügyének előmozdítását. Ezek az önfeláldozó emberek sokat nélkülöztek; de ha mindvégig kitartottak, nagy lesz a jutalmuk.

CS 215.1

Isten sok szívet megmozgatott. Az igazság, amelyért egyesek oly sokat áldoztak, győzedelmeskedett, és tömegek ragadták meg azt. Isten gondviselése az igazsághoz vezetett sok tehetős embert is, hogy a munka növekedésével az Ő ügyének szükségletei mindig kielégítettek maradjanak. Istennek most nincs szüksége arra, hogy eladjuk házaikat, amelyekre szükségünk van; de ha azok, akiknek bőségük van, nem hallják meg az Ő szavát, nem szakadnak el a világtól, és nem áldoznak Istenért, akkor Ő elhagyja őket, és azokat hívja el, akik hajlandók bármit megtenni Jézusért, még azt is, hogy eladják

házaikat, hogy az ügy szükségleteit kielégítsék. Istennek mindig lesznek önkéntes felajánlásai. Azoknak, akik adakoznak, kiváltságnak kell tekinteniük, hogy ezt tehetik. – The Review and Herald, 1884. szeptember 16.

CS 215.2

Isten népe próbatétel előtt áll a mennyei világegyetem előtt; de adományaik és felajánlásaik szűkössége és Isten szolgálatában tett erőfeszítéseik gyöngesége hűtlennek bélyegzi őket. Ha valóban a jelenlegi kevés teljesítményük lenne a legtöbb, amire képesek, akkor nem lennének kárhóztatva; de erőforrásaikkal igenis sokkal többet tehetnének. Ők és a világ is tudja, hogy nagymértékben elvesztették az önmegtágadás és a kereszthordozás lelkiületét. – Bizonyosságtételek 6:445, 446.

CS 215.3

Mindenki próbára tétetik

Mátéra a gazdagságában, Andrásra és Péterre pedig a szegénységükben ugyanaz a próba várt; mindannyiuknak ugyanazt az áldozatot kellett meghozniuk. A siker pillanatában, amikor a hálók tele voltak halakkal, és a régi élet vonzalma a legerősebb volt, Jézus arra kérte a tanítványokat a tengeren, hogy hagyják el mindenüket az evangélium munkájáért. Így tétetik próbára minden lélek, hogy a világi javak iránti vagy a Krisztussal való közösség iránti vágy a legerősebb.

CS 216.1

Az alapelv mindig szigorú. Senki sem lehet sikeres Isten szolgálatában, hacsak a teljes szíve nincs a munkában, és mindent veszteségnek ítél Krisztus ismeretének kincséért. Senki sem lehet Krisztus tanítványa, még kevésbé lehet az Ő munkatársa, aki bármilyen fenntartással él. Ha az emberek értékelni fogják a nagy üdvösséget, akkor a Krisztus életében látható önfeláldozás az övékben is látható lesz. Bárhová is vezet az útjuk, örömmel fogják követni. – Jézus élete, 273.

CS 216.2

43. fejezet – Isten és a mammon szolgálatára való törekvés

A világi nyereség hajszolásában fennáll a veszély, hogy mindent elveszítünk; mert a földi kincsek utáni lázas buzgalomban megfeledkezünk a magasabb érdekekről. A földi kincsek felhalmozásával járó gond és bonyodalom nem hagy időt és vágyat az örökkévaló gazdagság értékének felbecsülésére... *„Mert ahol van a ti kincsetek, ott van a ti szívetek is.”* Gondolataid, terveid, indítékaid elföldiesednek, és lelkedet beszennyezi a kapzsiság és az önzés. *„Mert mit használ az embernek, ha az egész világot megnyeri, lelkében pedig kárt vall?”* ...

CS 217.1

Az ember szíve a Szentlélek lakhelye lehet. Krisztus békéje, amely felülmúlja az értelmet, megnyugodhat lelkedben, és az Ő kegyelmének átalakító ereje munkálkodhat életedben, és tehet alkalmassá a dicsőség udvarára. De ha az agyad, az idegeid és az izmaid mind önmagad szolgálatában állnak, akkor nem Istent és a mennyet teszed életed első számú szempontjává. Lehetetlen Krisztus kegyelmét beleszóni a jellemedbe, amíg minden erődet

a világ oldalára fordítod. Lehet, hogy sikerrel halmozol fel kincseket a földön önmagad dicsőségére; de „*ahol van a ti kincsetek, ott van a ti szívetek is.*” Az örökkévaló szempontok másodlagossá válnak. Részt vehetsz az istentisztelet külső formáiban; de a szolgálatod utálatosság lesz a menny Istene előtt. Nem szolgálhatsz Istennek és a mammonnak. Vagy átadod a szívedet, és akaratodat Isten oldalára állítod, vagy a világ szolgálatára fordítod energiáidat. Isten nem fogad el félszívű szolgálatot. – The Review and Herald, 1910. szeptember 1.

CS 217.2

Maradandó lényeg vagy múltó árnyék

Krisztus arra hívja egyháza tagjait, hogy ápolják az evangélium igazi, valódi reménységét. Felfelé irányítja őket, és egyértelműen biztosítja őket arról, hogy a tartós gazdagság fent van, nem pedig idelent. Reményük a mennyben van, nem a földön. „*Hanem keressétek először Istennek országát, és az ő igazságát*” – mondja; „*és ezek mind*” – mindaz, ami a ti javatokhoz elengedhetetlen – „*megadatnak nektek.*”

CS 218.1

Sokaknál e világ dolgai elhomályosítják a dicsőség örökkévaló súlyának dicsőséges látványát, amely a Magasságos szentjeire vár. Nem tudják megkülönböztetni az igazat, a valódit, a maradandó lényegét a hamistól, a hamisítványtól, a múltó árnyéktól. Krisztus sürgeti őket, hogy távolítsák el a szemük elől azt, ami elhomályosítja az örökkévaló valóságok fényét. Ragaszkodik ahhoz, hogy távolítsák el mindazt, ami arra készíti őket, hogy az ábrándokat összetévezzék a valósággal, a valóságot pedig az ábrándokkal. Isten arra kéri az Ő népét, hogy adják meg testük, elméjük és lelkük erejét ahhoz a szolgálathoz, amelynek elvégzését elvárja tőlük. Arra kéri őket, hogy képesek legyenek kijelenteni, hogy ennek az életnek a haszna és előnyei nem méltóak arra, hogy összehasonlítsák azokat a gazdagságokkal, amelyek az örök életet szorgalmasan és józanul keresőkre várnak. – The Review and Herald, 1904. június 23.

CS 218.2

A gazdagság hajszolásában

Az ellenség most is ugyanolyan kitartóan dolgozik, mint az özönvíz előtt. Különböző vállalkozások és találmányok segítségével szorgalmasan dolgozik azon, hogy az emberek elméje az földi világ dolgaiba mélyedjen. Minden leleményességét beveti, hogy az embereket ostoba cselekedetekre készítse, hogy kereskedelmi vállalkozásokba merítse őket, és így veszélyeztesse az örök életre való reményüket. Ő találja ki azokat a találmányokat, amelyek veszélyeztetik az emberi életet. Az ő vezetése alatt viszik véghez az emberek a találmányait. Annyira elmerülnek a gazdagság és a világi hatalom hajszolásában, hogy nem figyelnek az „*Így szól az Úr*” szavára.

CS 218.3

Sátán ujjong, amikor látja, hogy sikeresen tartja távol az elméket az olyan ünnepélyes, fontos dolgokon való elmélkedéstől, amelyeknek az örök életre vezetnek. Arra törekszik, hogy kiszorítsa Isten gondolatát az elméből, és helyére a világiasságot és a közönségességet helyezze. Sötétségben akarja tartani a világot. Mesterkéltnél célja, hogy az embereket Isten és a menny elfeledésére készítse, hogy minden lelket, akit csak tud, a

saját fennhatósága alá vonjon. És e célból olyan vállalkozásokat és találmányokat hoz elő, amelyek annyira lekötik az emberek figyelmét, hogy nem lesz idejük a mennyei dolgokra gondolni.

CS 219.1

Isten népének most fel kell ébrednie, és el kell végeznie elhanyagolt munkáját. E munka megtervezésébe az elme minden erejét bele kell fektetnünk. Nem szabad semmi fáradságot kímélnünk, hogy az igazságot úgy mutassuk be, ahogyan az Jézusban van, olyan egyszerűen és mégis olyan erőteljesen, hogy az elmékre erős benyomást gyakoroljon. Úgy kell megterveznünk a munkát, hogy az a lehető legkevesebb eszközt eméssze fel; mert a munkának ki kell terjednie a távoli régiókra is. – The Review and Herald, 1910. december 15.

CS 219.2

Egy lecke Júdástól

Júdásnak értékes tulajdonságai voltak, de voltak olyan vonások a jellemében, amelyeket ki kellett vágni, hogy megmenekülhessen. Újja kellett születnie, de nem romlandó magból, hanem romolhatatlanból. A kapzsisága erős öröklött és önmagában nevelt hajlama volt a gonoszságra. És a gyakorlat révén ez olyan szokássá vált, amelyet minden üzletben magával vitt. Gazdálkodási szokásai fősvény szellemet fejlesztettek benne, és végzetes csapdává váltak. A nyereség volt a helyes vallási tapasztalatának mércéje, és minden igazi igazságosságot ez alá rendelt. Az egyenesség és az igazságosság krisztusi elveinek nem volt helye az életgyakorlatában...

CS 219.3

Tudván, hogy a kapzsiság megrontotta, Krisztus megadta neki azt a kiváltságot, hogy sok értékes leckét hallhasson. Hallotta, amint Krisztus lefekteti azokat az elveket, amelyekkel mindenkinek rendelkeznie kell, aki be akar lépni az Ő országába. Minden lehetőséget megkapott, hogy Krisztust személyes Megváltójává fogadja, de ő visszautasította ezt az ajándékot. Nem akarta átadni szokásait és akaratát Krisztusnak. Nem gyakorolta azt, ami ellentétes volt a saját hajlamaival; ezért fősvény lelke nem gyógyult meg. Miközben külsőleg továbbra is tanítvány maradt, és Krisztus jelenlétében volt, saját magának tulajdonított el olyan eszközöket, amelyek az Úr kincstárához tartoztak...

CS 220.1

Júdás fejlődhetett volna ezektől a leckéktől, ha szívében meg lett volna a vágy, hogy igaz legyen; de kapzsisága felülkerekedett rajta, és a pénz szeretete vált uralkodóvá. Önzésében megengedte, hogy jellemének ez a vonása növekedjen és eressen olyan mélyen gyökeret, hogy kiszorította a szívébe vetett igazság jó magvát. – The Review and Herald, 1897. október 5.

CS 220.2

A világ iránti szeretet elvakít

Isten ügyének kell az első helyet elfoglalnia terveinkben és érzelmeinkben. Világosan meg kell értenünk az önmagunk kényeztetésének veszélyét, miközben Isten ügyének eszközökre van szüksége. Vannak, akik annyira hidegek és visszahullottak, hogy nem veszik észre, hogy szeretetüket földi kincsekre irányítják, amelyek hamarosan örökre

elvesznek. A világ szeretete úgy köti őket, mint egy vastag ruha; és hacsak nem változtatnak az irányukon, nem fogják megérteni, milyen értékes az önmegtagadás gyakorlása Krisztusért. Minden bálványunkat, a világ iránti minden szeretetünket ki kell űzni a szívünkéből.

CS 220.3

Vannak lelkészek és hűséges barátok, akik látják a veszélyt, amely ezeket az önmagukhoz kötött lelkeket körülveszi, és akik hűségesen mutatják fel nekik a hibájukat, de ahelyett, hogy a figyelmeztetéseket abban a szellemben fogadnák el, amelyben adják, és hasznukra válna, a megdorgáltak fellázadnak azok ellen, akik hűségesen foglalkoznak velük.

CS 221.1

Ó, bárcsak felébrednének lelki letargiájukból, és most megismerkednének Istennel! A világ elvakítja szemüket attól, hogy lássák Őt, aki láthatatlan. Képtelenek felismerni a legértékesebb dolgokat, amelyek örök értékűek, és Isten igazságát olyan homályos fényben látják, hogy az számukra értéktelennek tűnik. A világi érdekeiket érintő legcsekélyebb porszemet is felnagyítják, míg az örökkévalóságot érintő dolgok kiesnek a számításukból. – The Review and Herald, 1893. október 31.

CS 221.2

Az igaz nagylelkűség elpusztul

A viszonylagos szegénységben élő emberek általában azok, akik a legtöbbet tesznek Isten ügyének támogatásáért. Nagylelkűek a kevéssel. Folyamatos bőkezűséggel erősítik nagylelkű késztetéseiket. Akkor sem hagynak teret vagy engedik megerősödni a földi gazdagság iránti szenvedélyüket, amikor kiadásaik szinte minden bevételüket felemésztették.

CS 221.3

De sokan, amikor földi gazdagságot kezdenek gyűjteni, elkezdik számolgatni, hogy mennyi idő múlva lesz egy bizonyos összeg birtokukban. A saját maguknak való gazdagság felhalmozására irányuló aggodalmukban elmulasztják, hogy Isten felé gazdagodjanak. Jótékonykodásuk nem tart lépést a felhalmozásukkal. Ahogy a gazdagság iránti szenvedélyük növekszik, a szeretetük is összekapcsolódik a kincsükkel. Vagyonuk gyarapodása erősíti a mohó vágyat a még több után, míg egyesek úgy vélik, hogy az Úrnak adott tizedük súlyos és igazságtalan adó. Az ige így szól: „*a vagyonban, ha nő, ne bizakodjatok*”. Sokan mondták: „Ha olyan gazdag lennék, mint ez vagy az, megsokszoroznám az Isten kincstárába szánt adományaimat. Nem tennék semmi mást a vagyonommal, csak Isten ügyének előmozdítására fordítanám.” Isten próbára tett néhányat közülük azzal, hogy gazdagságot adott nekik; de a gazdagsággal együtt a kísértés még nagyobb lett, és jótékonyosságuk sokkal kisebb volt, mint szegénységük idején. A nagyobb gazdagság utáni kapzsi vágy elnyelte elméjüket és szívüket, és bálványimádásba estek. – Bizonyáságtételek 3:403. CS 221.4

Néhányan, amikor szegénységben élnek, nagylelkűek a kevéske adományukkal; de amint vagyonra tesznek szert, fukarrá válnak. Azért olyan kishitűek, mert nem haladnak előre, ahogy gyarapodnak, és nem adnak Isten ügyének áldozatok árán is. – Bizonyáságtételek 4:77. CS 222.1

44. fejezet – Tétlen vallást tevők

A Szentírás a vallást tevők nagy csoportjáról beszél, akik nem cselekvő emberek. Sokan, akik azt állítják, hogy hisznek Istenben, cselekedeteikkel megtagadják Őt. A pénz, a házak és a földek imádata bálványimádóként és hitehagyottként nevezi meg őket. Minden önzés kapzsiság, és ezért bálványimádás. Sokan, akik Istenben és a Bibliában hívőként felírták nevüket az egyházi névjegyzékbe, imádják azokat a javakat, amelyeket az Úr rájuk bízott, hogy az Ő alamizsnásai lehessenek. Lehet, hogy a szó szoros értelmében nem borulnak le földi kincseik előtt, de ettől függetlenül az az ő istenük. Ők a mammon imádói. E világ dolgainak ajánlják fel azt a hódolatot, amely a Teremtőé. Ő, aki mindent lát és mindent tud, feljegyi hitvallásuk hamisságát. CS 223.1

A világi keresztény kizárja lelkének templomából Istent, hogy a világi eszményeknek tartsa fenn a bőséges helyet. A pénz az ő istene. Az ugyan Jehováé, de miután rábízták, nem hajlandó engedni, hogy jótékony cselekedetekre áradjon. Ha Isten tervének megfelelően kezelné, jó cselekedeteinek tömjénje a mennybe szállna, és megtért lelkek ezreinek dicsőítő és hálaadó éneke hallatszana. CS 223.2

Isten országának előmozdítására, a vétkekben és bűnökben meghalók felébresztésére, a Megváltó szeretetének gyógyító balzsamjáról való beszéd hirdetésére a bűnösöknek – erre való a pénzünk. De túl gyakran használják önkielégítésre. Ahelyett, hogy a lelkeket Isten és Krisztus megismerésére vezetnék, és így dicséretet és hálát váltanának ki minden jó Adományozója iránt, a földi javak Isten dicsőségének háttérbe szorítására és a mennyei fény elhomályosítására szolgálnak. A pénz helytelen felhasználásával a világot gonosz gyakorlatok töltötték meg. Az elmék ajtaja bezárult a Megváltó előtt.
CS 223.3

Isten kijelenti: „*Enyém az ezüst és enyém az arany*”. Szigorúan számon tartja Ádám minden fiát és leányát, hogy tudja, hogyan sajátítják el az Ő eszközeit. Világi férfiak és nők mondhatják: „*Én nem vagyok keresztény. Nem vallom, hogy Istent szolgálom.*” De vajon kevésbé teszi-e bűnössé ez őket, hogy az Ő eszközeit, forrásait világi vállalkozásokba temetik, hogy önző érdekeiket előmozdítsák?
CS 224.1

Hozzátok szólok, akik nem ismeritek Istent, de olvashatjátok ezeket a sorokat; mert az Ő gondviselése folytán talán a tudomásotokra jutnak. Mit csináltok a ti Uratok javaival? Mit csináltok azokkal a fizikai és szellemi erőkkkel, amelyeket Ő adott nektek? Képesek vagytok-e önmagatoktól arra, hogy mozgásban tartsátok az emberi gépezetet? Ha Isten csak egy szót szólna, hogy meg kell halnod, azonnal elhunynál. Napról napra, óráról órára, percről percre Isten végtelen hatalmával azon munkálkodik, hogy életben tartson téged. Ő az, aki a lélegzetet adja, amely életet tart a testedben. Ha Isten elhanyagolná az embert, ahogyan az ember elhanyagolja Istent, mi lenne a fajunk sorsa?
CS 224.2

A nagy Egészségügyi Misszionáriusnak az az érdeke, hogy elvégezze a keze munkáját. Az emberek elé tárja a veszélyt, amely akkor köszönt rájuk, ha bezárják a szívük ajtaját a Megváltó előtt, mondván: „*Térjete meg, térjete meg gonosz utaitokról! Hiszen miért halnátok meg?*” – The Review and Herald, 1907. május 23. CS 224.3

A mennyei birtokok tulajdonjoga

Eljön a nap, amikor „*odadobja az ember ezüst bálványait és arany bálványait, miket magának csinált, hogy azok előtt meghajoljon, a vakondoknak és denevéreknek, hogy elmenjen a sziklák lyukaiba és a hegyek hasadékiba, az Úr félelme elől és az Ő nagyságának dicsősége előtt*”. A világ gazdagsága nem használ a harag napján; de a hit és az engedelmesség győzelmet hoz.
CS 224.4

A hitünket mindig cselekednünk kell. Arra kell nevelnünk magunkat, hogy beszéljünk a hitről, és felkészüljünk a jövő életre. Milyen komoly erőfeszítéseket tesznek az emberek, hogy törvényes tulajdonjogot szerezzenek a földjükre. Olyan okiratokkal kell rendelkezniük, amelyek kiállják a törvény próbáját. A birtokos sohasem elégedett, hacsak nem biztos abban, hogy nincs hiba a tulajdonjogában. Ő, bárcsak az emberek ugyanilyen komolyan törekednének arra, hogy a mennyei birtokaikra szerezzenek olyan jogot, amely kiállja a törvény próbáját! Az apostol arra buzdítja Krisztus követőit, hogy szorgalmasan tegyenek azért, hogy elhívásuk és kiválasztottságuk biztos legyen. A halhatatlanságra való igényünkben nem lehet tévedés, nem lehet hiba. Azt mondja a Megváltó: „*Boldogok, akik megtartják az ő parancsolatait, hogy joguk legyen az életnek fájához, és bemehessenek a kapukon a városba.*” – The Review and Herald, 1889. április 30. CS 225.1

Az örökkévaló kincsek elhanyagolása

Az Úr szájalommal tekint azokra, akik hagyják, hogy a háztartási gondok és üzleti zűrzavarok terheljék őket. Sok szolgálattal terhelik magukat, és elhanyagolják az egyetlen lényeges dolgot. „*Hanem keressétek először Istennek országát, és az ő igazságát*” – mondja a Megváltó – „*és ezek mind megadatnak néktek.*” Vagyis: Fordítsátok el a tekinteteket erről a világról az örökkévalóra. Tegyétek meg a legkomolyabb erőfeszítéseiteket, hogy megszerezzétek azokat a dolgokat, amelyekre Isten értéket helyez, és amelyekért Krisztus az Ő drága életét adta, hogy ti megszerezhessétek. Az Ő áldozata szélesre tárta előttetek a mennyei kereskedelem kapuit. Tegyétek fel kincseteket Isten trónja mellé, azáltal, hogy az Ő rátok bízott tőkéjével végzitek el azt a munkát, amelyet Ő a lelkek megnyerésében, az igazság megismerésében kíván elvégezni. Ez biztosítja számotokra az örök gazdagságot...
CS 225.2

Amikor a menny nagy ajándékára gondolunk, amelyet a bűnös világ megváltására adott, és aztán mérlegeljük, hogy mi milyen felajánlásokat tehetünk, visszariadhatunk az összehasonlítástól. A teljes univerzumra való igény sem hasonlítható ehhez az egyetlen ajándékhoz. Mérhetetlen szeretet fejeződött ki, amikor az Atyával egyenlő Fiú eljött, hogy megfizesse az árat az emberek lelkéért, és elhozza számukra az örök életet. Vajon azok, akik Krisztus nevét vallják, nem látnak-e vonzerőt a világ Megváltójában, közömbösek-e az igazság és az igazságosság birtoklása iránt, és a mennyei kincsektől a földiek felé fordulnak-e? CS 226.1

„*Ez pedig a kárhoztatás, hogy a világosság e világra jött, és az emberek inkább szerették a sötétséget, mint a világosságot; mert az ő cselekedeteik gonoszak voltak. Mert minden, aki hamisan cselekszik, gyűlöli a világosságot és nem megy a világosságra, hogy az ő cselekedetei fel ne fedessenek; aki pedig az igazságot cselekszi, az a világosságra megy, hogy az ő cselekedetei nyilvánvalókká legyenek, hogy Isten szerint való cselekedetek.*” CS 226.2

Ez az evangéliumi üzenet az Újszövetség egyik legértékesebb szakasza. Ha elfogadják, akkor a befogadó életében olyan jócselekedeteket eredményez, amelyek értéke messze meghaladja a gyémánt és az arany értékét. Hatalma van arra, hogy örömet és vigasztalást hozzon a földi életbe, és örök életet ajándékozzon a hívőnek. Ó, bárcsak annyira megvilágosodna az értelmünk a kegyelem által, hogy felfoghatnánk a teljes jelentését! Az Atya azt mondja nekünk: „Olyan kincset ajándékozok nektek, amely értékesebb minden földi vagyonnál, olyan kincset, amely gazdaggá és áldottá tesz benneteket örökké.” – The Review and Herald, 1908. március 5.

CS 226.3

Milyen következtelen! Milyen értéktelen!

Krisztus kijelenti: „Ha valaki jönni akar én utánam, tagadja meg magát és vegye fel az ő keresztjét, és kövessen engem.” Akiken a menyegzői ruha, Krisztus igazságosságának köntöse van, azok nem fogják megkérdőjelezni, hogy fel kell-e emelniük a keresztet, és követniük kell-e a Megváltó nyomdokait. Szívesen és örömmel engedelmeskednek majd az Ő parancsainak. Lelkek vesznek el Krisztus nélkül. Mennyire következtelen tehát minden törekvés a pozíciók és a gazdagság után. Milyen értéktelenek azok a célok, amelyeket Sátán kínálhat, amelyeket az önzés és a becsvágy nyújthat, azokhoz a leckékhez képest, amelyeket Krisztus adott az Ő igéjében! Milyen értéktelen a világ által kínált jutalom a mi mennyei Atyánk által kínált jutalom mellett! – The Review and Herald, 1899. szeptember 19. CS 227.1

Isten gondoskodni fog

Az embereknek meg kell látniuk, hogy a gondviselés egyetlen bőkezű adományát sem pazarolhatják el feleslegesen, de a fősvény, kapzsi szellemet le kell győzni. Ez a hajlam túlkapásokhoz és igazságtalan üzleteléshez vezet, ami utálatos Isten szemében. A keresztényeknek nem szabad megengedniük, hogy az élet szükségletei tekintetében aggodalmas gondoskodással zaklassák magukat. Ha az emberek szeretik Istent és engedelmeskednek neki, és megteszik a magukét, Isten gondoskodni fog minden szükségletükről. Lehet, hogy a megélhetésedet a homlokod verejtékével kell megszerezned, de nem szabad bizalmatlannak lenned Istenben; mert gondviselésének nagyszerű tervében napról napra el fogja látni a szükségedet. Krisztusnak ez a leckéje dorgálás a hitetlen szív aggodalmas gondolatainak, zavarainak és kételyeinek. Senki sem tud egy centit sem hozzátenni a termetéhez, bármennyire is igyekszik. Nem kevésbé észszerűtlen a holnapi nap és annak szükségletei miatt aggódni. Tegyétek kötelességeket, és bízzatok Istenben, mert Ő tudja, hogy mire van szükségetek. – The Review and Herald, 1888. szeptember 18.

CS 227.2

További tanulmányozásra

A világ szeretete, Bizonyságtételek 3:477-482

Világiasság az egyházban, Bizonyságtételek 2:196-199

A két korona látomása, Bizonyságtételek 1:347-352

Az Isten ügyének segítésére gyűjtött gazdagság megtévesztő gondolata, Bizonyságtételek 1:476, 477

A gazdagság csalárdsága (személyes tapasztalat), Bizonyságtételek 2:275-283

Minél jobban szeretik az emberek a földi gazdagságot, annál távolabb kerülnek Istentől, Bizonyságtételek 3:478

A gazdagság szeretete által Sátán magának biztosítja az imádatot, Bizonyságtételek 3:479

Meggazdagodás a világi dolgokban, de nem Istennel, Bizonyságtételek 2:196

Riasztó, hogy oly sokakat megtéveszt Sátán, Bizonyságtételek 3:479

A gazdagság hajszolása az örület egy fajtája, Bizonyságtételek 5:261

A beszédünk megmutatja, hol van a kincsünk, Bizonyságtételek 2:59

Gazdagság szerzése tisztességtelen eszközökkel, Bizonyságtételek 4:489-491

Az angyalok csodálkoznak a keresztények önzésén, Bizonyságtételek 4:475

A gazdagság csalárdsága, Bizonyságtételek 1:476-478

A gazdagság keresésének mértéktelen munkája, Bizonyságtételek 1:176

Sokakat övez az öntés, mint egy vasbilincs, Bizonyságtételek 2:197

Egy ok, amiért népi szinten betegek vagyunk, Bizonyságtételek 2:198

A jólét elvakítja a szemet, megtéveszti a lelket, Bizonyságtételek 2:183, 184

Az élet gondjai úgy hatnak az emberre, mint az ital a részegesre, Bizonyságtételek 5:258, 259

A zárkózott és sóvárgó embereknek aggódniuk kell magukért, Bizonyságtételek 1:194

A vagyon felhalmozásának legnagyobb veszélye, Bizonyságtételek 1:492

A világi üzlet szükséges, de nem szabad, hogy mindenre kiterjedjen, Bizonyságtételek 5:459

Gazdagságra és hírnévre való törekvés az egyháztagnak körében, Bizonyságtételek 5:456

Sátán stratégiája az egyház legyőzésére, Tapasztalatok és látomások, 266-269

Korai figyelmeztetések az egyház első bizonyságtételeiből, Bizonyságtételek 1:114, 115

Az Isten gondviselésébe vetett hit hiányának megnyilvánulása, Bizonyságtételek 2:656-658

10. szakasz – A spekuláció csábítása

45. fejezet – Gazdagsáért való kapkodás

Isten népének, amely nagy világosságot kapott a jelenvaló igazság tekintetében, nem szabad elfelejtenie, hogy várnia és figyelnie kell Urának eljövetelére a menny felhőiben. Ne felejtsek el, hogy le kell vetniük a sötétség cselekedeteit, és fel kell öltetniük a világosság fegyverzetét. Senki ne állítson aranyból, ezüsből vagy földből készült bálványokat, és ne adja szíve szolgálatát ennek a világnak és érdekeinek. A földdel való spekuláció mániája áthatja a várost és az országot egyaránt. A régi, biztonságos, egészséges vagyonszerzési módok egyre népszerűtlenebbek. Sokan megvetik a vagyon felhalmozásának azon gondolatát, amely a termelés és a takarékoság mérsékelt gyarapodásával történik, mivel az már nem illik ebbe a haladó korba.

CS 231.1

A spekuláció, a vidéki és városi telkek felvásárlása vagy bármi más, ami hirtelen és nagy nyereséget ígér, lázasan terjed; és az elmék, a gondolatok és a munkavégzés mind arra irányul, hogy a földi kincsekből a lehető legrövidebb idő alatt a lehető legtöbbet megszerezzék. Ifjúságunk némelyikét a gazdagság utáni lázas kapaszkodás a csőd szélére sodorja. Ez a nyereségvágy megnyitja a szív ajtaját az ellenség kísértései előtt. És az érkező kísértések olyan csábító természetűek, hogy vannak, akik nem tudnak ellenállni nekik...

CS 231.2

A nyereségszerzés szelleme

A nyereségszerzés szelleme, a gazdagságra való sietség, ez a mindent elnyelő világiasság fájdalmasan ellentmond a hitünknek és tanításainknak. Ha a Magasságos Úrnak tetszene, hogy átadja Szentlelkét, és igyekezne újraéleszteni munkáját, hányan éheznének a mennyei manájára, és szomjaznának a Tőle eredő élet vizére? ...

CS 231.3

Úgy látom, fennáll a veszélye annak, hogy egyes testvéreink úgy gondolkoznak, mint a bolond gazdag ember: *„Én lelkem, sok javaid vannak sok esztendőre eltéve; tedd magadat kényelembe, egyél, igyál, gyönyörködjél!”* Sokan elfelejtik, hogy ők Isten szolgálói, és azt mondják: *„Legyen a holnap olyan, mint a ma, nagy és dicső felettébb!”* Isten minden üzleti tranzakciókat szemmel tartja. Legyetek résen! Itt az ideje, hogy mélyen és komolyan elgondolkodjatok azon, hogy gyűjtsetek kincset a mennyben, ahol sem moly, sem rozsda meg nem emészti, és ahol a tolvajok nem ássák ki és lopják el. – Különleges bizonyágtételek, B sorozat, 17a, 4., 5. szám [„A pénz bölcsstelen használata és a spekuláció szelleme”]

CS 232.1

Az új vállalkozások iránti rajongás

Ha egy új szabadalom járja be az országot, akkor azok az emberek, akik vallják, hogy hisznek az igazságban, megtalálják a módját, hogy eszközöket szerezzenek a vállalkozásba való befektetéshez. Isten minden szívet ismer. Ő minden önző indítékot ismer, és megengedi, hogy a körülmények felmerüljenek, hogy próbára tegyék az Ő

hitvalló embereinek szívét, hogy próbára tegyék és alakítsák a jellemüket. Bizonyos esetekben az Úr megengedi, hogy az emberek folytassák, és teljes kudarcot valljanak. Az Ő keze van ellenük, hogy csalódást okozzon reményeikben, és szétszórja, amit birtokolnak.
CS 232.2

Azok, akik valóban érdeklődést éreznek Isten ügye iránt, és hajlandók kockáztatni annak előmozdításáért, biztos és biztonságos befektetést fognak találni. Százszorosát fogják kapni ebben az életben, és az eljövendő világban örök életet. De nem mindenki kapja meg a százszorosát ebben az életben, mert nem tudja elviselni. Ha sokat bíznának rájuk, bölcstelen sáfárrá válnának. Az Úr az ő javukra tartja vissza; de mennyei kincsük biztos lesz. Mennyivel jobb egy ilyen befektetés!
CS 232.3

A várt nyereségtől megrészegült

Az a vágy, amellyel egyes testvéreink rendelkeznek, hogy gyorsan szerezzenek eszközöket, arra készteti őket, hogy új vállalkozásba kezdjenek, és eszközöket fektessenek be, de gyakran a pénzszerzésre vonatkozó várakozásaik nem valósulnak meg. Elvesztik azt, amit Isten ügyére költhettek volna. Egyfajta rajongásuk van az ilyen új vállalkozások iránt. És annak ellenére, hogy ezeket a dolgokat már oly sokszor eljátszották, és előttük van mások példája, akik befektetéseket eszközöltek és teljes kudarcot vallottak, sokan mégis lassan tanulnak. Sátán csábítja őket, és megrészegíti őket a várható nyereséggel.
CS 233.1

Amikor a reményeik szerte foszlanak, nagyon elcsüggednek a botor kalandozásuk következtében. Ha az ember elveszíti az eszközeit, úgy tekint rá, mint saját maga szerencsétlenségére, – mint az ő veszteségére. De nem szabad elfelejtenie, hogy másnak az eszközeit kezeli, hogy ő csak egy sáfár, és Istennek nem tetszik, ha oktalanul gazdálkodik azokkal az eszközökkel, amelyeket a jelen igazság ügyének előmozdítására használhatott volna. Az elszámolás napján a hűtlen sáfárnak számot kell adnia a gazdálkodásáról. – Bizonyágtételek 1:225, 226.
CS 233.2

Vonzóbb, mint a kitartó munka

A lelkek ellensége nagyon igyekszik megakadályozni a jelenvaló különleges munka befejezését azzal, hogy téves ügyleteket hoz elénk. Ezt a bőkezűség köntösébe fogja bújtatni; és ha azok, akik ezt az utat követik, egy ideig látszólagos sikert érnek el, mások is követni fogják. És éppen azok az igazságok, amelyek a jelenben teszik próbára népünket, és amelyeket, ha világosan megértenének, elválnák az ilyen irányokat, elvesztenék erejüket. CS 233.3

Egyesek hízogató spekulatív pénzkereseti tervekre fognak vetemedni, és mások elkapják a spekuláció szellemét. Pontosan ez az, amit az ellenség akar, és olyan spekulációs irányzatokba fognak belevágni, amelyek elvonják az elméjüket attól a szent felkészüléstől, amely elengedhetetlen a lelkük számára, hogy felkészüljenek az utolsó napokban bekövetkező próbákra.
CS 234.1

A lelkek ellenségének gondosan kidolgozott tervei vannak, és minden lehetséges módon megpróbálja azokat sikerre vinni. Ilyesmi, [Itt egy olyan föld- és bányaspekulációs tervre utal, amelyet a hetednapos adventisták körében akartak népszerűsíteni, és a várható nyereség nagy részét az Úr munkájára fordították volna – a szerk.] kegyesnek és sikeresnek ígérkező terv, már sokszor elterjedt népünk körében. De amikor eljött az idő, amikor nagy sikerre számítottak, teljes kudarcnak bizonyult. Ez összezavarta az emberek elméjét. Belekerültek a spekulációba, és jobban tetszett nekik ez a terv, mint a kemény munka és az, hogy úgy haladjunk, ahogyan általában tettük, kitartó fáradozással és az Úrban való bizalommal...
CS 234.2

Az elmék eltérítése az igazságtól

Minden ilyen irányú mozgalom, amely azért jön, hogy felkeltse a vágyat, hogy spekulációval gyorsan meggazdagodjanak, elvonja az emberek elméjét a legünnepélyesebb igazságoktól, amelyeket valaha is adtak a halandóknak. Lehet, hogy ideig-óráig biztató kilátásokat mutatnak, de a dolog vége mindig kudarc. Az Úr nem támogatja az ilyen mozgalmakat. Ha ezt a munkát jóváhagyják, akkor sokakat vonzanak majd ezek a spekulatív tervek, akiket egyébiránt nem térnének el a munkától, hogy bemutassák azokat az ünnepélyes igazságokat, amelyeket ebben az időben kell átadni az embereknek. – Különleges bizonyágtételek, B sorozat, 17a. szám, 15-19.
CS 234.3

Sátán csapdája

Sokszor, amikor az Úr megnyitotta az utat a testvérek előtt, hogy az Ő ügyének előmozdítása érdekében kezeljék eszközeiket, Sátán ügynökei előálltak valamilyen vállalkozással, amelyben biztosították a testvéreket arról, hogy megduplázhathatják az eszközeiket. Ők bekapják a csalit; befektetik a pénzüket, és végül sem az ügy és gyakran ők maguk sem kapnak egy dollárt sem.
CS 235.1

Testvérek, emlékezzetek az ügyre, és amikor rendelkezésekre állnak az eszközök, rakjatok magatoknak jó alapot az eljövendő időkre, hogy megragadhassátok az örök életet. Jézus értetek szegénnyé lett, hogy ti az Ő szegénysége által mennyei kincsekben gazdagodjatok. Mit adtok Jézusért, aki mindent értetek adott? – Bizonyágtételek 5:154, 155. CS 235.2

46. fejezet – A spekuláció kísértése

Sátán sok lelket pusztított el azzal, hogy rávezette őket arra, hogy a kísértés útjába állítsák magukat. Úgy jön hozzájuk, ahogyan Krisztushoz jött, megkísérti őket, hogy szeressék a világot. Azt mondja nekik, hogy nyereséggel fektethetnek be ebbe vagy abba a vállalkozásba, és ők jóhiszeműen követik az útmutatását.
CS 236.1

Hamarosan kísértésbe esnek, hogy eltérjenek a tisztességüktől, hogy minél jobb üzletet kössenek maguknak. Lehet, hogy az útjuk a világ mércéje szerint teljesen törvényes, de

mégsem állja ki Isten törvényének próbáját. A testvéreik megkérdőjelezzik az indítékaikat, és azzal gyanúsítják őket, hogy túlzásba viszik a saját érdekeik szolgálatát, és így feláldozzák azt az értékes befolyást, amelyet szentül kellett volna őrizniük Isten ügyének javára. Az üzlet, amely egy, a tisztességét világi haszonért eladó éleselméjű kezében pénzügyi siker lehet, Krisztus követője számára teljesen alkalmatlan. .

CS 236.2

Minden ilyen spekuláció láthatatlan megpróbáltatásokkal és nehézségekkel jár, és félelmetes megpróbáltatást jelent azok számára, akik részt vesznek benne. Gyakran előfordulnak olyan körülmények, amelyek elgondolkodtatnak e testvérek indítékairól; de ugyan egyes dolgok határozottan rossznak tűnhetnek, mégsem ezek mindig a jellem igazi próbája. Ugyanakkor gyakran fordulópontnak bizonyulnak az ember tapasztalataiban és sorsában. A jellem átalakul azon körülmények ereje által, amelyek alá az egyén helyezte magát.

CS 236.3

Veszélyes kísérlet

Megmutattattott nekem, hogy népünk számára veszélyes kísérlet a spekuláció. Ezzel az ellenség talajára helyezik magukat, és nagy kísértéseknek, csalódásoknak, próbatételeknek és veszteségeknek vannak kitéve. Ilyenkor lázas nyugtalanság, sóvárgó vágyakozás támad, hogy gyorsabban jussanak eszközökhöz, mint azt a jelenlegi körülmények megengedik. A környezetüket ennek megfelelően megváltoztatják, a több pénz megszerzésének reményében. De gyakran várakozásaik nem válnak valóra, és elkedvetlenednek, és inkább hátrálnak, mintsem haladnak. Így történt egyesekkel a --- gyülekezetben is. Visszacúsztak Istentől.

CS 237.1

Ha az Úr néhány kedves testvérünknek javára járt volna a spekulációjukban, az örökös pusztulásuknak bizonyult volna. Isten szereti az Ő népét, és szereti azokat, akik szerencsétlenek. Ha megtanulják a leckéket, amelyeket Ő szándékozik megtanítani nekik, akkor vereségük végül értékes győzelemnek bizonyul majd. A világ szeretete kiszorítja Krisztus szeretetét. Amikor a szemetet eltakarítják a szív ajtaja elől, és azt Krisztus meghívására kinyitják, Ő bejön, és birtokba veszi a lélek templomát. – Bizonyágtételek 4:616-618.

CS 237.2

Megtévesztő bűbajok és megvesztegetések

Most, a próbaidőben mindannyian próbatételen és ítélet alatt vagyunk. Sátán megtévesztő bűbajokkal és megvesztegetésekkel dolgozik, és egyesek azt fogják hinni, hogy cselszövéseikkel csodálatos spekulációt hajtottak végre. De íme, amint azt hiszik, hogy biztonságosan emelkednek, és önzésükben fennhéjáznak, megtanulják, hogy Isten gyorsabban szétszórja vagyonukat, mint ahogyan ők összegyűjtik. – Különleges bizonyágtételek, B sorozat, 17a. szám, 6.

CS 237.3

Félrevezető kilátások

Sokan lelkiismeretesen kölcsönadták pénzüket intézményeinknek, hogy az a Mester jó munkájára szolgáljon. Sátán azonban olyan terveket vet be, amelyek nagy vágyat ébresztenek testvéreinkben, hogy megpróbálják a szerencséjüket, mint a lottón. Egyeseknek-másoknak hízeleg az anyagi haszon erős ígérete, ha inkább földekbe fektetik pénzüket; és kiveszik pénzüket intézményeinkből, és a földbe temetik, ahol az Úr ügyének nem lesz hasznára.

CS 238.1

Aztán ha valaki sikerrel jár, annyira feldobja a tény, hogy néhány száz dollárra tett szert, hogy elhatározza, hogy ha csak teheti, több pénzhez akar jutni. Továbbra is ingatlanokba vagy bányákba fektet be. Sátán mesterkedése sikeres; ahelyett, hogy a kincstárba áramló pénzeszközök növekednének, intézményeinkből megvonják az eszközöket, hogy a tulajdonosok a bányászatban vagy a földspekulációban próbálhassák ki szerencséjüket. A kapzsiság szelleme felerősödik, és a természeténél fogva fukar ember minden egyes dollárt megirigyel, amelyet Isten ügyének előmozdítására használnának a földön. - Különleges bizonyágtételek, B sorozat, 17a, 8.

CS 238.2

A lelkészek spekulációja

Közeledünk az idők végéhez. Nemcsak a szószéken akarjuk tanítani a jelenvaló igazságot, hanem azon kívül is meg akarjuk élni azt. Vizsgáljátok meg alaposan az üdvösség reménységének alapját. Amíg az igazság hírnökének, a Sion falain öröködnek a pozíciójában állsz, lehetetlen, hogy érdekeid bányászati vagy ingatlanüzletekkel szövődjenek össze, és ugyanakkor hatékonyan végezd a kezedre bízott szent munkát. Ahol az emberek lelke forog kockán, ahol örökkévaló dolgokról van szó, ott az érdekeket nem lehet biztonságosan megosztani.

CS 238.3

Ez különösen így van a te esetedben. Miközben ezzel az üzlettel foglalkoztál, nem áptad a szívből jövő jámborságot. Lázás vágyat éreztél az eszközök megszerzésére. Sokaknak beszéltél arról, hogy milyen anyagi előnyökre tehetsz szert, ha földekbe fektetsz be ---ben. Újra és újra azzal foglalkoztál, hogy e vállalkozások előnyeit mutogasd; és mindezt úgy, hogy közben Krisztus felszentelt szolgája voltál, aki elkötelezted magad, hogy testi, lelki és szellemi képességeidet a lelkek üdvösségének munkájára fordítod. Ugyanakkor pénzt kaptál a kincstárból, hogy eltartsd magad és a családot. Számító beszédeiddel elterelted népünk figyelmét és pénzét intézményeinktől és a Megváltó országának földi előmozdítására irányuló tevékenységtől. A célod az volt, hogy arra biztasd őket, hogy pénzüket ott fektessék be, ahol te biztosítottad őket arról, hogy rövid időn belül megduplázhatják, és azzal a kilátással hízelegtél nekik, hogy így sokkal többet segíthetnek az ügynek...

CS 239.1

Kerülni a világi összefonódásokat

Különösen a lelkésznek szükséges távol tartania magát minden világi összefonódástól, és minden erő Forrásához kell kötnie magát, hogy helyesen képviselje, mit jelent kereszténynek lenni. El kell szakadnia mindentől, ami bármilyen módon elterelné a gondolatait Istentől és a jelenvaló nagy munkától. Krisztus elvárja tőle, mint az Ő alkalmazott szolgájától, hogy hasonló legyen Hozzá elméjében, gondolataiban, szavaiban és cselekedeteiben. Elvárja, hogy minden ember, aki a Szentírást megnyitja mások előtt, gondosan és okosan dolgozzon, ne gyakorolja erejét meggondolatlanul, oly módon, hogy kárt okozzon vagy túlterhelje őket, hanem úgy, hogy alkalmas legyen az Úr jó munkájára. – Bizonyoságtételek 5:530, 531.

CS 239.2

Intézményeink közelében lévő földekkel való spekuláció

Arra utasítottak, hogy tegyék bizonyosságot testvéreinknek, és mondjam el nekik, hogy óvakodniuk kell a tisztességtelen spekulációtól az iskolai ingatlanok közelében lévő földek vásárlásával és eladásával kapcsolatban. Minden vételi és eladási ügyletet a legszigorúbb tisztességnek kell jellemeznie. Az önzésnek nem szabad engedni. Az elveket, amelyekért iskolánknak ki kell állnia, és amelyeket a tanulóknak a nevelésük részeként meg kell tanítani, azoknak kell ápolniuk és kinyilvánítaniuk, akik szorosán kötődnek az iskola érdekeihez. Nem szabad, hogy személyes haszonszerzésre irányuló erőfeszítésekkel ellenkezzenek azokkal a keresztény nevelési elvekkkel, amelyekért ezeket az iskolákat létrehozták.

CS 240.1

Napról napra készülnek a feljegyzések az örökkévalóságra. Minden cselekedet legyen igazságos és tisztességes, az eladásban éppúgy, mint a vásárlásban. Ne legyen semmi túlzó jellegű, mert az elkedvetlenítené testvéreinket és nem tetszene Istennek. A gyülekezeteinkben élő emberek nagy áldozatokat hoztak annak érdekében, hogy ezt az ingatlant iskolánk számára biztosítsuk. Ne engedjük, hogy azok, akik előnyöket biztosítanak maguknak, tisztességtelenül kihasználják azokat a testvéreiket, akiknek szükségük lehet arra, hogy az iskola közelében telepedjenek le. Azokat a spekuláns szellemű embereket el kell tántorítani attól, hogy ide jöjjenek ---ba, mert ők nem áldást, hanem akadályt jelentenének az iskolának.

CS 240.2

Ne feledjük, hogy Isten ítélete előtt állunk, és hogy minden tisztességtelen, önmagunkat szolgáló cselekedet ellenünk van jegyeztetik fel a mennyei könyvekbe. Ó, arra kérem testvéreinket, hogy vessék el a kereskedő szellemet. Imádkozom, hogy senki ne kerüljön az iskolával kapcsolatba, akinek a fő célja az önös előnyszerzés. Mindenki igyekezzék szellemi dolgokban kitűnni, hogy a nagyravágyó szellem az önzetlenség szellemévé változzon. Ennek a változásnak kell végbemennie bennünk, ha azt kívánjuk, hogy Isten fenntartás nélkül jóvá tudjon hagyni bennünket. – 72. levél, 1909.

CS 240.3

A lottójátékok csábítása

Aztán van valami ehhez kapcsolódó lottóüzlet, és egy fiatalember, aki bemegy, nyer egy aranyórát. És aztán? Lehet, hogy az óra valódi arany, lehet, hogy nem az nem csalás, de ah, van mögötte egy igazi csalás, és ez itt a csapda. Ha egyszer már megnyerte, újra meg akarja majd próbálni. Ó, ha az én fiam lenne, én inkább szeretném, ha a koporsójában feküdne, mint hogy az aranyóráját viselje. Aztán ott van a többi fiú. Megmutatja nekik az óráját, és viszketni kezd bennük a vágy, hogy ugyanígy szerencsét próbáljanak, és így ők maguk is megpróbálkoznak ezzel a dologgal. Aztán mások is megpróbálkoznak vele, és újabbak; és így a hatás egyikről a másikra terjed; az ördög pontosan tudja, hogyan kell játszani a játékát. – 1. kézirat, 1890. CS 241.1

47. fejezet – Bölcs befektetések

Néhány héttel ezelőtt, amikor a San José-i [1905] tábori gyűlésen vettem részt, néhány testvérünk azt tárta elém, hogy szerintük csodálatos lehetőségek vannak arra, hogy bányá- és vasútrészvényekbe fektessünk pénzeszközöket, amelyek nagy hozamot hoznak. Úgy tűnt, hogy biztosak a sikerben, és arról beszéltek, hogy milyen jót fognak tenni a várható nyereséggel.

CS 242.1

Mások is jelen voltak, és úgy tűnt, érdeklődve várják, hogyan fogadom az ajánlatukat. Elmondtam nekik, hogy az ilyen befektetések nagyon bizonytalanok. Nem lehetnek biztosak abban, hogy ezek a vállalkozások sikeresek lesznek. Beszéltem nekik az örökkévaló jutalomról, amelyet azoknak biztosítanak, akik a mennyben gyűjtik kincseiket; de ezekben a bizonytalan vállalkozásokban arra kértem őket Krisztusért, hogy álljanak meg ott, ahol vannak

CS 242.2

Az éjszakai időszakban azt az utasítást kaptam, hogy mondjam el Isten népének, hogy nem az Ő akarata szerint van, hogy azok, akik hisznek az Ő közeli eljövételében, bányatókéba fektessék a vagyonukat. Ez azt jelentené, hogy eltemetnék Uruk talentumát a földbe. Felolvasom egy levelem másolatát, amelyet az egyik említett testvérnek írtam:

CS 242.3

„San Jose, Kalifornia,
1905. július 2.

Kedves testvérem,

Te egy bányatózsdei részvényekbe való befektetésre vonatkozó javaslatot terjesztettél elém. Biztos vagy benne, hogy egy ilyen befektetés sikeresnek bizonyulna, és úgy gondolod, hogy így nagyban tudnád segíteni Isten ügyét.

CS 242.4

Az Úr útmutatást adott nekem, hogy az összejöveleken, amelyeken részt veszek, olyan embereket fogok találni, akik arra bátorítják népünket, hogy fektessék be pénzüket bányamunkákba. Azt kell mondanom, hogy ez az ellenség eszköze arra,

hogyan feleméssze vagy lekösse azokat az eszközöket, amelyekre nagy szükség van Isten munkájának folytatásához. Ez az utolsó napok csapdája, amely Isten népét az Úr által rájuk bízott tőke elvesztésébe vonja, amelyet bölcsen kellene felhasználni a lelkek megnyerésének munkájában. Mivel oly sok pénzt fektetnek be ezekbe a felettébb bizonytalan vállalkozásokba, Isten munkája sajnos megnyomorodik, mert hiányzik az a talentum, amely lelkeket nyerhet Krisztusnak...

CS 243.1

Tegnap este a látomásban felemeltem a hangomat, hogy figyelmeztessenek a világi spekulációk ellen. Azt mondtam: »Arra hívlak benneteket, hogy fektessetek a legnagyobb bányába, amelyet valaha is megműveltek.«

CS 243.2

Ismét hasonlatos a mennyeknek országa a szántóföldben elrejtett kincshez, amelyet megtalálván az ember, elrejtette azt; és a felett való örömeiben elmegy és eladván mindenét, amije van, megveszi azt a szántóföldet. ...

CS 243.3

Ha Isten bányakészletébe fektetünk, a hozam biztos. Azt mondja: »Hallgassatok, hallgassatok reám, hogy jót egyetek, és gyönyörködjék lelketek kövérségben.« Ésa 55:2 ...

CS 243.4

Ismét hasonlatos a mennyeknek országa a kereskedőhöz, aki igazgyöngyöket keres; Aki találva egy drágagyöngyre, elment, és mindenét eladván amije volt, megvette azt. CS 243.5

Testvérem, fektetsz-e abba, hogy biztosítsd a mennyei drága gyöngyöt? ... Ez egy olyan bányarészcsepe, amelybe anélkül fektethetsz be, hogy a csalódás kockázatát vállalnád. Kedves barátom, az Úr pénzéből egy dollárunk sincs, amit bányavállalkozásokba fektethetnénk ebben a világban.”

CS 243.6

Rendkívül sajnálom, hogy bármelyikünk elkövette azt a hibát, hogy az Isten adta tőkéjét bányarészcsepekbe temette, azt gondolván, hogy ezzel növelheti bevételeit. A hízelgőknek tűnhetnek a kilátások, de sokan szomorúan csalódnak fognak.

CS 244.1

Emlékszem egy testvér esetére, aki egykor Isten munkája és ügye iránt érdeklődött. Néhány évvel ezelőtt, amikor Ausztráliában jártam, ez a testvér írt nekem, hogy vásárolt egy bányát, amelyből nagy nyereséget remél. Azt mondta, hogy nekem adna egy részt abból, amit kapni fog. Időnként azt írta nekem, hogy: „Most jók a kilátások. Hamarosan jön majd a hozam.” De a hozam nem jött; és miután sok ezer dollárt vesztett el, vállalkozása teljes veszteségnek bizonyult.

CS 244.2

Ez egy a sok hasonló eset közül, amely a tudomásomra jutott. Sokan fejezték ki nekem sajnálatukat, hogy valaha is arra bátorítottak valakit, hogy bányarészcsepekbe fektesse a vagyont. Ha van itt valaki, aki pénzt kapott egy testvértől vagy nővérétől ilyen befektetésre, kötelessége visszaadni azt, ha az, aki adta, úgy kívánja.

CS 244.3

Figyelmeztetek benneteket, hogy vigyázzatok, mit tesztek az Úr vagyonával. Azzal, hogy Isten kincstárába helyezitek, biztosíthatjátok magatoknak a bevételt az Ő országának kimeríthetetlen kincseiből.

CS 244.4

Isten népe túlságosan könnyen megelégszik a puszta felszínes igazságokkal. Szorgalmasan kellene keresnünk Isten igéjének mély, örökkévaló, messzire ható igazságait. Ha megtaláltuk őket, örömmel adjunk el mindent, hogy megvehessük a földet.
- Különleges bizonyágtételek, B sorozat, 17a, 8-13.

CS 244.5

További tanulmányozásra

Egyesek csak tapasztalatból tanulják meg, hogy hagyják el a spekulatív vállalkozásokat, Bizonyágtételek 1:304, 305.

Csapda a szegényeknek, Bizonyágtételek 1:480, 481.

Sokakat ver át Sátán, a kudarc látszólagos lehetetlenségével, Bizonyágtételek 2:664, 665

Különösen a lelkészeknek kell tisztán tartaniuk magukat, Bizonyágtételek 2:622, 626; Az apostolok története, 366; Az evangélium szolgái, 340-342

A spekuláció veszélyes kísérlet, Bizonyágtételek 4:616, 617

A spekuláció és a hitetlenekkel való üzleti vállalkozás akadály, Bizonyágtételek 9:19

Föld- és bányászati spekuláció, Az evangélium szolgái, 341

A megbánás, a bűntudat és az önvizsgálat utóélete, Bizonyágtételek 1:455

Isten népének pénztárcája kiürült, az ellenség soraiba kerültek az eszközök, Bizonyágtételek 1:551

11. szakasz – Az adósság zsarnoksága

48. fejezet – A jövedelmükön belül élni

Sokan, nagyon sokan nem képezték magukat arra, hogy kiadásait a jövedelmük határán belül tudják tartani. Nem tanulják meg, hogy alkalmazkodjanak a körülményekhez, és újra és újra kölcsönt vesznek fel és kölcsönöznek, és elárasztják őket az adósságok, következőképpen elkedvetlenednek és elcsüggednek.

CS 249.1

Sokan nem emlékeznek Isten ügyére, és hanyagul költik a pénzt ünnepi szórakozásra, öltözködésre és bolondságra, és amikor a munka előmozdítására szólítanak fel a hazai és külföldi missziókban, nincs mit adniuk, vagy még adósságban is vannak. Így megfosztják Istent a tizedtől és az adományoktól, és önző kényeztetésükkel kiteszik a lelküket az ádáz kísértéseknek, és Sátán cselvetéseinek esnek áldozatul.

CS 249.2

Vigyáznunk kell, és nem szabad megengednünk magunknak, hogy olyanra költünk, ami felesleges, és csak a magamutogatás miatt van. Nem szabad megengednünk magunknak, hogy olyan ízléseknek engedjünk, amelyek a világ szokásaihoz vezetnek minket, és meglopják az Úr kincstárát. – The Review and Herald, 1893. december 19.

CS 249.3

Szorgalom és takarékosság a családban

Megmutattattott nekem, hogy testvérem és testvérnőm, nektek még sokat kell tanulnotok. Nem éltetek a lehetőségeiteken belül. Nem tanultatok meg takarékoskodni. Ha magas bért kerestek, nem tudjátok, hogyan kell azt a lehető legjobban felhasználni. Az ízlést vagy az étvágyat választjátok a megfontoltság helyett. Időnként olyan minőségű ételekre költötök pénzt, amelyeket a testvéreitek nem engedhetnek meg maguknak. A dollárok túl könnyen kicsúsznak a zsebeitekből...

CS 249.4

Ugyanolyan helytelen, ha nem használjátok ki az erőteket a lehető legjobban, mint az, amikor egy gazdag ember sóvárogva megtartja a vagyonát, mert ez tetszik neki. Nem teszitek meg azt az erőfeszítést, ami szükséges ahhoz, hogy eltartsátok a családotokat. Képesek vagytok a munkára, és dolgoztok is, ha a munka könnyen kézre esik; de nem igyekeztek munkába állni, mert úgy érzitek, hogy időteket és erőteket kötelességetek a lehető legjobban és az Isten félelmében hasznosítani

CS 250.1

Olyan vállalkozásba keveredtetek, amely időnként egyszerre nagy nyereséget hozott nektek. Miután megkerestétek ezeket az eszközöket, nem tanultatok meg takarékoskodni arra az időre, amikor az eszközöket nem fogjátok ilyen könnyen megszerezni, hanem sokat pazaroltatok képzelt szükségleteitekre. Ha te és a feleséged is megértettétek volna, hogy Isten kötelességeteknek tekinti, hogy megtagadjátok az étvágyatokat és a kívánságaitokat, és gondoskodjatok a jövőről, ahelyett, hogy pusztán a jelenért élnétek,

akkor most rendelkezhetnétek egy kis vagyonnal, és a családoknak kényelmesen élhetne. Meg kell tanulnotok egy leckét, amit már régen ismernetek kellene. Ez pedig az, hogy a kevésből a legtöbbet kell kihozni...

CS 250.2

Jézus csodát tett, és ötezer embert etetett meg, majd megtanított egy fontos leckét a takarékoságról: *„Szedjétek össze a megmaradt darabokat, hogy semmi el ne vesszen.”* Kötelességek, fontos feladatok hárulnak rátok. *„Senkinek semmivel ne tartozzatok”*. Ha gyengélkednétek, ha képtelenek lennétek dolgozni, akkor a testvéreiteknek kötelességük lenne segíteni nektek. Azonban a jelen felállásban, csak egy kezdeti tőkére lett volna szükségetek, amikor odaköltöztetek. Ha nem lennétek olyan nagyratörők, amilyenek nem is kéne lennetek, feleségeddel együtt megegyezhetnétek abban, hogy a lehetőségeitekhez mértén éljete, és így megszabadulhatnátok a szégyenetektől. Kis és nagy bérért is dolgoznotok kell majd. A szorgalom és a takarékoság sokkal kedvezőbb helyzetbe hozta volna a családokat. – Bizonyágtételek 2:431-436.

CS 250.3

Takarékosság elvből

Azok, akiknek a keze nyitva áll, hogy válaszoljanak az Isten ügyének fenntartására, valamint a szenvedők és a rászorulóknak megsegítésére szolgáló eszközökre vonatkozó felhívásokra, nem azok, akiket lazán, szabadosan és késedelmesen gazdálkodnak. Ők mindig ügyelnek arra, hogy a kiadásukat a bevételeiken belül tartsák. Elvből takarékosak; kötelességüknek érzik, hogy takarékoskodjanak, hogy legyen mit adniuk. – Bizonyágtételek 4:573.

CS 251.1

Az első lecke – önmegtagadás

Láttam szegény családokat, akik adóssággal küszködtek, és a gyerekeket mégsem nevelték önmegtagadásra, hogy segítsék a szüleiket. Az egyik családban, akiket meglátogattam, a lányok kifejezték vágyukat egy drága zongora után. A szülők szívesen teljesítették volna ezt a kívánságot, de az adósság miatt kínosan érezték magukat. A lányok tudták ezt, és ha megtanították volna őket az önmegtagadás gyakorlatára, nem okoztak volna fájdalmat a szüleiknek azzal, hogy meg kell tagadják a kívánságukat; de bár közölték velük, hogy lehetetlen teljesíteni a vágyaikat, a dolog nem ért véget. A kívánságot újra és újra megfogalmazták, és ezzel folyamatosan növelték a szülők súlyos terhét.

CS 251.2

Egy másik látogatás alkalmával már láttam a házban az áhított hangszert, és tudtam, hogy többszáz dollárral nőtt az adósságuk terhe. Alig tudom, kit hibáztassak jobban, az engedékeny szülőket vagy az önző gyerekeket. Mindannyian bűnösök Isten előtt. Ez az egy eset sokat illusztrál. Ezek a fiatalok, bár kereszténynek vallják magukat, soha nem vették fel Krisztus keresztjét; mert a legelső lecke, amit Krisztustól meg kell tanulni, az önmegtagadás leckéje. Megváltónk mondta: *„Ha valaki jönni akar én utánam, tagadja meg magát és vegye fel az ő keresztjét, és kövessen engem.”* Semmilyen módon nem válhatunk Krisztus tanítványává, ha nem teljesítjük ezt a feltételt. – The Signs of the Times, 1887. március 31. CS 251.3

49. fejezet – Isten ügyének rágalmazása

A vallás, amelyet vallotok, ugyanolyan kötelességekké teszi, hogy a hat munkanap alatt hasznosan töltsétek az időtöket, mint hogy szombatoként templomba járjatok. Nem vagytok szorgalmasak az üzleti életben. Órákat, napokat, sőt heteket hagytok elmúlni anélkül, hogy bármit is elvégeznétek. A legjobb üzenet, amit a világnak hirdethetnétek, az lenne, ha határozott reformációt mutatnátok az életetekben, és gondoskodnátok a saját családjaitokról. Azt mondja az apostol: *„Ha pedig valaki az övéiről és főképpen az ő házanépéről gondot nem visel: a hitet megtagadta, és rosszabb a hitetlennél.”*

CS 253.1

Rágalmazátok az ügyet, ha elköltöztök, hogy átmenetileg hanyagságotoknak hódolhassatok, majd kénytelenek lesztek adósságba vetni magatokat a családotok ellátása miatt. Ezeket a megérdemelt adósságaitokat nem mindig vagytok hajlandóak megfizetni, hanem inkább elköltöztök egy másik helyre. Ez a felebarátotok átverése. A világ joggal várja el a szigorú tisztességességet azoktól, akik bibliai keresztényeknek vallják magukat. Azáltal, hogy egy ember közömbös a jogos adósságai megfizetése iránt, egész népünk abban a veszélyben van, hogy megbízhatatlannak tartják.

CS 253.2

„Amit akartok azért, hogy az emberek ti veletek cselekedjenek, mindazt ti is úgy cselekedjétek azokkal”. Ez azokra vonatkozik, akik a kezükkel dolgoznak, és azokra is, akiknek adományokat kell adományozniuk. Isten erőt és ügyességet adott nektek, de ti nem használtátok őket. Az erőtök elegendő ahhoz, hogy bőségesen eltartsátok a családotokat. Keljete fel reggel, ha kell, még akkor is, amikor a csillagok ragyognak. Fektesse le a terveiteket, és aztán valósítsátok meg őket. Váltsátok be minden ígéreteteket, hacsak betegség nem akadályoz benne. Inkább tagadjátok meg magatoktól az ételt és az alvást, minthogy bűnösnek éreznétek magatokat abban, hogy mások előtt visszatartjátok a jogos járandóságaitokat. – Bizonyoságtételek 5:179, 180.

CS 253.3

Amit a nyolcadik parancsolat megkövetel

A nyolcadik parancsolat elítéli az emberrablást és a rabszolgakereskedelmet, és tiltja a hódító háborúkat. Elítéli a lopást és a rablást. Szigorú feddhetetlenséget követel az élet ügyeinek legapróbb részleteiben is. Megtiltja a kereskedelemben való túlkapásokat, és megköveteli a jogos adósságok vagy bérek megfizetését. Kijelenti, hogy minden olyan kísérlet, amely arra irányul, hogy valaki más tudatlansága, gyengesége vagy szerencsétlensége révén előnyhöz jusson, csalásként kerül be a mennyei könyvekbe. – Pátriárkák és próféták, 309.

CS 254.1

Sátán egyik hálója a lelkek számára

Mindenkinek gyakorolnia kell a takarékoságot. Egyetlen munkás sem intézheti úgy a dolgait, hogy adósságot vállaljon... Amikor valaki önként adósságba keveredik, belegabalyodik Sátán egyik hálójába, amelyet a lelkekre vet. – Christian Education (Keresztény Nevelés), 67. CS 254.2

Gyengíti a hitet, csüggedésre hajlamosít

Kedves Testvérem,

Sajnálom, hogy ilyen helyzetbe kerültél, az adósság nyomása alá. Elég sok olyan embert ismerek, akik hozzád hasonlóan aggódnak és szoronganak az anyagi helyzetük miatt...

CS 254.3

Az Úr nem gyönyörködik a nyomorúságodban. Ő Szentlelkének vigasztalását akarja adni neked, hogy szabad ember lehess, aki az Ő világosságában és szeretetében marad. Vannak leckéi számodra, és azt szeretné, ha gyorsan megtanulnád őket. Nem szabad megengedned magadnak, hogy anyagilag zavarba juss; mert az a tény, hogy adósságban vagy, gyengíti a hitedet, és hajlamos elkedvetleníteni; és már a gondolatától is majdnem megvadulsz. Csökkentened kell a kiadásaidat, és törekedned kell arra, hogy pótolj ezt a hiányosságot a jellemedben. Határozott erőfeszítéseket tehetsz és kell is tenned, hogy kordában tartsd azt a hajlamodat, hogy a jövedelmednél nagyobb összegeket költs. – 48. levél, 1888.

CS 254.4

Demoralizáló gyakorlat

Az a gyakorlat, hogy pénzt veszünk fel kölcsön valamilyen sürgető szükséglet enyhítésére, és nem számolunk az adósság kiegyenlítésével, bármennyire is gyakori, demoralizáló. Az Úr szeretné, ha mindazok, akik hisznek az igazságban, megtérnének ezektől az önámító gyakorlatoktól. Inkább a nélkülözést kellene választaniuk, mintsem hogy tisztességtelen cselekedetet kövessenek el. Egyetlen lélek sem folyamodhat az Úr javainak kezelésében kitéréshez vagy becsstelenséghez, és állhat büntetlenül Isten előtt. Mindazok, akik ezt teszik, tettükben megtagadják Krisztust, miközben azt vallják, hogy megtartják és tanítják Isten parancsolatait. Nem tartják meg Isten törvényének elveit. Ha azok, akik meglátják az igazságot, nem változnak meg jellemükben az igazság megszentelő hatásának megfelelően, akkor halálra szóló búzzé lesznek. Hamisan el fogják ferdíteni az igazságot, gyalázatot hoznak rá, és meggyalázzák Krisztust, aki az igazság. – 168. kézirat, 1898.

CS 255.1

50. fejezet – Felhívás az imádságra vagy a foglalkozás megváltoztatására

Kedves Testvérem és Nővérem!

Gyengéd együttérzést érzek irántatok, és imádkozom, hogy a dolgokat helyes fényben lássátok. Látnotok kell, hogy az embernek nem szabad úgy intéznie az ügyeit, hogy az adósságot vonjon maga után...

CS 256.1

Amikor az ember látja, hogy nem sikeres, miért nem vonul el imádkozni, vagy miért nem változtat munkát? Viharos idők állnak előttünk, és az Úr mindenkit elfogad, aki hajlandó együttműködni vele. Gyakoroljátok az önmegtagadást és az önfeláldozást. Minden döntéseteket gondosan és imádságosan fontoljátok meg. Járjatok halkán az Úr előtt. Meg

kell őriznünk az Isten iránti odaadást, és egyenes ösvényeket kell készítenünk lábunknak, nehogy a sánták letérjenek az útról. – 63. levél, 1897.

CS 256.2

Tanács egy könyvevangélistának

Leveledben az adósság igája miatt panaszkodsz. De nincs mentséged arra, hogy adósságban vagy... Azzal, hogy szabadon veszel fel kölcsönt, és nincs okod feltételezni, hogy képes leszel azt visszafizetni, nagy igazságtalanságot követsz el másokkal szemben, megfosztod őket kevéske mindenüktől, és gyalázatot hozol Isten ügyére. Ha tudatában lennél annak, hogy mit teszel, mikor így cseleksz, abba hagynád. Belátnád, hogy milyen bűnös dolog embereket, hívőket vagy hitetleneket kirabolni, és szorult helyzetbe hozni őket, hogy enyhítsd a jelenlegi szükségleteidet.

CS 256.3

A te eseted, ----- testvér, nem kis ügy. Az általad követett út más igehirdetők számára olyan romboló hatást fog hátra hagyni, amelyet nehéz lesz eltüntetned. Ezzel bezáratod az ajtót mások előtt, akik szívesen és becsületesen végeznék a munkát, de akiket miattad megbízhatatlannak fognak tartani. A helytelen gyakorlatot követő igehirdetők miatt azoknak, akiknek valóban szükségük van anyagi segítségre és kegyelemre, nem merik megkockáztatni a támogatást. És amikor a tapasztalatuk azt mutatja, hogy a kincstárból több száz font elveszik, miért ne vonakodnának bizalmat szavazni olyan embereknek, akik úgy gazdálkodnak, hogy a kincstárból vesznek, és mínuszban hagyják, így nem marad azokból az eszközökből, amelyekre oly nagy szükségünk van Isten munkájához? – 36. levél, 1897.

CS 256.4

Szabadság az önmehtagadáson keresztül

Legyetek eltökéltek, hogy soha többé ne vállaljatok adósságot. Inkább tagadj meg magadtól ezer dolgot, minthogy adósságba fuss. Ez volt életed átka, hogy eladósodtál. Kerüld, mint a himlőt.

CS 257.1

Köss ünnepélyes szövetséget Istennel, hogy az Ő áldásával kifizeted az adósságodat, és akkor sem tartozol senkinek semmivel, ha kásán és kenyéren kell élned. Olyan könnyű az asztalod elkészítése közben huszonöt centet kidobni a zsebedből az extrákra. Gondoskodj a fillérekről, és a dollár gondoskodik magáról. Az erre, arra, erre, amarra és mindenféle költött fillérekből hamarosan dollárok szaladnak össze. Tagadd meg magad legalább addig, amíg adósságok árasztanak el... Ne tántorodj el, ne csüggedj, és ne fordulj vissza. Tagadd meg az étvágyadat, annak a kényeztetését, takarékoskodj a filléreiddel és fizesd ki az adósságaidat. Dolgozd le őket, amilyen gyorsan csak lehet. Amikor újra szabad emberként állhatsz ki, és senkinek sem tartozol semmivel, akkor nagy győzelmet fogsz aratni. – 4. levél, 1877.

CS 257.2

A személyes adósság ne akadályozza a bőkezűséget

Néhányan nem álltak fel és nem egyesültek a rendszeres jótékonyság tervében, azzal mentegetőzve, hogy adósságaik vannak. Arra hivatkoznak, hogy először is „*Senkinek semmivel ne tartozzatok*”. De az a tény, hogy adósságban vannak, nem menti fel őket. Láttam, hogy meg kell adniuk a császárnak, ami a császáré, és Istennek, ami az Istené. Egyesek lelkiismeretesen úgy érzik, hogy „*senkinek semmivel nem tartoznak*”, és azt gondolják, hogy Isten semmit sem követelhet tőlük, amíg az összes adósságukat meg nem fizetik. Itt becsapják magukat. Nem adják meg Istennek azt, ami az övé. Mindenkinek megfelelő áldozatot kell hoznia az Úrnak. Akiknek adósságuk van, azok vegyék el adósságuk összegét abból, amijük van, és a maradékból adjanak egy részt. – Bizonyágtételek 1:220.

CS 258.1

51. fejezet – Az egyházi épületek adósságainak elengedése

Örülök veletek annak a kilátásnak, hogy az egyházi épületeket megszabadíthatjátok az adósságtól. Mennyi mindent meg lehetett volna spórolni, ha minden évben külön erőfeszítéseket tettek volna ennek érdekében. Nincs szükség arra, hogy gyülekezeti házaink évről évre adósságban maradjanak. Ha a gyülekezet minden tagja megteszi a kötelességét, önmegtartóztatást és önfeláldozást gyakorolnak az Úr Jézusért, akinek drágán vásárolt tulajdonai vagyunk, hogy az Ő gyülekezete adósságmentes legyen, akkor Istennek is becsületére válik.

CS 259.1

Az Úr nagy központjainak, saját eszközeinek minden adósságtól mentesnek kell lenniük. Minden évben sok fontot [Ez a levél Ausztráliában íródott] nyelnek el az adósságok után fizetett kamatok. Ha ezt a pénzt mind a tőke kiegyenlítésére fordítanák, az adósság nem terhelne örökké. Szánalmas, nyomorult gyakorlat eladósodni. Mennyivel jobb lenne, ha az építkezéshez szükséges pénzt előbb fel lehetne gyűjteni, fáradságos erőfeszítésekkel, és a gyülekezetet adósságmentesen felszentelni. Ó, nem kellene-e szabállyá tennünk, amikor az Úrnak építünk egy házat, hogy komoly, kitartó erőfeszítéseket tegyünk, hogy azt adósságtól mentesen szenteljük fel neki...

CS 259.2

Az Úr megmutatta nekem, hogy nem kell adósságokat hagyni a gyülekezeti házainkon Ausztráliában vagy Új-Zélandon. Az adósság minden esetben Isten különleges, szent dolgainak elhanyagolását jelenti; mert az önző, hétköznapi dolgok kerülnek előtérbe és mindenek fölé... Isten hajlékának kell a legnagyobb tiszteletet tanúsítani. Minden más szempont csak másodlagos lehet ehhez képest. Terveinket fel kell emelni, meg kell nemesíteni és meg kell szentelni. A szülők engedtek a gyermekeik, rokonaik és barátaik szemben a világiasságnak és a sóvárgásnak. A pénzt akkor és ott sajátították ki, amikor és ahol az nem tisztelhetette Istent, ahol kárt okozott. Az ajándékokat bőkezűen osztogatták a gyermekeknek, rokonoknak és barátoknak, míg az ajándékokat, amelyeket arra adtak, ami az Úr dicsőségére lenne, azokkal fukarkodtak és korlátozták őket értékükben és gyakoriságukban... CS 259.3

Önmehtagadás és az egyházi jelzalog

A kérdés, amelyet minden kereszténynek fel kell tennie magának, a következő: Van-e bennem, a lelkem legbelsőbb bugyraiban szeretet Jézus iránt? Szeretem-e az Ő hajlékát? ... Elég erős-e az Isten és Megváltóm iránti szeretetem ahhoz, hogy önmehtagadásra késztessem? Amikor kísértés ér, hogy a szórakozásomnak és az önző élvezeteknek hódoljak, nem mondhatom-e azt, hogy nem, nem fogok egy shillinget vagy akár hat pennyt sem költeni a saját kielégítemre, amíg Isten háza jelzalog alatt van, vagy az adósság nyomása alatt áll?

CS 260.1

Nem Krisztusnak kellene-e az első és legfőbb szempontunknak lennie? Nem követeli-e meg tiszteletünk és hűségünk e jelét? Éppen ezek a dolgok állnak szívünk életének alapjául, az otthoni körben és a gyülekezeti életben. Ha a szívet, a lelket, az erőt, az életet teljesen átadjuk Istennek, ha a ragaszkodásunkat teljesen neki adjuk, akkor minden szolgálatunkban Istent tesszük a legfőbbé. Az eredmény az lesz, hogy érezni fogjátok, mit jelent Jézus Krisztus társának lenni a szent vállalkozásban. Az Isten imádatára emelt épület nem fog adósság alatt nyomorodni. Szinte a hitetek mehtagadásának fog tűnni, ha ilyesmit megengedtek. – 52. levél, 1897.

CS 260.2

Az gyülekezeti adósságok megszegyenítik Istent

Megszegyenítik Istent, ha gyülekezeteink adóssággal terheltek. A dolgok ilyen állapotának nem szabad léteznie. Rossz gazdálkodásról tanúskodik, és gyalázatos a mennyei Isten előtt. Olvassátok el és tanulmányozzátok imádságban Zakariás negyedik fejezetét. Aztán olvassátok el Aggeus első fejezetét, és nézzétek meg, hogy ez az ábrázolás nem vonatkozik-e rátok. Miközben sokat gondoltatok saját magatokra, a saját önző érdekeitekre, elhanyagoltátok, hogy felkeljete és építkezzete, vagy bér munkásokkal építkeztete, és nem adakoztatok, hogy a gyülekezeti épületeket megszabadítsátok az adósságtól. Meggondoltátok-e, hogy mi a kötelességeitek? Telnek az évek, és nagyon kevés áldozatot hoztok az adósság csökkentésére. A kamatok elnyelik azokat az eszközöket, amelyeket a tőke törlesztésére kellene fordítani.

CS 261.1

Miért maradnak meg az adósságok

Lusta szolgák – ez az a vád, amelyet Isten a gyülekezetekben lévőkkel szemben emel. Nem az Ő akarata teljesül, amikor a szent dolgokat elszáradt, elhanyagolt állapotban hagyják. Az önfeláldozás, az önmehtagadás minden gyülekezetben megváltoztatná a dolgok rendjét. „*Enyém az ezüst és enyém az arany, azt mondja a Seregeknek Ura.*” Amikor ezt az aranyat és ezüstöt önző célokra használják, a becsvágy, a büszkeség vagy az önző vágyak kielégítésére, ahogyan ez sokszor már megtörtént, akkor Istent gyalázzák meg.

CS 261.2

Vajon a felelős képviselők tényleg képesek olyan mélyen aludni, hogy nem értik meg, hogy a dolgok jelenlegi állapota az ő hanyagságuk eredménye? Amikor az Isten által kiválasztott emberek a saját házukat szépítik, és Isten pénzét ... különféle dolgokba fektetik

önző vágyak céljából, tudva, hogy éppen az így felhasznált eszközöket kellene arra fordítani, hogy Isten házáat a legjobb állapotban tartsák, hogy a kincstárból ne kelljen a folyó kiadások fedezésére eszközöket elvenni, akkor nem lehetnek áldottak.

CS 261.3

Üzenetem van az Úrtól. A gyülekezeteknek fel kell ébredniük álmodásukból, és el kell gondolkodniuk ezeken a dolgokon. *„Enyém az ezüst és enyém az arany, azt mondja a Seregeknek Ura.”* Vajon családi szinten önző célokra sajátítjuk ki az Úr ezüstjét és aranyát, és nem teszünk semmit, hogy könnyítsünk az Ő házának adósságán? A gyülekezeteket nem azért terhelik adósságok, mert lehetetlen megszabadulniuk, hanem a tagok önzősége miatt. Ezzel a hanyagsággal Istent gyalázzák meg, és ha Ő elveszi a forrásaitokat, ne legyetek sötétségben az okát illetően. Ha az Urat helyezitek az első helyre, és felismeritek, hogy az Úr házáat gyalázzák az adósságok, Isten megáld benneteket. – 116. kézirat, 1897.

CS 262.1

Szükség van tanácsra és együttműködésre

Kedves Testvérem!

Minden lépésedben szükséged lesz arra, hogy emlékezz, hogy úgy dönts, hogy nem a saját ítéletedet követed, hanem testvéreid egybehangzó tanácsát. Kudarcot vallottál ebben a munkában, túlságosan önállóan dolgozol... Vehetsz fel kölcsönt. De vajon a testvéreidet is magad mellé vetted-e az építkezési terveidben? Összefogtál-e velük, és ők is veled? ... Nem szabad megengedni, hogy egy ember gondolkodása és ítélőképessége váljon mérvadóvá minden olyan esetben, amikor egy gyülekezet építéséről van szó. A gyülekezet minden olyan felelősségviselő tagjára szükség van, és nem a lelkész az egyetlen ember, aki ezt a munkát képes felvállalni... Ezt a leckét meg kell tanulnotok, hogy a testvéreitek véleményét és ítéletét kikérjétek, és ne haladjatok előre a tanácsuk, javaslatuk és együttműködésük nélkül. – 49. levél, 1900. CS 262.2

Megbocsáthatatlan hanyagság

Megmutattattott nekem az a hanyag mód, amellyel oly sok gyülekezet adósságot vállal és abban marad. Egyes esetekben folyamatos adósság terheli Isten házáat, és folyamatosan kamatot kell fizetni. Ezeknek a dolgoknak nem szabadna és nem is kell így lenniük. Ha a Mestertől származó bölcsesség, tapintat és buzgalom vezet, amit Isten minden egyes szolgájától megkövetel, akkor ezekben a dolgokban változás lesz. Az adósságok megszűnnek. Az önmegtágadás és az önfeláldozás csodákat fog tenni az egyház lelkeségének előmozdításában. Minden gyülekezeti tag tegyen valamit. A leghatározottabban nyomatékosítsuk az istentiszteleten résztvevőkben, hogy mindenkinek szerepet kell vállalnia.

CS 263.1

A --- iskolának és a gyülekezetnek nem kéne ennyi adósságot viselnie. Ez bölcsstelen gazdálkodásról tanúskodik. Isten önfeláldozásra szólít fel. Felajánlásokat kér azoktól, akik tudnak adni, és még a szegényebb tagok is megtehetik a maguk kis részét. És ha van tenni akarás, Isten megnyitja az utat. De az Úr nem elégedett a jelenlegi gazdálkodással. Nem akarja, hogy az Ő ügyét adóssággal béklyózzák meg.

CS 263.2

Az önmegtagadás lehetővé teszi azok számára, akik a múltban semmit sem tettek, hogy valami kézzelfoghatót tegyenek, és megmutassák, hogy hisznek az Ige tanításaiban, hogy hisznek a jelenvaló igazságban. Mindenkinek, öregnek és fiatalnak, szülőnek és gyermeknek egyaránt, cselekedeteivel kell megmutatnia a hitét. A hitet a cselekedetek teszik tökéletessé. A földi történelem legvégső jeleneteiben vagyunk; mégis csak kevesen vannak, akik ezt felismerik, mert a világ Isten és a lélek közé került. – 81. levél, 1897.

CS 263.3

Az avondale-i templom és iskola építése

Vannak idők, amikor sokat lehet nyerni az egységes, gyors és kitartó erőfeszítéssel. Iskolánk megnyitásának idejét már kitűzték; de kolónián élő testvéreink halasztást vártak. Sokáig vártak az iskola megnyitására, és elkeseredtek. Az épületeken még sok munkát kellett elvégezni, és a pénzeszközök kimerültek. Ezért az építők azt mondták, hogy a munkát nem lehet a kitűzött időpontra elvégezni. De mi azt mondtuk, hogy nem szabad késlekedni. Az iskolát a megadott időpontban meg kell nyitni. Ezért a gyülekezet elé terjesztettük az ügyet, és önkénteseket kértünk. Harminc férfi és nő ajánlotta fel magát a munkára; és bár nehezen tudták nélkülözni az időt, egy erős társaság napról napra folytatta a munkát, amíg az épületek elkészültek, kitakarították és berendezték őket, készen arra, hogy az iskola megnyitására kitűzött napon használatba vehessék.

CS 263.4

Amikor eljött az idő, hogy a gyülekezeti házat felépítsék, a hit és a hűség újabb próbája következett. Tanácsot hívtunk össze, hogy megvitassuk, mi legyen a teendő. Úgy tűnt, hogy az út tele van nehézségekkel. Néhányan azt mondták: „Építsünk egy kis épületet, és ha majd lesz pénz, bővítsük ki, mert jelenleg nem tudunk akkora házat befejezni, amilyenre vágyunk.” Mások azt mondták: „Várjuk meg, amíg lesz pénzünk, amiből egy nagyméretű házat építhetünk.” Ezt gondoltuk tenni; de az Úr szava így szólt hozzám az éjszakai időszakban: „Keljete fel, és késelem nélkül építsétek meg.”

CS 264.1

Ekkor elhatároztuk, hogy belevágunk a munkába, és hitben elindulunk, hogy elkezdjük. Már a következő éjszaka jött egy kétszáz fontról szóló csekk Dél-Afrikából. Ez egy ajándék volt Lindsay testvértől és nővértől, Fokvárosból, hogy segítsenek nekünk a gyülekezeti ház építésében. Próbára tették a hitünket, de amikor elhatároztuk, hogy elkezdjük a munkát, az Úr a kezünkbe adta ezt a nagy ajándékot, amellyel elkezdhattuk.

CS 264.3

Ezzel a bátorítással a munka komolyan elkezdődött. Az iskolaszék adta a földet és száz fontot. Kétszáz fontot kaptunk az uniókonferenciától, és a gyülekezet tagjai is adtak, amit tudtak. Az egyházon kívüli barátok is segítettek, és az építők is adták idejük egy részét, ami ért annyit, mint a pénz.

CS 265.1

Így a munka befejeződött, és megvan ez a gyönyörű ház, amely négyszáz ember befogadására alkalmas. Hálát adunk az Úrnak ezért a házért, amelyben imádkozhatjuk Őt. Ő megérti az összes szorult helyzetet, amelyen keresztül ellett mennünk. Amikor nehézségek merültek fel, Haskell vén, aki a munkát felügyelte, összehívta a munkásokat, és komolyan

imádkoztak Isten áldásáért magukra és a munkára. Az Úr meghallgatta az imát, és a ház hét hét alatt elkészült. – The Review and Herald, 1898. november 1.

CS 265.2

52. fejezet – Az intézményi adósságok elkerülése

Isten nem akarja, hogy munkája folyamatosan adóssággal terhelt legyen. Amikor kívánatosnak tűnik, hogy egy intézmény épületeit vagy egyéb létesítményeit bővítsük, óvakodjunk attól, hogy túllépjük a lehetőségeinket. Jobb, ha elhalasztjuk a fejlesztéseket, amíg a Gondviselés meg nem nyitja az utat, hogy azokat súlyos adósságok felvétele és kamatfizetés nélkül lehessen elvégezni.

CS 266.1

Népünk letétbe helyezte a kiadóhivatalokat, és így lehetővé vált, hogy a különböző területeken működő munkaágazatok támogatására eszközöket biztosítsanak, és segítettek más vállalkozások megvalósításában. Ez így van jól. Nem történt túlkapás ezen a téren. Az Úr mindent lát. De az Általa adott világosság alapján minden erőfeszítést meg kell tenni, hogy adósságmentesen álljunk.

CS 266.2

A kiadóban

A kiadói munkát önmegtágadással alapították, és szigorúan takarékos elvek alapján kell vezetni. A pénzügyek kérdése mindig kezelhető marad, ha az ínségesebb idők idején a dolgozók beleegyeznek a bérek csökkentésébe. Ez volt az az elv, amelyet az Úr kinyilatkoztatott nekem, hogy vigyük be intézményeinkbe. Amikor a pénz szűkös, hajlandónak kell lennünk arra, hogy korlátozzuk a szükségleteinket.

CS 266.3

A kiadványokra vonatkozó megfelelő becslést tegyük meg, és kiadvállalatainkban mindenki tanuljon meg minden lehetséges módon takarékoskodni, még akkor is, ha ez jelentős kényelmetlenségekkel jár. Figyeljünk a kis kiadásokra. Állítsunk meg minden szivárgást. A kis veszteségek azok, amelyek a végén sokat nyomnak a latban. Gyűjtsétek össze a maradékot; semmi se vesszen el. Ne pazaroljunk a perceket beszélgetésre; az elpazarolt percek órákra nyúlnak. A kitartó szorgalmat, a hitben való munkát mindig siker koronázza.

CS 266.4

Egyesek méltóságukon alulinak tartják, hogy apróságokkal törődjenek. Azt gondolják, hogy ez a szűk látókörűség és a fukar szellem bizonyítéka. De az apró szivárgások már sok hajót elsüllyesztettek. Semmi olyat nem szabad elpazarolni, ami bárkinek a célját szolgálná. A takarékoság hiánya bizonyosan adósságot hoz az intézményeinkre. Bár sok pénzt kaphatunk, az el fog veszni a munka különböző ágainak apró pazarlásaiban. A takarékoság nem fukarság.

CS 267.1

Minden, a kiadóban dolgozó férfinak vagy nőnek hűséges őrszemnek kell lennie, aki vigyáz arra, hogy semmi se menjen kárba. Mindenkinek óvakodnia kell az olyan feltételezett szükségletektől, amelyek az eszközök ráfordítását igénylik. Egyesek jobban élnek évi négyszáz dollárból, mint mások nyolcszázból. Így van ez intézményeinkkel is; egyesek sokkal kevesebb tőkével is képesek irányítani őket, mint mások. Isten azt kívánja, hogy minden munkás takarékossgot gyakoroljon, és különösen, hogy hűséges sáfárok legyenek. – Bizonyágtételek 7:206, 207.

CS 267.2

Költségek megtakarítása gondos szanatóriumi gazdálkodással

Az intézményeinkkel kapcsolatban állóknak tanulmányozniuk kell, hogyan lehet megtakarítani a kiadásokat, hogy az intézmények ne kerüljenek adósságba. Bölcsességet kell tanúsítani a beszerzések ügyében. A pénzt a lehető legnagyobb mértékben kell felhasználni. Gondos gazdálkodással sok dollárt lehet megtakarítani.

CS 267.3

Nem szabad kiadásokat eszközölni, hacsak a rendelkezésre álló eszközök nem indokolják azokat. Vannak intézményeinkkel kapcsolatban állók, akik olyan adósságokat vállalnak, amelyeket el lehetne kerülni. Az épület szépítése talán felesleges kiadásokkal jár. A pénzt gyakran az ízlés és a hajlam kielégítésére használják.

CS 267.4

Minden munkás legyen termelő

Mindenki bátran és aktívan törekedjen most arra, hogy inkább takarékoskodjon, mintsem költson. Mondjátok azoknak, akik termelés nélkül hajlandóak fogyasztani: „Kötelességem, hogy minden területen takarékoskodjak. Nem bátoríthatom a tékozlást. Nem engedhetem, hogy a kezemből kikerüljenek az eszközök, hogy megvásároljam azt, amire nincs szükségem.”

CS 268.1

A legmagasabbaktól a legalacsonyabbakig Isten munkásainak meg kell tanulniuk takarékoskodni. Mindenki mondja magának: „Vissza kell fognom magamban minden hajlamot arra, hogy szükségtelenül költsem az eszközeimet.” Azok, akik Isten szolgálatában dolgoznak, legyenek termelők és fogyasztók is. Tekintsenek a munka nagyságára, és fékezzék meg a keresztényietlen hajlamot arra, hogy öncélúan költsenek pénzt. Számoljátok meg, mennyibe kerül az a dolog, amit meg szeretnétek vásárolni.

CS 268.2

Ez egy kiváló alkalom arra, hogy mindenki megállja a helyét. Mindenki próbáljon meg valamit előállítani. Az Isten munkájában dolgozók legyenek hajlandók segíteni ott, ahol segítségre van szükség. A lehető legkevesebbet kell költeniük; mert olyan szükséghelyzetek fognak felmerülni, ahol minden dollárra szükség lesz az Úr munkájának továbbviteléhez.

CS 268.3

A segítőik alkalmazása, a beltéri és a kültéri munkákhoz, olyan kérdés, amely gondos megfontolást igényel. Intézményeink vezetőinek óvatosnak és körültekintőnek kell

lenniük. Nem szabad nagyszámú segítőt alkalmazniuk, hacsak ez nem feltétlenül szükséges. Ebben a kérdésben gyakran követnek el hibákat.

CS 268.4

Az alkalmazottak a cég részei

Az intézményeinkben dolgozó segítőknek úgy kell viselkedniük, mintha a cég részei lennének. Nem szabad azt gondolniuk, hogy naponta csak bizonyos óraszámban kell dolgozniuk. Amikor vészhelyzetek adódnak, és extra segítségre van szükség, készségesen és vidáman kell reagálniuk. Élénk érdeklődést kell mutatniuk annak az intézménynek a sikere iránt, amelynek dolgoznak. Így másokat is arra ösztönöznek, hogy érdekelten és lelkiismeretesen dolgozzanak.

CS 268.5

Krisztus mondta: *„Szedjétek össze a megmaradt darabokat, hogy semmi el ne vesszen.”* Azok, akik valamilyen szerepet játszanak intézményeinkben, vegyék figyelembe ezt az utasítást. Vigyázzanak arra, hogy az Úr által biztosított szellemi és időbeli adományok ne vesszenek kárba. A nevelőknek meg kell tanulniuk a takarékossgot, és a segítőknek pedig meg kell tanítaniuk. A szülőknek pedig tanítással és példamutatással kell megtanítaniuk gyermekeiket arra a tudományra, hogy egy kis összegből a lehető legtöbbre jusson. Sok szegény család azért szegény, mert a pénzüket azonnal elköltik, amint megkapják.

CS 269.1

Aki egy szanatóriumban a szakács pozícióját tölti be, azt a takarékoság szokásaira kell nevelni. Rá kell ébrednie arra, hogy az ételt nem szabad elpazarolni.

CS 269.2

„Az igyekezetben ne legyetek restek”

Az ihletett szó azt mondja nekünk, hogy *„Az igyekezetben ne legyetek restek; lélekben buzgók legyetek; az Úrnak szolgáljatok.”* Mindazok, akik szanatóriumainkkal kapcsolatban állnak, érdekelten és komolyan vegyék kezükbe munkájukat. Ha a segítők nem tanulták meg a gyorsaság tudományát, akkor azonnal kezdjék el magukat képezni ezen a téren, vagy pedig járuljanak hozzá, hogy bérük az elvégzett munkával arányos legyen. Az ápolóknak és a segítőknek napról napra hatékonyabbá, sokoldalúbbá és segítőkészebbé kell válniuk. Egyénileg segíthetik magukat, hogy az Úr segítő kezeként magasabb és még magasabb színvonalra jussanak. Azok, akik természetüknél fogva lassúak, napról napra edződjenek, hogy gyorsabban végezzék a munkájukat, és ugyanakkor gondosan végezzék a munkájukat...

CS 269.3

Azok, akik fizetést kapnak a munkájukért, becsületesen dolgozzanak. Termelők és fogyasztók is legyenek. Amint e téren képzést kapnak, egyre inkább képesek lesznek tökéletesen elvégezni a rájuk bízott munkát. Készen állnak majd arra, hogy bárhol megragadják a munkát. – 87. levél, 1901.

CS 270.1

Takarékosság az iskolavezetésben

A takarékoságot minden területen gyakorolni kell, hogy talpon maradjunk, és ne fulladjunk adósságokba; de a tandíjért fizetett összegnek növekednie kell. Ezt már Európában megmutattattott nekem, és azóta hozzátok és iskoláinkhoz is eljutottak. És a probléma, hogy „Hogyan maradjanak az iskoláink adósságtól mentesek?” mindig is probléma marad, amíg nem gazdálkodnak bölcsebben. Számoljunk fel magasabb díjakat a diákok oktatásáért, és olyan személyek irányítsanak, akik tudják, hogyan kell takarékoskodni és spórolni. Biztosítsák a legjobb munkaerőt, még akkor is, ha magas, megérdemelt béreket kell fizetni. Meg kell nyesni a felesleget. Ha ezekre az óvintézkedésekre odafigyeltek, nem lesz egyre növekvő adósság az iskolákban...

CS 270.2

A diákoknak együtt kell működniük

Egyesek azt mondják majd: „Kevesebb diákunk lesz.” Lehet, hogy így lesz; de azok, akik lesznek, értékelni fogják az idejüket, és belátják, hogy szorgalmas munkára van szükség ahhoz, hogy képessé váljanak a betöltendő pozíciókra. Ha az Urat mindig a tanulók elé tárják, hogy Tőle kérjenek tanácsot Dánielhez hasonlóan, akkor tudást és bölcsességet kapnak Tőle. Akkor mindenki a fény csatornáivá válik. Tárjátok a kérdést maguk a tanulók elé. Kérdezzétek meg, hogy ki az, aki közülük önmegtágadást fog gyakorolni és áldozatot hoz a már felvett adósság kiegyenlítése érdekében. Néhány tanuló esetében csak a készséges elme szükséges.

CS 270.3

Isten segítse iskoláink vezetőit, hogy soha ne engedjék, hogy a kiadások meghaladják a bevételeket mire az iskolát be kell zárni. Nem volt meg az a munkaerő, amelyre iskoláink pénzügyi irányításában szükség lenne. Ezeket a dolgokat Isten fogja megkövetelni a vezetőktől. Minden felesleges, drága szokást félre kell tenni, minden felesleges kényeztetést meg kell szüntetni. Ha az Isten ígéje által minden iskolának oly nyilvánvalóan jelzett elveket olyan komolyan megfogadják, ahogyan azt kell, akkor az adósságok nem fognak felhalmozódni. – 137. levél, 1898.

CS 271.1

Az iskola pénzügyeinek őrzése

Különösen az iskola igazgatójának kell gondosan ügyelnie az intézmény pénzügyeire. Meg kell értenie a könyvelés alapelveit. Hűségesen be kell számolnia minden olyan pénz felhasználásáról, amely az ő kezén keresztül az iskola használatára megy át. Az iskola pénzeszközeit nem szabad túlköltekezni, de minden erőfeszítést meg kell tenni az iskola hasznosságának növelése érdekében. Azok, akiket oktatási intézményeink pénzügyi irányításával bíztak meg, nem engedhetik meg a gondatlanságot az eszközök felhasználásában. Mindennek, ami iskoláink pénzügyeivel kapcsolatos, tökéletesnek kell lennie. Az Úr útját szigorúan kell követni, még ha ez nem is áll összhangban az emberek útjaival...

CS 271.2

Ha kísértésbe estek, hogy az iskolába érkező pénzt olyan módon sajátítsátok ki, amely nem hoz különösebb hasznot az iskolának, akkor alaposan meg kell bírálni az elveitek

színvonalát, nehogy eljőjön az idő, amikor kritikával kelljen illetni benneteket, és hiányosságokat kelljen megállapítani. Ki a könyvelők? Ki a pénztárosok? Ki a gazdasági vezetők? Gondosak és hozzáértők? Gondoskodjatok erről. Elképzelhető, hogy pénzt sikkasztanak el anélkül, hogy bárki is világosan megértené, hogyan került oda; és lehetséges, hogy egy iskola folyamatosan veszteséget szenved el a meggondolatlan kiadások miatt. A felelősök élesen érezhetik ezt a veszteséget, és mégis úgy gondolhatják, hogy minden tőlük telhetőt megtettek. De miért engedik, hogy az adósságok felhalmozódjanak? Az iskola vezetői minden hónapban tájékozódjanak az iskola valódi pénzügyi helyzetéről. – 65. kézirat, 1906.

CS 271.3

Kerüljétek az adósságot, mint a leprát

Takarékosságot kell gyakorolni mindenben, ami az iskolával kapcsolatos. Azok, akik az iskolába jönnek, általában dísztelen otthonokból jönnek, ahol megszokták, hogy egyszerű ételeket egyenek számos fogás nélkül. Hozzászoktak a déli egyszerű, kiadós ételekhez. Mindenkinek jobb lenne, ha csak egy egyszerű esti étkezés lenne. Szigorúan ügyelni kell a takarékosságra, különben súlyos adósságok keletkeznek. Tartsátok magatokat a határokon belül. Kerüljétek az adósságot, mint a leprát. – 60. levél, 1896.

CS 272.1

53. fejezet – Nem számolunk a költségekkel

Vannak emberek, akik nem bölcsen cselekszenek. Arra törekszenek, hogy nagyot mutassanak. Azt hiszik, hogy a külsőségekkel befolyást szereznek. Munkájuk során nem ülnek le előbb, és nem számolják meg az árat, hogy lássák, képesek-e befejezni, amit elkezdtek. Így mutatják meg gyengeségüket. Megmutatják, hogy még sokat kell tanulniuk az óvatos és körültekintő mozgás szükségességét illetően. Önbizalmukban sok hibát követnek el. Így néhányan olyan sérüléseket szenvedtek el, amelyekből soha nem gyógyulnak ki.

CS 273.1

Ez történt többekkel, akik alkalmasnak érezték magukat szanatóriumok létrehozására és vezetésére. Kudarccok érik őket, és amikor adósságba keverednek, megkérik az Egészségügyi Missziós Osztályt, hogy vegye át a sikertelen intézményt, és vállalja annak kötelezettségeit... Az Egészségügyi Missziós Osztály kárára van, hogy ennyi csődbe ment szanatóriumot vesz át. Azok, akik ezeket a szanatóriumokat vezették, és akik hamis utakon jártak, kezdjenek el józanul gondolkodni. Ne járjanak kudarcban. Ez megrontja a hű emberek bátorságát.

CS 273.2

Azok az emberek, akik jól jártak volna, ha Istennek szentelték volna magukat, ha hajlandóak lettek volna alázatosan dolgozni, lassan bővíteni vállalkozásukat, és elutasították volna az eladósodást, kudarcot vallottak, mert nem a helyes úton dolgoztak. És miután nehéz helyzetbe kerültek, felfedték magukat, mint a vezetésre alkalmatlan

emberek. A pénzügyi nyomás alól felszabadulásra vágytak, és nem álltak meg, hogy az utólagos következményekre gondoljanak.

CS 273.3

Azok, akik az ilyeneket kísérik a nehézségekből, kísértésbe esnek, hogy olyan erős kötéssel kössék meg őket ígérek formájában, hogy utána rabszolgáknak érezzék magukat. Ritkán nőnek ki a rossz gazdálkodás és a kudarc híréből.

CS 273.4

Azoknak, akik így adósságba keverednek, azt kell mondanom: „Ne adjátok fel, ha helyes irányban mozogtok. Minden erőttökkel dolgozzatok azon, hogy saját magatok enyhítsétek a helyzetet. Ne dobjátok rá a zavarba hozott intézményt egy olyan osztályra, amely már így is súlyos adósságokkal terhelt. A legjobb, ha minden szanatórium a saját felelősségére áll helyt.”

CS 274.1

Akik szanatóriumainkért felelősek, azoknak óvatosan kell cselekedniük. Vannak időszakok, amikor kevés növekedést fognak látni. Bölcsességgel, tapintattal és alkalmazkodóképességgel cselekedjenek. Tanulmányozzák és gyakorolják azt az utasítást, amelyet Krisztus adott a toronyépítéssel kapcsolatban. Az előre megfontolt gondolkodás sokkal nagyobb érték, mint az utólagos – a bölcs számítás és a gondos irányítás elhanyagolása egyértelműen kudarchoz vezet. A hanyag vezetőket, akik nem tudják, hogyan kell vezetni, el kell választani a munkától. Biztosítsuk olyan férfiak és nők szolgálatait, akik tudják, hogyan kell a korlátainkon belül gazdálkodni, hogy a munka ne akadjon meg.

CS 274.2

Mindazok, akik intézményeinkkel kapcsolatban állnak, alázzák meg magukat Isten előtt. Kérjék Istent, hogy segítsen nekik olyan bölcsen és gazdaságosan tervezni, hogy az intézményeik szilárd gyökeret eresszenek és gyümölcsöt teremjenek Isten dicsőségére. Ne függjenek az emberektől. Nézzetek Jézusra. Folytassátok az imádságot és figyeljétek hálaadással tegyétek azt. Legyetek biztosak abban, hogy szoros kapcsolatotok van Krisztussal. – 199. levél, 1901.

CS 274.3

Adósság a túlzó építkezés miatt

----- testvér, nem bölcs dolog adósságba keveredni. Te bölcs ember vagy, és nincs szükséged erre az emlékeztetőre. Az adósság egy igát jelent, – egy fojtó, nehéz igát. Nem lenne bölcs újabb földet vásárolni a ----- közelében. Már a ----- szanatórium felépítésére és felszerelésére tett erőfeszítés is szinte elviselhetetlenül megterhelt. Bölcsőbb lett volna kisebbre szabni az épületet. Mindig is úgy gondoltam, hogy a jobb lett volna, ha az épület terveit még jobban lefaragják, mint tették, és aztán amikor több eszköz érkezett, és több helyiségre lett volna szükség, az épületet tovább lehetett volna bővíteni. Sokkal kevesebbe került volna egy kisebb épület berendezése. – 158. levél, 1902.

CS 274.4

Téves számítások miatt csapdába esett

Ha az Úr tanácsában járunk, akkor lehetőségünk lesz arra, hogy szanatóriumi célokra kedvező áron megvásároljunk olyan ingatlanokat, amelyeken már vannak hasznosítható épületek, és ahol a telkeket már díszfák díszítik. Sok ilyen helyet mutattak már be nekem. Utasítást kaptam, hogy az ezekre a helyekre tett bőkezű ajánlatokat alaposan fontolják meg... CS 275.1

Néha azonban szükséges lehet olyan helyet választani, ahol még nem történtek fejlesztések és nem épültek épületek. Ilyen esetben óvatosnak kell lennünk, hogy ne olyan helyet válasszunk, amely szükségszerűen nagy összegű fejlesztéseket igényel. Tapasztalatlanság és rossz számítás miatt nagy adósságok felhalmozásába keveredhetünk, mert az épületek és a fejlesztések kétszer vagy háromszor annyiba kerülhetnek, mint amennyit becsültünk. – 114. kézirat, 1902.

CS 275.2

Csak kilátásban lévő pénzzel számolók

Az igazgatónak és a gazdasági vezetőnek harmóniában kell együtt dolgoznia. Az gazdasági vezetőnek gondoskodnia kell arról, hogy a kiadások ne haladják meg a bevételeket. Tudnia kell, hogy mire lehet támaszkodni, hogy az itteni munkát ne terhelje adósság, mint Battle Creekben. Az ottani állapotnak soha nem kellett volna kialakulnia. Az annak az eredménye, hogy az emberek nem Isten irányítása alatt álltak. Amikor az emberek Isten irányítása alatt állnak, a munka szépen halad; de amikor erős vérmérsékletű emberek kerülnek felelős pozíciókba a munkában, akiket nem Isten irányít, az ügy veszélybe kerül; mert vérmérsékletük arra készíti őket, hogy olyan pénzt használjanak, amely csak kilátásban van. – 106. kézirat, 1899. CS 275.3

Elhamarkodott vállalkozások bölcs tanácsadás nélkül

Különleges talentumra van szükség egy szanatórium elindításához és működésbe hozásához, még akkor is, ha a vállalkozás magánvállalkozás. Mielőtt belevágnának egy ilyen vállalkozásba, testvéreinknek bölcs tanácsadók tanácsát kellene kikérniük. ----ban dolgozni kell; de megfelelő módon kell dolgozni. Ha olyan vállalkozásokba kezdenek, amelyek csalódásnak bizonyulnak, ha az, aki a munka felelősségét magára vállalta, kudarcot vallana a vállalkozásában, nagyon nehéz lesz leküzdeni azt a benyomást, amely így az igazság ellen tesz bizonyosságot.

CS 276.1

Aki egy szanatórium elindítását tervezi, annak konzultálnia kell azokkal a testvéreivel, akik a munka terhét viselik a közeli és távoli területeken. Nem engedhetjük meg magunknak, hogy a városokban végzett egészségügyi munkánk más benyomást keltsen, mint hogy Isten a mi vezetőnk és védelmezőnk...

CS 276.2

Azt az utasítást kaptam, hogy testvéreinknek mindenütt azt mondjam: „Vegyék figyelembe a rászoruló területeken már megkezdett vállalkozásokat, mielőtt új vállalkozásokba kezdenek, különben nagy adósságterhet rónak népünkre.” – 1905. évi 5. levél. CS 276.13

54. fejezet – Hitben előre haladni

Nem bölcs dolog, hogy nem kezdünk bele semmilyen tervbe, amely eszközök befektetését igényli, hacsak nincs már eleve meg a pénz a kezünkben a tervezett munka véghezviteléhez. Az Úr munkájának építésében Ő nem mindig tesz mindent világossá szolgálai előtt. Néha próbára teszi népe bizalmát azzal, hogy hitben haladnak-e előre. Gyakran kényszerhelyzetbe és próbatételek közé viszi őket, és azt mondja nekik, hogy menjenek előre, amikor úgy tűnik, hogy a lábuk a Vörös-tenger vizét érinti. Ilyenkor, amikor szolgálainak imái komoly hittel emelkednek fel Hozzá, Ő megnyitja előttük az utat, és kivezeti őket.

CS 277.1

Az Úr azt akarja, hogy népe ezekben a napokban higgyen abban, hogy olyan nagy dolgokat fog tenni értük, mint amelyeket Izrael fiaival tett az Egyiptomból Kánaánba vezető útjuk során. Olyan hittel kell rendelkezünk, amely a legnehezebb tapasztalatokban sem habozik követni az Ő utasításait. „Menjetelek előre” – ez Isten parancsa az Ő népének.

CS 277.2

Hitre és örömteli engedelmességre van szükség ahhoz, hogy az Úr tervei megvalósuljanak. Amikor rámutat arra, hogy a munkát olyan helyeken kell létrehozni, ahol annak jó befolyása lesz, az embereknek hittel kell járniuk és dolgozniuk. Istenfélő beszédünkkel, alázatunkkal, imáinkkal és komoly erőfeszítéseinkkel arra kell törekedniük, hogy az emberek értékeljék azt a jó munkát, amelyet az Úr alapított közöttük. Az Úr szándéka volt, hogy a Loma Linda Szanatórium népünk tulajdonává váljon, és Ő ezt egy olyan időszakban munkálta, amikor a nehézségek folyói megteltek és túlcordultak a partjaikon.

CS 277.3

A magánérdekek érvényesítése a személyes célok elérése érdekében egy dolog. Ebben az emberek követhetik a saját belátásukat. De az Úr földi munkájának előre vitele teljesen más dolog. Amikor Ő azt jelöli ki, hogy egy bizonyos vagyontárgyat biztosítani kell az Ő ügyének előmozdítására és munkájának építésére, legyen szó szanatóriumi vagy iskolai munkáról, vagy bármely más ágazatról, ha azok, akiknek tapasztalata van, hitet és bizalmat mutatnak az Ő céljaiban, és azonnal előre lépnek, hogy biztosítsák az általa megjelölt eszközöket, akkor Ő lehetővé teszi a munka elvégzését. Bár nem szabad arra törekedniük, hogy bárkitől is elragadjuk a tulajdont, mégis, amikor kedvező lehetőségek tárulnak elénk, ébernek kell lenniük, hogy észrevegyük azokat, hogy terveket készíthessünk a munka fejlesztésére. És amikor ezt megtettük, minden erőnkkel azon kell lenniük, hogy biztosítsuk Isten népének önkéntes felajánlásait ezen új művek támogatására. – Bizonyoságtételek 9:271, 272.

CS 278.1

Veszély a szélsőséges helyzetben

Helyes dolog pénzt kölcsönkérni egy olyan munka folytatásához, amelyről tudjuk, hogy Isten azt szeretné, hogy megvalósuljon. Nem szabad kellemetlenségek között várakoznunk, és a munkát sokkal nehezebbé tenni, mert nem akarunk pénzt kölcsönkérni.

Akkor követtünk el hibákat, amikor adósságot vettünk fel akkor, amikor nyugodtan várhattunk volna egy későbbi időpontig. De fennáll a veszélye annak, hogy a másik végletbe megyünk. Nem szabad olyan helyzetbe hoznunk magunkat, amely veszélyezteti az egészséget és megviseli a munkánkat. Észszerűen kell cselekednünk. El kell végeznünk a szükséges munkát, még akkor is, ha pénzt kell kölcsön vennünk és kamatot kell fizetnünk. – 111. levél, 1903.

CS 278.2

Óvakodjunk a tévedésektől mindkét oldalon

A most előttünk álló kérdés az, hogy megpróbáljuk-e biztosítani a kedvező árú és elhelyezkedésben kívánatosnak tűnő helyeket, amikor nem tudjuk megmondani, honnan jön a pénzünk? -----, ----- és más testvérek ellenzik az adósságok növelését. De én nem vagyok hajlandó azt mondani, hogy semmilyen körülmények között ne vásároljunk olyan földet, amelyre úgy tűnik, hogy az Úr irányította a figyelmünket, amikor a pénz az egyetlen akadály, és amely tulajdonért Isten gondviselése szerint hamarosan fizetni tudnánk. Óvakodnunk kell a tévedésektől mindkét oldalon. – 167. levél, 1902.

CS 279.1

Fék a haladás kerekein

Az a gondolat, hogy szanatóriumot csak akkor szabad létrehozni, ha adósságmentesen lehet elindítani, fékezi a haladás kerekeit. A gyülekezeti házak építésénél kölcsönt kellett felvennünk, hogy el tudjunk indulni. Kénytelenek voltunk ezt megtenni, hogy teljesítsük Isten utasításait. A munka előrehaladásában mélyen érdekelt személyek pénzt vettek fel kölcsön, és kamatot fizettek érte, hogy segítsenek iskolák és szanatóriumok létrehozásában és gyülekezeti házak építésében. Az így létrehozott intézmények és templomok sokakat megnyertek az igazságnak. Így nőtt a tized, és az Úr erőéhez sok munkás csatlakozott. – 211. levél, 1904.

CS 279.2

Veszteség a hit hiánya miatt

Isten azt szeretné, ha a mércét magasabbra és még magasabbra emelnénk. Az egyház nem rövidítheti meg feladatát anélkül, hogy megtagadná Mesterét. Sok helyen kell gyülekezeti házakat építeni. Gazdaságos-e, ha nem biztosítunk városainkban olyan istentiszteleti helyeket, ahol a Megváltó találkozhat az Ő népével? Ne keltsük azt a benyomást, hogy túl nagy költségnek tartjuk, hogy megfelelően gondoskodjunk a mennyei Vendég fogadásáról.

CS 279.3

Az építkezési tervek elkészítéséhez Isten bölcsességére van szükségünk. Nem szabad feleslegesen adósságot vállalnunk, de azt mondanám, hogy nem kell minden esetben az épület befejezéséhez szükséges összes pénznek a kezünkben lennie a munka megkezdése előtt. Gyakran hitben kell előre haladnunk, és a lehető leggyorsabban dolgozni. A hit hiánya miatt nem kapjuk meg Isten ígéreteinek beteljesülését. Dolgozunk, imádkozunk és hinnünk kell. Állhatatosan és komolyan kell haladnunk előre, bízni az Úrban, ezt mondván: *„Nem pislogunk és meg nem repedünk”* – The Review and Herald, 1905. szeptember 7. CS 280.1

55. fejezet – Szavak egy mennyei tanácsadótól

Nemrég egy éjszakai látomásban voltam tanácskozáson. Ezeken az üléseken olyan szavak hangzottak el, amelyek inkább emberiek, mint mennyeiek voltak. A ----ban folyó orvosi munkáról volt szó. Olyan terveket javasoltak, amelyeket, ha nem módosítanak, akkor azok megakasztják a munkát, és nem enyhítenek a helyzeten. A Generálkonferenciát arra kérték, hogy kötelezze el magát arra, hogy nem kevesebb, mint húszezer dollárnyi összeget gyűjtsön össze, vagy vállalja a felelősséget ezért az összegért, hogy létrehozson egy szanatóriumot ----ban. Mivel ---- vén nem volt hajlandó beleegyezni abba, hogy ezt a kötelezettséget a Generálkonferenciára hárítsák, egyesek dühösen reagáltak rá. De ő a fennálló körülmények között úgy érezte, hogy az Úr nem engedte meg neki, hogy ezt a terhet a konferenciára hárítsa. Tiszteletben tartom ---- vén ítéletét ebben a kérdésben...

CS 281.1

De visszatérve a tanácskozásra: Ismét jelen volt az, aki régóta a mi Tanácsadónk, hogy átadja nekünk az Úr szavát. Ő mondta: „Az Úr nem dicsőülne meg azáltal, hogy adósság igáját rakjátok a Generálkonferenciára. Különleges módon lépett közbe, hogy letörje népe nyakáról az adósság igáját, amelyet oly sokáig viseltetek. A Konferencia nem léphet újra ugyanarra az útra, amelyen eddig jártak.” ...

CS 281.2

Néhányan még mindig nem tanulták meg a leckét, amelyet Krisztus a toronyépítéssel kapcsolatban tanított. *„Mert ha közületek”* – kérdezte – *„valaki tornyot akar építeni, nemde először leülvén felszámítja a költséget, ha van-e mivel elvégezze? Nehogy minekutána fundamentumot vetett, és elvégezni nem bírja, csúfolni kezdje őt mindenki, aki látja, ezt mondván: Ez az ember elkezdte az építést, és nem bírta véghez vinni!”* Ezt a figyelmeztetést sokan figyelmen kívül hagyták.

CS 281.3

Amikor a felelős pozíciókban lévő emberek annyira sietnek valamilyen új intézmény létrehozásával, ami nem időszerű, akkor nemcsak az Úr ügyének érdekei ellen cselekszenek, hanem azoknak az embereknek az érdekei ellen is, akik emberi bölcsességükben túl gyorsan próbáltak előre haladni. Istent nem dicsőítik azok, akik megpróbálnak gyorsabban haladni, mint ahogyan Ő vezet. Zavarodottság, zavarba ejtés és szorongás az eredmény. Az Úr nem kívánja, hogy képviselői megismételjék ezeket a hibákat; mert a múltbéli ilyen cselekedetek eredménye nem dicsőíti Őt. – 144. kézirat, 1902.

CS 282.1

Ne ismétlődjenek meg a múlt hibái

Egyfajta örület kerítette hatalmába egyesek elméjét, ami arra készíti őket, hogy olyasmit tegyenek, ami elnyeli az eszközöket, anélkül, hogy kilátásba helyeznék, hogy azután új eszközöket teremtenek. Ha ezt a pénzt úgy használták volna fel, ahogyan az Úr jelezte, akkor munkások jöttek volna és készültek volna fel arra a munkára, amelyet az Úr eljövetele előtt el kell végezni. Az eszközök hűtlen kezelése mutatja az Úr figyelmeztetésének szükségességét, hogy az Ő munkáját nem szabad emberi tervekkel lekötni, azt úgy kell végezni, hogy az Ő ügyét erősítse.

CS 282.2

Azáltal, hogy az emberek rossz terveken dolgoztak, adósságokat terhelnek az ügyre. Ez ne ismétlődjön meg. Azok, akik a munka élén állnak, óvatosan cselekedjenek, és ne temessék adósságba Isten ügyét. Senki se cselekedjen meggondolatlanul, figyelmetlenül, azt gondolva, hogy minden rendben lesz anélkül, hogy azt biztosan tudná. – Bizonyágtételek 7:283, 284.

CS 282.3

Szabaduljunk meg az adósságoktól

Isten azt akarja, hogy a múlt kudarcaiból vonjuk le a tanulságokat. Nem tetszik Neki, ha adósságok nyugszanak az Ő intézményein. Elérkeztünk ahhoz az időhöz, amikor úgy kell formálnunk a munkát, hogy megtagadjuk a nagy és drága épületek építését.

CS 283.1

Nem szabad megismételni a múlt hibáit, és egyre jobban eladósodnunk. Inkább arra kell törekedni, hogy eltöröljük azt az adósságot, amely még mindig az intézményeinket terheli. Gyülekezeteink segíthetnek ebben a kérdésben, ha akarnak. Azok a tagok, akiknek az Úr eszközöket adott, kamattól vagy alacsony kamattal fektethetik be pénzüket az ügybe, és önkéntes felajánlásaikkal segíthetnek a munka támogatásában. Az Úr arra kér benneteket, hogy örömmel adjátok vissza Neki a tőle kölcsönadott javak egy részét, és így váljatok az Ő alamizsnáivá. – The Review and Herald, 1908. augusztus 13.

CS 283.2

A reformáció idején eljönnek az eszközök

Ha az Urat keressük és megvalljuk a bűneinket, ha végbemegy a szükséges reformáció, akkor egyesült buzgalommal és hűséggel fogjuk pótolni azokat, amiket eddig visszatartottak. Az Úr ki fogja nyilvánítani megbocsátó szeretetét, és megadja majd az eszközöket, hogy töröljék intézményeink adósságait. – Bizonyágtételek 8:89.

CS 283.3

További tanulmányozásra

Iskolák vezetése és finanszírozása, Bizonyágtételek 6:206- 218

A dán szanatórium adóssága, Bizonyágtételek 6:463- 467

Az iskolák segélyezése, Bizonyágtételek 6:468-478

Épületekkel kapcsolatos megfontolások, Bizonyágtételek 7:90-94

A szerény kezdet előnyei, Bizonyágtételek 1:558, 559

Az intézményi adósságok felszámolásának segélyterve, Bizonyágtételek 9:71, 75, 79, 80, 88; Fundamentals of Christian Education (A keresztyén nevelés alapjai), 520-524

Kerüld, mint a betegséget, Bizonyágtételek 6:211

Kerüld, mint a leprát, Bizonyágtételek 6:217

Óvakodj tőle, mint a szögcsőrőkerítéstől, Bizonyágtételek 7:236

Az adósság sötét árnyéka, Bizonyágtételek 6:217, 216

A missziós irodalomért fizetendő tagdíjak hű befizetése, Bizonyágtételek 2:628

Az egyházi adósságok megszüntetése, Bizonyágtételek 6:103

12. szakasz – Takarékoskodás az adakozásra

56. fejezet – Az emberek becsületére bízza

Az evangélium Isten munkájának fenntartására egyetlen utat jelölt ki, miszerint ügyének támogatását az emberek becsületére bízza. Az embereknek egyedül Isten dicsőségét kell szem előtt tartaniuk és azt a részt kell Neki adniuk, amelyet Ő megkövetel. Ha a golgotai keresztet szemléljük, és a világ Megváltójára tekintünk, aki szegénnyé lett értünk, hogy mi az Ő szegénysége által gazdaggá váljunk, érezni fogjuk, hogy nem a földön kell kincseket gyűjtenünk magunknak, hanem a mennyei bankban kell kincseket gyűjtenünk, amely soha nem függeszti fel a fizetést, és soha nem fog elmaradni. Az Úr Jézust adta világunknak, és a kérdés az, hogy mit adhatunk vissza Istennek ajándékokban és felajánlásokban, hogy kimutassuk, mennyire értékeljük az Ő szeretetét? *„Ingyen vettétek, ingyen adjátok.”*

CS 287.1

Mennyivel inkább igyekszik majd minden hűséges sáfár növelni az ajándékok arányát, hogy az Úr kincsházába kerüljenek, minthogy egy jottányit vagy egy pontnyit is csökkentse felajánlását. Kinek a szolgálatában áll? Kinek ad áldozatot? – Annak, akitől függ minden jó dolog, amit élvez. Tehát senki, aki közülünk Krisztus kegyelmében részesül, ne adjon alkalmat arra, hogy az angyalok szégyenkezzenek miattunk, és hogy Jézus szégyelljen testvéreinek nevezni minket.

CS 287.2

Hálátlanságot kell-e ápolnunk, és bemutatnunk tennünk azáltal, hogy fukarul adakozunk Isten ügye javára? – Nem, nem! Adjuk át magunkat élő áldozatul, és adjuk oda mindenünket Jézusnak. Ez az övé; mi az Ő megvásárolt tulajdona vagyunk. Azok, akik az Ő kegyelmében részesülnek, akik a golgotai keresztet szemlélik, nem fogják megkérdőjelezni a visszaadandó részt, hanem érezni fogják, hogy a leggazdagabb felajánlás is túlságosan csekély, aránytalan a végtelen Isten egyszülött Fiának nagy ajándékához képest. Önmehtagadással a legszegényebbek is megtalálják majd a módját annak, hogy valamit szerezzenek, amit visszaadhatnak Istennek.

CS 287.3

Az idővel való sáfárkodás

Az idő pénz, és sokan elpazarolják a drága időt, amelyet hasznos munkára lehetne fordítani, és a kezükkel jót tenni. Az Úr soha nem fogja azt mondani: *„Jól van jó és hű szolgálóm”* annak az embernek, aki nem gyarapította meg azokat a fizikai ajándékokat, amelyeket Istentől kapott kölcsön, mint értékes talentumokat, amelyekkel eszközöket gyűjthet, elláthatja a rászorulókat, és áldozatokat hozhat Istennek.

CS 288.1

A gazdagoknak nem szabad úgy érezniük, hogy megelégedhetnek azzal, hogy pusztán a pénzükből adakoznak. Sok jóra van lehetőségük, és arra kell törekedniük, hogy Istennek tetszőnek mutakozzanak, hogy hűséges lelki eszközök legyenek gyermekeik nevelésében és képzésében, hogy ők is hasznos eszközzé válhassanak. A szülőknek és a gyermekeknek nem szabad sajátjuknak tekinteniük magukat, és úgy érezniük, hogy úgy rendelkezhetnek

idejükkel és vagyonukkal, ahogyan az nekik tetszik. Ők Isten megvásárolt tulajdonai, és az Úr felszólítja őket fizikai erejük hasznosítására, amelyet arra kell fordítaniuk, hogy bevételt hozzanak az Úr kincstárába.

CS 288.2

Az önmegtagadás és a keresztség

Ha az önzés ezernyi csatornáját elvágánk, amelyek most léteznek, és az eszközöket a megfelelő csatornába irányítanánk, nagy bevétel áramlana a kincstárba. Sokan bálványokat vásárolnak azon a pénzen, amelynek Isten házába kellene kerülnie. Senki sem gyakorolhat valódi jótékonyt anélkül, hogy valódi önmegtagadást ne gyakorolna. Az önmegtagadás és a keresztség közvetlenül áll minden keresztény előtt, aki valóban Krisztust követi. Jézus azt mondja: *„Ha valaki én utánam akar jönni, tagadja meg magát, és vegye fel az ő keresztségét minden nap, és kövessen engem.”* Vajon minden lélek megfontolja-e azt a tényt, hogy a keresztény tanítványság magában foglalja az önmegtagadást, az önfeláldozást, sőt, ha kell, akár magának az életnek a letételét is annak kedvéért, aki az életét adta a világért?

CS 288.3

A keresztényeket, akik Krisztust a keresztségen szemlélik, Isten Fiának végtelen ajándéka iránti kötelességük arra kötelezi, hogy semmit se tartsanak vissza abból, amit birtokolnak, bármennyire is drága legyen az számukra. Ha rendelkeznek valamivel, amit arra használhatnak, hogy egy lelket, legyen az bármilyen gazdag, vagy bármilyen szegény, Isten Bárányához vonzzanak, aki elveszi a világ bűneit, akkor azt szabadon kell felhasználniuk erre a célra. Az Úr emberi eszközöket alkalmaz, hogy munkatársai legyenek vele a bűnösök megváltásában.

CS 289.2

Az egész menny aktívan részt vesz abban, hogy olyan eszközöket biztosítson, amelyekkel az igazság ismeretét minden népre, nemzetre és nyelvre kiterjeszheti. Ha azok, akik azt vallják, hogy valóban megtértek, nem hagyják, hogy fényük másoknak is világítson, akkor elhanyagolják Krisztus szavainak cselekvését.

CS 289.2

Nem kell azzal fárasztanunk magunkat, hogy elismételjük, mennyi mindent adtunk Isten ügyének, hanem inkább gondoljuk végig, hogy mennyi mindent tartottunk vissza az Ő kincstárából, hogy azt az önzésre, az élvezetek kielégítésére fordítsuk. Nem azt kell összeszámolnunk, hogy hány misszionáriust küldtünk ki, hanem inkább azt, hogy hányan zárták be értelmüket, hogy ne lássák kötelességüket, és ne szolgáljanak másoknak saját képességeik szerint.

CS 289.3

Hányan dolgozhatnának most, ha a kincstárban lennének olyan eszközök, amelyek fenntartanák őket a munkában! Hány lehetőség lenne arra, hogy Isten munkáját kiterjesszék, amint gondviselése megnyitja az utat! Százakat lehetne alkalmazni a terepen, hogy jót tegyenek a különböző területeken, de nincsenek ott. Miért? – Az önzés otthon tartja őket; szeretik a kényelmet, és így távol maradnak az Úr szőlőkertjétől. Néhányan eljutnának a távoli régiókba, de nincsenek meg az eszközeik, hogy elvigyék őket; mert mások elmulasztották azt, amit meg kellett volna tenniük. Ez néhány oka annak, hogy

néhány munkásnak kévékkel nehezen megrakott szekéreként kell araszolnia, míg mások nem vállalnak terhet. – The Review and Herald, 1896. július 14.

CS 289.4

A dollár, ami talán egy lelket mentene meg

Az Úr gondoskodott arról, hogy mindenkihez eljusson az igazság üzenete, de a sáfárai a rájuk bízott eszközöket önző módon a saját kielégítésükre fordították.

CS 290.1

Mennyi mindent pazaroltak el meggondolatlanul a fiataljaink, amit önkielégítésre és magamutogatásra költöttek, arra, ami nélkül ugyanolyan boldogok lehettek volna. Minden dollár, amit birtoklunk, az Úré. Ahelyett, hogy felesleges dolgokra költenénk az eszközeinket, inkább a missziós munka hívásainak teljesítésére kellene fordítanunk.

CS 290.2

Ahogy új területek nyílnak meg, úgy nő folyamatosan az eszközök iránti igény. Ha valaha is takarékosagra volt szükségünk, akkor az most van. Mindenkinek, aki az ügyért dolgozik, fel kell ismernie annak fontosságát, hogy hűen kövesse a Megváltó önmegtagadásra és takarékosagra vonatkozó példáját. Az általuk kezelt eszközökben olyan bizalmat kell gyakorolniuk, amelyet Isten rájuk bízott, és kötelességüknek kell érezniük, hogy tapintatot és pénzügyi hozzáértést tanúsítsanak az Úr pénzének felhasználásában. Minden fillérre gondosan kell vigyázniuk. Egy cent csekélységnek tűnik, de száz centből egy dollár lesz, és ha helyesen költik el, egy lélek megmentésének eszköze lehet a haláltól. Ha mindazokat az eszközöket, amelyeket népünk öncélúságra pazarol, Isten ügyére fordítanak, nem lennének üres pénztárak, és a világ minden részén missziókat lehetne alapítani.

CS 290.3

Az egyház tagjai tegyék le most büszkeségüket és díszeiket. Mindenki tartson kéznél egy missziós perselyt, és dobjon bele minden fillért, amit önzésre pazarolna el. De többet kell tenni annál, hogy pusztán a felesleges dolgoktól megszabadulunk. Gyakorolnunk kell az önmegtagadást. Néhány kényelmes és kívánatos dolgot fel kell áldoznunk. A prédikátoroknak ki kell élesíteniük az üzenetüket, nem pusztán az önfeledt élvezeteket és az öltözködésben való büszkeséget támadni, hanem bemutatni Jézust, az Ő önmegtagadó és áldozatos életét. Ápoljuk a szeretetet, a jámborságot és a hitet a szívünkben, és a drága gyümölcsök megjelennek az életünkben. – Historical Sketches of the Foreign Missions of the Seventh-day Adventists (A hetednapi adventisták külföldi misszióinak történeti vázlata), 293. CS 291.1

57. fejezet – Üzenet az ifjúsághoz

Sok mindent lehetne mondani a fiataloknak arról a kiváltságukról, hogy a takarékoság és önmegtagadás leckéinek megtanulásával segíthetik Isten ügyét. Sokan úgy gondolják, hogy kényeztetniük kell magukat ezzel-azzal az élménnyel, és ennek érdekében hozzászoktatják magukat, hogy jövedelmük teljes mértékéig éljenek. Isten azt akarja, hogy

ebben a tekintetben jobban járjunk el. Önmagunk ellen vétkezünk, amikor megelégszünk azzal, hogy eleget eszünk, iszunk és viselünk. Istennek ennél valami magasabb rendű terve van velünk. Ha hajlandóak vagyunk félretenni önző vágyainkat, és szívünk és elménk erejét Isten ügyének munkájára fordítjuk, a mennyei hivatalok együttműködnek velünk, és áldássá tesznek bennünket az emberiség számára.

CS 292.1

Még ha szegény is, a szorgalmas és takarékos fiatalember is tud egy keveset megtakarítani Isten ügyére. Még csak tizenkét éves voltam amikor már tudtam, mit jelent takarékoskodni. A nővéremmel kitanultunk egy mesterséget, és bár naponta csak huszonöt centet kerestünk, ebből az összegből mégis tudtunk egy keveset félretenni, hogy a misszióknak adhassunk. Apránként takarékoskodtunk, míg végül harminc dollárunk lett. Amikor aztán eljutott hozzánk az Úr hamarosan bekövetkező eljövételének üzenete, és felhívást kaptunk, hogy embereket és eszközöket kell szerezniük, kiváltságnak éreztük, hogy átadjuk a harminc dollárt apánknak, és megkértük, hogy fektesse be szórólapokba és röpiratokba, hogy eljuttassuk az üzenetet a sötétségben élőkhez.

CS 292.2

Mindenkinek, aki Isten munkájához nyúl, kötelessége megtanulni takarékoskodni az idővel és a pénzzel. Azok, akik tétlenkednek, bebizonyítják, hogy kevés jelentőséget tulajdonítanak a ránk bízott dicsőséges igazságoknak. A szorgalom szokásaira kell nevelni őket, és meg kell tanulniuk, hogy csak Isten dicsőségét tartsák szem előtt, amikor dolgoznak.

CS 292-3

Tagadjátok meg magatokat és fejlesszétek a talentumaitokat

Azoknak, akiknek nincs jó ítélőképességük az idő és a pénz felhasználásában, tanácsot kell kérniük azoktól, akiknek van tapasztalatuk ezen a téren. A nővérem és én el tudtuk látni magunkat ruhákkal a pénzből, amit a mesterségünkkel megkerestünk. A pénzünket odaadtuk anyánknak, mondván: „Vedd meg a ruhákat most, hogy a maradékot odaadhassuk a missziós munkára.” És ő így tett, és bátorította bennünk a missziós lelkületet.

CS 293.1

Az adakozás, amely az önmehtagadás gyümölcse, csodálatos segítség az adakozónak. Olyan nevelést ad, amely lehetővé teszi számunkra, hogy jobban megértsük annak munkáját, aki jót cselekedett, enyhét adott a szenvedőknek, és ellátta a nincstelenek szükségleteit. A Megváltó nem azért élt, hogy önmagának örömet szerezzen. Az Ő életében nyoma sem volt az önzésnek. –Youth's Instructor, 1907. szeptember 10.

CS 293.2

A gyermekek is megtanulhatják az önmehtagadást

Miközben a szülők áldozatokat hoznak Isten ügyének előmozdítása érdekében, meg kell tanítaniuk gyermekeiket is arra, hogy vegyenek részt ebben a munkában. A gyerekek megtanulhatják, hogy Krisztus iránti szeretetüket úgy mutassák ki, hogy mehtagadják maguktól a felesleges apróságokat, amelyek megvásárlására sok pénz csúszik ki a kezük

közül. Ezt a munkát minden családban el kell végezni. Tapintatot és módszerességet igényel, de ez lesz a legjobb nevelés, amit a gyermekeik kaphatnak. És ha minden kisgyermek az Úrnak adományozna, az ő adományai olyanok lennének, mint a kis patakok, amelyek, ha egyesülnek és megáradnak, folyammá duzzadnak.

CS 293.3

Az Úr örömmel tekint azokra a kisgyermekekre, akik megtagadják magukat, hogy áldozatot mutassanak be Neki. Örült az özvegyasszonynak, aki két fillérét a perselybe tette, mert készséges szívvel adott. A Megváltó nagyobb értéknek tartotta az ő áldozatát, hogy odaadta mindazt, amije volt, mint a gazdagok nagy adományait, akik nem hoztak áldozatot azért, hogy adakozhassanak. És örül, amikor a kicsinyek hajlandók megtagadni önmagukat, hogy együtt munkálkodhassanak azzal, aki szerette, karjaiba vette és megáldotta őket. – The Review and Herald, 1900. december 25.

CS 293.4

Tartsd számon a bevételeket és a kiadásokat

A számok tanulmányozásában a munkát gyakorlatiasan kell végezni. Minden fiataalt és minden gyermeket tanítsunk meg arra, hogy ne csupán képzeletbeli problémákat oldjon meg, hanem pontos számlát vezessen saját bevételeiről és kiadásairól. Tanulja meg a pénz helyes kezelését annak használatával. Akár a szüleiktől, akár a saját keresetükből, a fiúk és a lányok tanulják meg, hogy maguk válasszák ki és vásárolják meg ruházatukat, könyveiket és egyéb szükségleteiket; és a kiadásaikról való számadással meg fogják tanulni, amit egyébiránt nem lehetne nekik megtanítani a pénz értékéről.

CS 294.1

Ez a képzés segíteni fogja őket abban, hogy megkülönböztessék a valódi takarékoságot az egyrészt a fösvénységtől, másrészt a tékozlástól. Helyes irányítással ez a jótékonykodás szokásait fogja ösztönözni. Segíteni fogja a fiatalokat abban, hogy megtanuljanak adakozni, de ne pusztán a pillanatnyi készletéből, amikor az érzelmeik megmozdulnak, hanem rendszeresen és rendesen. – Nevelés 238, 239.

CS 294.2

Sátán sugallatainak követése

Milyen sokat tett az ellenség azért, hogy a világi dolgokat a lelkiek fölé helyezze! Sok család, amelynek csak kevés pénze van Isten ügyére, bátran költi a pénzt gazdag bútorok vagy divatos ruhák vásárlására. Mennyit költenek az asztalra, és gyakran olyasmire, ami csak ártalmas kényeztetés; mennyi mindent költenek olyan ajándékokra, amelyek senkinek sem használnak!

CS 294.3

Sokan jelentős összegeket költenek fényképekre, amelyeket barátaiknak adnak. Túlzásba viszik a fényképezkedést, és egyfajta bálványimádásra ösztönöznek. Mennyivel kedvesebb lenne Istennek, ha mindezeket az eszközöket olyan kiadványokba fektetnék, amelyek a lelkeket Krisztusra és korunk értékes igazságaira irányítanák! A felesleges dolgokra elpazarolt pénz sok otthonba eljuthatna a jelenvaló igazságról szóló olvasmányok formájában, amelyek az életet adnának az életre.

CS 295.1

Sátán sugallatai sok-sok dologban megvalósulnak. Születésnap i évfordulóinkat, karácsonyi és hálaadó ünnepeinket túl gyakran szenteljük önző kielégítésnek, holott az elmét Isten irgalmasságára és szerető jóságára kellene irányítani. Istennek nem tetszik, hogy jóságát, állandó gondoskodását, szüntelen szeretetét nem idézik fel ezeken az évfordulókon. CS 295.2

Ha az összes pénzt, amelyet pazarlóan, felesleges dolgokra használnak, Isten kincstárába tennék, akkor látnánk, ahogy férfiak, nők és fiatalok adják magukat Jézusnak, és megteszik a maguk részét, hogy együttműködjenek Krisztussal és az angyalokkal. Isten leggazdagabb áldása érkezne gyülekezeteinkbe, és sok lélek térne meg az igazságra. – The Review and Herald, 1890. december 23. CS 295.3

Születésnapok és ünnepek

A szülőknek az önuralom és az önmehtagadás szokásaira kell nevelniük, oktatniuk és tanítaniuk gyermekeiket. Mindig szem előtt kell tartaniuk azt a kötelességüket, hogy engedelmeskedjenek Isten szavának, és hogy Jézus szolgálatára éljenek. Arra kell nevelniük gyermekeiket, hogy mindennapi életükben egyszerű szokások szerint kell élniük, és kerülniük kell a drága öltözködést, étrendet, házakat és bútorokat. A feltételeket, amelyek alapján az örök élet a miénk lesz, ezek a szavak határozzák meg: *„Szeresd az Urat, a te Istenedet teljes szívedből, ... és felebarátodat, mint magadat.”*

CS 295.4

A szülők nem tanítják meg gyermekeiket a törvény parancsaira, ahogyan azt Isten megparancsolta. Önző szokásokra nevelik őket. Arra tanítják őket, hogy a születésnapokat és ünnepeket olyan alkalmaknak tekintsék, amikor ajándékokat várnak, és hogy kövessék a világ szokásait. Ezeket az alkalmakat, amelyeknek arra kellene szolgálniuk, hogy növeljék Isten ismeretét, és hálát ébresszenek a szívükben az Ő kegyelméért és szeretetéért, amellyel egy újabb évre megőrizte az életüket, az önkielégítés, a gyermekek szórakoztatásának és dicsőítésének alkalmává változtatták. Életük minden pillanatában Isten ereje tartotta meg őket, és a szülők mégsem tanítják meg gyermekeiket arra, hogy erre gondoljanak, és hálát adjanak az Ő irántuk való irgalmáért.

CS 296.1

Ha a gyermekeket és az ifjúságot megfelelően tanítanák, micsoda dicsőség, micsoda dicséret és hálaadás áradna ajkukról Isten felé! Kis ajándékok micsoda bevétele érkezne a kicsinyek kezéből, amelyeket hálaadásként az Ő kincstárába helyeznének! Istenre emlékeznének, ahelyett, hogy elfelejtenék.

CS 296.2

Nemcsak a születésnapokon kellene a szülőknek és a gyermekeknek különleges módon megemlékezniük az Úr kegyelmeiről, hanem a karácsony és az újév is olyan időszakok kellene, hogy legyenek, amikor minden háztartás megemlékezik Teremtőjéről és Megváltójáról. Ahelyett, hogy az ajándékokat és felajánlásokat ilyen bőségesen fordítanák földi ajándékokra, Istennek kellene hódolatot, tiszteletet és hálát adni, és az ajándékokat és felajánlásokat a mennyei kincstárba kellene áramoltatni. Vajon nem örülne-e az Úr az ilyen megemlékezésnek? Ó, mennyire megfeledkeztek Istenről ezeken az alkalmakon! ...

CS 296.3

Ha ünnepnapotok van, tegyétek azt kellemes és boldog nappá gyermekeitek számára, és tegyétek azt a szegények és a szenvedők számára is kellemes nappá. Ne hagyjátok elmúlni a napot anélkül, hogy hálaadással és hálaáldozatokkal ne szolgálnátok Jézusnak. A szülők és a gyermekek most tegyenek komoly erőfeszítéseket, hogy megváltásért ezt az időt, és orvosolják a múltbeli hanyagságukat. Kövessenek más utat, mint a világ.

CS 297.1

Sok olyan dolog van, amelyet ízléssel és sokkal kevesebb költséggel lehetne megoldani, mintsem a felesleges ajándékokkal, amelyeket oly gyakran adunk gyermekeinknek és rokonainknak, és így is tanúsíthatnánk a kellő udvariasságot, és boldogságot vihetnénk az otthonokba. Leckét adhatok gyermekeidnek, mikor elmagyarázod nekik, miért változtattál az ajándékaik értékén, és elmondod nekik, hogy eddig az ő örömeiket többre tartottad, mint Isten dicsőségét. Mondd el nekik, hogy amikor azoknak ajándékoztál, akiknek nem volt rájuk szükségük, többet gondoltál a saját örömeidre és az ő kielégítésükre, valamint arra, hogy összhangban maradj a világ szokásaival és hagyományaival, mintsem arra, hogy Isten ügyét előre mozdítsd.

CS 297.2

A régi idők bölcseihez hasonlóan felajánlhatjátok Istennek a legjobb ajándékaitokat, és megmutathatjátok Neki az ajándékaitokkal, hogy nagyra értékelitek az Ő Ajándékát a bűnös világnak. Indítsátok gyermekeitek gondolatait egy új, önzetlen mederbe azáltal, hogy arra ösztönzitek őket, hogy ajándékokat mutassanak be Istennek egyszülött Fia ajándékáért. – The Review and Herald, 1894. november 13.

CS 297.3

58. fejezet – Könyörgés a takarékoságért

Nem szabad túlzásokba esni a szép házak építésében, a drága bútorok vásárlásában, a világi öltözködésben vagy a fényűző ételek biztosításában; hanem inkább mindenben gondoljunk azokra a lelkekre, akikért Krisztus meghalt. Haljon meg az önzés és a gőg. Senki se költson a barátainak küldendő képek szaporítására. Tegyük félre minden megtakarítható dollárt, hogy Krisztus páratlan ajándékait a veszendő lelkek elé tárhassuk.

CS 298.1

Sátán sokféle módot fog javasolni, amire pénzt költhetünk. De ha öncélúságra költjük, – felesleges dolgokra, bármilyen csekélyek is legyenek azok költségei, – akkor nem Isten dicsőségére költjük. Nézzük meg jól ezt a kérdést, és nézzük meg, hogy megtagadjuk-e magunkat úgy, ahogyan kellene. Hozunk-e áldozatokat, hogy az igazság fényét küldhessük az elveszetteknek? ...

CS 298.2

A gyülekezetben csak egy érdeknek kellene lennie; egyetlen váagnak kellene irányítania mindenkit, a vágy, hogy Krisztus képmásához igazodjunk. Mindenkinek arra kell törekednie, hogy személyes erőfeszítéssel, ajándékokkal, áldozatokkal mindent megtegyen Jézusért, ami csak lehetséges. Legyen étel az Úr házában, ami teljes kincstárat jelent, hogy

minden országból érkező makedón kiáltásokra válaszolni lehessen. Milyen szánalmas, hogy azt kell mondanunk azoknak, akik segítségért kiáltanak: „Nem tudunk nektek sem embert, sem pénzt küldeni. Üres a kincstárunk.”

CS 298.3

Minden penny, tízcentes és dollár, amely az önző élvezet, a világ színvonalának való megfelelés vágya vagy a könnyelműség szeretete miatt elvész az ügy számára, inkább forduljon és áradjon Isten kincstárába. Az egybefolyó patakok végül folyót duzzasztanak. Legyünk lelkiismeretes keresztények, legyünk Istennel együtt járó munkások...

CS 298.4

Új munkaterületeket kell megnyitni, lelkeket kell hitre vezetni, és új nevek fognak megjelenni az egyházi nyilvántartásokban, - nevek, amelyek a mennyben az örökkévaló feljegyzésekben fognak megjelenni. Ó, bárcsak felismernénk, hogy mennyit tehetnénk az önmagunk kielégítésére fordított pénzzel! - The Review and Herald, 1891. január 27.

CS 299.1

Társak Isten cégében

Isten ügye mindig igényes. Ezért szorgalomra van szükség mindenkitől, magas és alacsony, gazdag és szegény részéről, hogy kellő hozamot lehessen adni Istennek, hogy legyen „ennivaló” az Ő házában, és hogy el lehessen tartani azokat a szolgálkat, akiket Ő hívott el arra, hogy végezzék az igazság hirdetésének munkáját a pusztuló világban.

CS 299.2

Isten nemcsak a tizedet követeli, hanem azt is, hogy mindenünket az Ő dicsőségére használjuk fel. Nem szabad fukarkodni; Isten tulajdona az, amit kezelünk. Egyetlen dollár vagy shilling sem a miénk. A pénz fényűzésre való elherdálása megfosztja a szegényeket azoktól az eszközöktől, amelyek szükségesek ahhoz, hogy élelemmel és ruhával lássák el őket. Az, amit a büszkeség kielégítésére költenek az öltözködésben, az épületekben, a bútorokban és a díszítésben, sok nyomorult, szenvedő család nyomorúságán enyhíthetne. Isten sáfárainak a rászorulókért kell szolgálniuk. Ez a tiszta és szeplőtelen vallás gyümölcse. Az Úr elítéli az embereket önző önkielégítésükért, miközben embertársaik szenvednek az élelem és a ruházat hiánya miatt...

CS 299.3

Az Úr arra szólítja fel minden egyes gyermekét, hogy a mennyei fény - az Ő önzetlen szeretetének fénye - ragyogjon fel ezen elfajzott kor sötétségében. Ha látja, hogy elismered Őt, mint önmagad és minden vagyoned birtokosát, ha látja, hogy hűséges sáfárként használod a rád bízott eszközöket, akkor beírja a nevedet a mennyei könyvekbe, mint aki Vele együtt munkálkodik, mint aki társ az Ő nagy cégében, aki embertársaiért dolgozik. És öröm lesz a tiéd a végső napon, amint kiderül, hogy a mások megsegítésére bölcsen használt eszközeid hálaadásra készítették őket Isten iránt. - The Review and Herald, 1896. december 8.

CS 299.4

Figyeljünk a fillérekre

Bárcsak mindenkivel meg tudnám értetni, hogy milyen súlyos bűn, ha az Úr pénzét képzelt szükségletekre pazaroljuk. A csekélynek tűnő összegek költekezése olyan körülmények sorát indíthatja el, amelyek az örökkévalóságba nyúlnak. Amikor eljön az ítélet, és a könyveket kinyitják, a vesztés oldal fog a szemed elé tárulni – az a jó, amit a felhalmozott filléreiddel és a teljesen önző célokra fordított nagyobb összegekkel tehetted volna...

CS 300.1

Jézus nem követel az embertől valódi áldozatot; mert bármit is kér tőlünk, hogy lemondjunk róla, az csak olyan, ami nélkül amúgy is jobban járunk. Csak a kisebbet, az értéktelenebbet engedjük el a nagyobbért, az értékesebbért. Minden földi, világi szempontot alá kell rendelni a magasabb rendűnek. – The Review and Herald, 1891. augusztus 11.

CS 300.2

Akkor az üzenet erővel fog előre menni

Isten népének szigorú takarékossgot kell gyakorolnia eszközeinek elköltésében, hogy legyen mit elvinnie Hozzá, mondván: *„amiket a te kezedből vettünk, azokatadtuk most neked.”* Így kell tehát hálát adniuk Istennek a Tőle kapott áldásokért. Így kell maguknak is kincset gyűjteniük Isten trónjánál.

CS 300.3

A világiak nagy összegeket költenek ruhákra, amelyeket az éhségtől és hidegtől szenvedők táplálására és ruházására lehetne fordítani. Sokaknak, akikért Krisztus az életét adta, alig van meg a legolcsóbb, legközönségesebb ruházatuk, míg mások több ezer dollárt költenek a divat soha véget nem érő igényeinek kielégítésére.

CS 301.1

Az Úr azt a feladatot adta népének, hogy lépjenek ki a világból, és különüljenek el. A fényes vagy drága ruházat nem illik azokhoz, akik hiszik, hogy a próbaidő utolsó napjait éljük. *„Akarom azért”* – írja Pál apostol –, *„hogy imádkozzanak a férfiak minden helyen, tiszta kezeket emelvén föl harag és versengés nélkül. Hasonlatosképpen az asszonyok tisztességes öltözetben, szemérmességgel és mértékletességgel ékesítsék magukat; nem hajfonatokkal és arannyal vagy gyöngyökkel vagy drága öltözékekkel, hanem amint illik az istenfélelmet valló asszonyokhoz, jó cselekedetekkel.”*

CS 301.2

Még azok között is, akik Isten gyermekeinek vallják magukat, vannak olyanok, akik a szükségesnél többet költenek öltözködésre. Tisztán és ízlésesen kell öltözködnünk, de, nővéreim, amikor a saját és gyermekeitek ruháit vásároljátok meg vagy készíttetek el, gondoljatok a munkára az Úr szőlőjében, amely még várat magára. Helyes, ha jó anyagot vásároltok, és gondosan elkészíttetek. Ez gazdaságosság. De a gazdag díszítésekre nincs szükség, és ha engedünk nekik, az öncélúságra költjük a pénzt, amit Isten ügyére kellene fordítanunk.

CS 301.3

Nem a ruhád tesz értékesé az Úr szemében. A belső díszítés, a Lélek gyümölcsei, a kedves szó, a másokra való figyelmes odafigyelés az, amit Isten értékeli. Mondj le a felesleges díszekről, és az ilyen módon megspórolt eszközöket tedd félre az Isten ügyének előmozdítására. Tanuljátok meg az önmegtagadás leckéjét, és tanítsátok meg gyermekeiteknek is azt. Mindaz, amit önmegtagadással meg lehet menteni, szükséges a most elvégzendő munkához. A szenvedőkön enyhíteni kell, a mezíteleneket fel kell öltöztetni, az éhezőket táplálni kell; az igazságot el kell mondani azoknak, akik nem ismerik. Azzal, hogy megtagadjuk magunktól azt, ami nem szükséges, részünk lehet Isten nagy munkájában. CS 301.4

Krisztus tanúi vagyunk, és nem szabad hagynunk, hogy a világi érdekek úgy elnyeljék időnket és figyelmünket, hogy ne törődjünk azokkal a dolgokkal, amelyekről Isten azt mondta, hogy az első helyen kell állniuk. Magasabb érdekek forognak kockán. *„Hanem keressétek először Istennek országát és az ő igazságát”*. Krisztus mindent beleadott abba a munkába, amiért jött, és Ő ezt mondja nekünk: *„Ha valaki jönni akar én utánam, tagadja meg magát és vegye fel az ő keresztjét, és kövessen engem.”* *„És legyetek nekem tanítványaim.”*
CS 302.1

Krisztus önként és örömmel adta magát Isten akaratának végrehajtására. Halálig, sőt a kereszthalálig engedelmes volt. Vajon nekünk nehéznek kellene éreznünk, hogy megtagadjuk magunkat? Ódzkodunk-e attól, hogy az Ő szenvedéseiben részesüljünk? Az Ő halálának meg kell mozgatnia lényünk minden porcikáját, és hajlandóvá kell tennie bennünket arra, hogy az Ő munkájának szenteljük mindazt, amink van és ami vagyunk. Ha arra gondolunk, hogy mit tett értünk, a szívünknek meg kell telnie szeretettel.
CS 302.2

Amikor azok, akik ismerik az igazságot, gyakorolják az Isten ígéjében előírt önmegtagadást, az üzenet hatalommal fog előre jutni. Az Úr meghallgatja imáinkat a lelkek megtéréséért. Isten népe világosságát felragyogtatja majd, és a hitetlenek, amikor látják jó cselekedeteinket, dicsőíteni fogják mennyei Atyánkat. Kapcsolódjunk Istenhez önfeláldozó engedelmisséggel. – The Review and Herald, 1910. december 1.
CS 302.3

Gyarapodás a szegénység ellenében

Eleinte csak nagyon kevesen voltunk, hogy a munkát előre vigyük, és nagyon szükséges volt, hogy egy véleményen legyünk, hogy a munka rendben és egységesen haladjon előre. Amikor beláttuk, milyen fontos, hogy a hit egységében legyünk, imáink meghallgatásra találtak, és Krisztus imája is meghallgatásra talált, hogy egyek legyünk, ahogyan Ő is egy volt az Atyával. Ugyanolyan szűkölködők voltunk, mint ti vagytok itt, ezekben az országokban [Európában íródott], és gyakran éhezünk, és megfelelő ruházat híján fáztunk. De láttuk, hogy az igazságnak előre kell haladnia, és biztosítanunk kell az eszközöket, hogy tovább vihessük. Ekkor a legkomolyabban kértük az Urat, hogy nyisson utakat, hogy elérhessünk embereket a különböző városokban és településeken, és a férjemnek és nekem kétkezi munkával kellett eszközöket szereznünk, hogy egyik helyről a másra eljuttassuk a hit kincseit mások számára is. Láttuk, hogy az Egek Ura előkészíti az utat előttünk a munkában. CS 303.1

A férjem addig dolgozott kőművesmunkával, amíg a bőr lekopott az ujjairól, és a sebeiből megindult a vér, hogy ezáltal eszközöket gyűjtsön, amelyekkel aztán eljuthatott sok helyre, hogy az igazság szavait tovább adhassa az embereknek. Így ment a munka kezdetben, és ha a mi kéréseink most is a mennyei Istenhez emelkednek, mint akkor, akkor Ő ismét meg fogja nyitni az utat, és az igazság el fog jutni a szívekbe. Az arany és az ezüst az Úré. Övéi a barmok az ezernyi hegyeken; de Ő azt akarja, hogy haladjatok előre hitben, amilyen messzire és gyorsan csak tudtok. Az Úr áldása azokon nyugszik majd, akik a legjobb képességeik szerint cselekszenek...

CS 303.2

Amikor a Piedmont völgyeiben megnyíltak a Szentírás szavai, az igazságot olyanok vitték előre, akik nagyon szegények voltak e világ javaiban. Akiknek birtokukban volt a bibliai igazság, nem hozhatták az emberek elé; nem tudtak Bibliákat eljuttatni a családokba; ezért kereskedőként, árusként jártak-keltek, és a Biblia részleteit hordták magukkal, és amikor megfelelőnek látták a helyzetet, felolvastak a Szentírásból; és akik éheztek az igazságra, így világosságot kaphattak. Pusztaság és vérző lábbal jártak ezek az emberek a hegyek kemény szikláit, hogy elérjék a lelkeket, és megnyissák nekik az élet igéit. Bárcsak ugyanaz a szellem, amely őket éltette, itt lenne mindazok szívében, akik jelenleg az igazságot vallják.

CS 303.3

Mindannyian tehetünk valamit, ha képviseljük azt, amit Isten elvár tőlünk. Minden egyes lépés, amelyet mások megvilágosítása érdekében teszel, közelebb visz a mennyei Istennel való összhangba. Ha leülsz, megnézed magad, és azt mondd: „Alig tudom eltartani a családomat”, akkor nem fogsz tenni semmit; de ha azt mondd: „Tenni fogok valamit az igazságért, hogy előbbre jusson, megteszem, amit tudok”, akkor Isten utakat fog nyitni, hogy te is tehesz valamit. Ha az igazság ügyébe fektetsz be, magad is úgy érezheted, hogy részese vagy annak.

CS 304.1

Isten nem követeli meg attól az embertől, akinek egy talentumot adott, hogy tíznek a hozamát szolgáltatassa vissza. Emlékezzetek arra, hogy az az ember, akinek egy talentuma volt, kendőbe csomagolta és a földbe rejtette. Használd fel azokat a talentumokat, befolyást és eszközöket, amelyeket Isten adott neked, hogy részt vehess ebben a munkában. – The Review and Herald, 1890. július 8.

CS 304.2

További tanulmányozásra

Az áldozás szellemének ápolása, Bizonyágtételek 9:130, 131

A feleslegesen elköltött pénzért való könyörgés, Bizonyágtételek 9:54, 55

Ékszerek és drága ruhák, A nagy Orvos lábnyomán, 287, 288

Soha nem kér igazi áldozatot, A nagy Orvos lábnyomán, 473, 474

A gazdaságosság nem fösvénység és nem szűkmarkúság, A nagy Orvos lábnyomán, 206

„Szedjétek össze a megmaradt darabokat”, A nagy Orvos lábnyomán, 207

Az úttörők példái, Bizonyságtételek 7:216, 217
Amikor utazunk, Bizonyságtételek 5:400
Előre elküldték kincseiket, Bizonyságtételek 1:191, 192
Menekvés önmegtagadással, Bizonyságtételek 9:157
Munkások csökkentsék a költségeket, Bizonyságtételek 4:299
Ha a lelkiismeret személy lenne, tanúskodna a felesleges kiadásokról, Bizonyságtételek 3:401, 402
A gyermekek tanítása a takarékosagra az otthonban, Bizonyságtételek 6:450, 451
A fiatalok tanítása a pénzhasználatra, Bizonyságtételek 6:214, 215
Kérdés: „Megfelel-e egy kevésbé drága verzió?” Bizonyságtételek 4:511
A szolgálatra való készség és az örömteli önmegtagadás lelke, Próféták és királyok, 64, 65
Kiváltság vagy kötelesség az adakozás? Bizonyságtételek 1:170
Azok, akik elvből takarékosak, Bizonyságtételek 4:453

13. szakasz – Az ígéretek és fogadalmak szentsége

59. fejezet – Az Istennek tett ígéretek köteleznek

Isten emberi eszközökön keresztül munkálkodik; és így bárki, aki az emberek lelkiismeretét ébresztgeti, jó cselekedetekre és az igazság ügyének előmozdítására ösztönzi őket, azt nem önmagától, hanem Isten Lelke által teszi, aki benne munkálkodik. Az ilyen körülmények között tett fogadalmak szentek, mivel Isten Lelke munkájának gyümölcsei. Amikor ezeket a fogadalmakat teljesítik, a Mennysorság elfogadja az adományt, és a bőkezű munkásoknak annyi kincset írnak jóvá, amennyit a mennyei bankba fektettek. Az ilyenek jó alapot raknak az eljövendő időre, hogy megragadhassák az örök életet...

CS 309.1

A tisztesség hiánya

A mai keresztény világ egyik legnagyobb bűne a képmutatás és a kapzsiság az Istennel való munkában. Sokan egyre hanyagabbak a különböző intézményeknek és vallási vállalkozásoknak tett ígéreteik teljesítésével. Úgy tekintenek a fogadalomtételre, mintha az nem jelentene fizetési kötelezettséget. Ha úgy találják, hogy a pénzük jelentős hasznot hozna nekik, ha banki részvényekbe vagy árucikkbe fektetnék, vagy ha általuk kifogásolt személyek kötődnek a választott intézményükhöz, akkor úgy érzik, hogy szabadon visszatarthatják eszközeiket, ahogy az nekik tetszik. A tisztességnek ez a hiánya eléggé elterjedt azok körében, akik azt vallják, hogy megtartják Isten parancsolatait, és várják Uruk és Megváltójuk mielőbbi megjelenését...

CS 309.2

A gyülekezet felelőssége

Egy gyülekezet felelős az egyes tagjai által tett ígéretekért. Ha látják, hogy van olyan testvér, aki elhanyagolja fogadalma teljesítését, akkor kedvesen, de egyenesen foglalkozniuk kell vele. Ha nincs olyan körülmények között, amelyek lehetővé tennék számára fogadalma befizetését, de becsületes tag, és készséges szívvel rendelkezik, akkor a gyülekezet könyörületesen segítsen neki. Így áthidalhatják a nehézséget, és maguk is áldásban részesülhetnek. CS 310.1

Isten azt szeretné, ha egyházának tagjai ugyanolyan fontosnak tekintenék az iránta való kötelezettségeiket, mint a kereskedők felé fennálló tartozásukat. Mindenki tekintse át múltbeli életét, és nézze meg, hogy nem mulasztott-e el kifizetetlen, be nem váltott ígéretek, majd tegyen extra erőfeszítéseket, hogy „az utolsó fillért” is megfizesse; mert mindannyiunknak meg kell felelnünk és ítéletet kell fogadnunk egy olyan ítélőszéktől, ahol csak a tisztesség és a becsületesség állja ki a próbát. – Bizonyágtételek 4:473-476.

CS 310.2

A viszontagságok oka

Néhányan közületek megbotlottak a fogadalmaikban. Az Úr Lelke imádságotokra válaszképp eljött a ----- gyűlésre, és miközben szívetek meglágyult a hatása alatt, fogadalmat tettetek. Miközben az üdvösség patakjai a szívetekbe ömlöttek, úgy éreztétek,

hogy követnetek kell annak példáját, aki jót cselekedett, és aki örömmel adta életét, hogy megváltsa az embert a bűnből és a romlottságból. A mennyei, buzdító hatásnak köszönhetően beláttátok, hogy az önzés és a világiasság nem egyeztethető össze a keresztény jellemmel, és hogy nem élhettek önmagatoknak és lehettek krisztusiak. De amikor az Ő bőséges szeretetének és irgalmának hatása már nem volt ilyen erőteljesen érezhető a szívetekben, visszavontátok az áldozataitokat, így Isten is visszavonta tőletek az áldását. CS 310.3

Egyeseket nehézségek értek. A termésük nem volt nagy hozama, így nem tudták beváltani a fogadalmukat; sőt néhányan szorult helyzetbe kerültek. Ilyen esetben természetesen nem lehet tőlük elvárni, hogy fizessenek. De ha nem zúgolódtak volna, és nem vonták volna vissza szívüket a fogadalmaiktól, Isten munkálkodott volna értük, és nyitott volna számukra lehetőségeket, és mindenki meg tudta volna fizetni, amit megígért. Nem vártak hittel, és nem bíztak abban, hogy Isten megnyitja nekik az utat, hogy beválthassák fogadalmukat.

CS 311.1

Mások rendelkeztek az eszközökkel; és ha ugyanolyan készséges lélekben maradtak volna, mint amikor ígéretet tettek, és szívből adták volna Istennek tizedben és adományokban azt, amit Ő erre a célra kölcsönzött nekik, akkor nagy áldásban részesülhettek volna. De bejött Sátán a kísértéseivel, és egyeseket arra készítetett, hogy megkérdőjelezzék az indítékaikat és a szellemüket, amely akkor a fogadalmuk tételére indította őket. Néhányan úgy érezték, hogy becsapták és átverték őket. Lelkükben megtagadták fogadalmukat, és bármit is tettek ezután, azt csak vonakodással tették, ezért nem kaptak áldást. – Bizonyoságtételek 5:281, 282.

CS 311.2

60. fejezet – Anániás bűne

Anániás és felesége szívét a Szentlélek indította arra, hogy vagyonukat Istennek szenteljék, ahogyan testvéreik tették. De miután megtették a fogadalmat, meghátráltak, és elhatározták, hogy nem teljesítik azt. Miközben azt vallották, hogy mindent odaadnak, a vagyonuk egy részét visszatartották. Csalást követtek el Istennel szemben, hazudtak a Szentléleknek, és bűnüket gyors és szörnyű ítélet érte. Nemcsak a földi, hanem örök életüket is elvesztették.

CS 312.1

Az Úr úgy látta, hogy igazságosságának ezen különleges megnyilvánulására azért volt szükség, hogy másokat megóvjon attól, hogy ugyanilyen büntényt kövessenek el. Bizonyoságot tett arról, hogy az emberek nem tudják becsapni Istent, hogy Ő felismeri a szív rejtett bűnét, és hogy Őt nem lehet megcsúfolni. Ez figyelmeztetés volt a korai gyülekezet számára, amely arra készítette őket, hogy vizsgálják meg indítékaikat, és óvakodjanak az önzés és a dicsekvés bűnétől, és Isten meglopásától.

CS 312.2

Anániás esetében az Isten elleni csalás bűnét gyorsan felfedezték és megbüntették. Isten ítéletének ez a példája minden jövő nemzedék számára figyelmeztetés. Ugyanez a bűn gyakran megismétlődött az egyház későbbi történelmében is, és napjainkban is sokan elkövetik; ezek azonban talán nem járnak Isten nemtetszésének ilyen látható megnyilvánulásával, az Ő szemében ugyanakkor ma sem kevésbé förtelmesek, mint az apostolok idejében. A figyelmeztetés elhangzott, Isten világosan kinyilvánította, hogy irtózik ettől a bűntől, és mindenki, aki hasonlóan cselekszik, biztos lehet benne, hogy saját lelkét teszi tönkre... CS 312.3

Az önzés csak akkor győzhető le, és Krisztussal csak akkor lehetünk egy akaraton, ha a keresztény alapelveket teljes mértékben elismerjük, és a lelkiismeret felébred a kötelességre, ha az isteni fény benyomást gyakorol a szívre és a jellemre. A Szentlélek munkálkodik az emberi szívekben és jellemekben, hogy kiűzzön minden hajlamot a kapzsiságra, a csalárd üzletelésre... CS 313.1

Néha az Úr képes határozottan hatni a világi, önző emberekre. Elméjüket megvilágosítja a Szentlélek, szívük érzik annak lágyító, leigázó hatását. Isten bőséges irgalmának és kegyelmének érzése alatt úgy érzik, hogy kötelességük az Ő ügyének előmozdítása, az Ő országának építése... Vágyat éreznek arra, hogy részük legyen Isten országában, és elkötelezik magukat, hogy eszközeikből adakoznak az Úr ügyének különféle vállalkozásaira. Ezt a fogadalmat nem embernek, hanem Istennek teszik, az Ő angyalainak jelenlétében, akik ezeknek az önző, pénzimádó embereknek a szívében munkálkodtak. CS 313.2

A fogadalom megtételével nagy áldást kapnak; de milyen gyorsan változnak az érzések, amikor ismerős talajon állnak. Ahogy a Szentlélek közvetlen benyomása elhomályosul, ahogy az elme és a szív újra elmerül a világi dolgokban, egyre nehezebb számukra fenntartani önmaguk és vagyonuk Istennek való szentelését. Sátán támadja őket a kísértésével: „Bolond voltál, hogy fogadalomra adtad azt a pénzt, szükséged van rá, hogy befektesd az üzletedbe, és veszteség fogsz utolérni, ha megfizeted fogadalmad.” CS 313.3

Ezért visszahúzódnak, zúgolódnak, panaszkodnak az Úr üzenetére és hírnökeire. Olyan dolgokat mondanak, amelyek nem igazak, azt állítják, hogy hirtelen felindulásból tettek fogadalmat, hogy nem értették meg teljesen a dolgot, az ügyet eltúlozták, az érzelmeik meghatódtak, és ez vezette őket a fogadalomtételre. Úgy beszélnek, mintha a drága áldás, amit kaptak, a lelkészek mesterkéltségének megfélemlítésének eredménye lett volna, hogy pénzt csikarjanak ki belőlük. Meggondolták magukat, és úgy érzik, hogy nem kötelesek megfizetni az Istennek tett fogadalmukat. A legfélelmetesebb rablást követik el Istennel szemben, és gyarló kifogásokat hoznak fel a Szentlélekkel szembeni ellenállásukra és annak megtagadására. Néhányan kellemetlenségekre hivatkoznak; azt mondják, hogy szükségük van a pénzükre – hogy mit tegyenek? Hogy házakba és földekbe temessék, különféle pénzszerzési vállalkozásokban. Mivel a fogadalmukat vallási céllal tették, úgy gondolják, hogy azt nem lehet jogszerűen behajtani, és a pénz szeretete olyan erős bennük, hogy becsapják saját lelküket, és meg merészelik lopni Istent. Sokuknak lehetne mondani: „Senki más barátoddal nem bánsz ilyen kegyetlenül.”

CS 313.4

Egyre nő azoknak a száma, akik Anániás és Safira bűnét követik el. Az emberek nem más embereknek, hanem Istennek hazudnak, amikor semmibe veszik azokat a fogadalmakat, amelyek megtételére az Ő Lelke indította őket. Mivel a gonosz cselekedetük elleni ítéletet nem hajtják végre azonnal, mint Anániás és Safira esetében, az emberek fiainak szíve teljesen arra állt be, hogy gonoszat cselekedjenek, hogy Isten Lelke ellen törekedjenek. Hogyan fognak ezek az emberek megállni az ítélet idején? Ti mertek-e majd megállni ugyanekkor? Hogyan fogtok megállni a Jelenések könyvében leírt jelenetekben? *„És láttam egy nagy fehér királyiszéket, és a rajta ülőt, akinek tekintete elől eltűnt a föld és az ég, és helyük nem találtatott. És láttam a halottakat, nagyokat és kicsinyeket, állni az Isten előtt; ... és megítéltettek a halottak azokból, amik a könyvekbe voltak írva, az ő cselekedeteik szerint.”* – The Review and Herald, 1893. május 23.

CS 314.1

61. fejezet – Szerződés Istennel

Amikor testvéreink jelenlétében szóbeli vagy írásbeli ígéretet teszünk arra, hogy egy bizonyos összeget adunk, ők a látható tanúi a köztünk és Isten között létrejött szerződésnek. A fogadalmat nem embernek, hanem Istennek adjuk, de olyan, mint a felebarátainknak adott írásos váltó. Nincs olyan jogi kötelezvény, amely jobban kötelezné a keresztényt a pénz megfizetésére, mint az Istennek tett záloglevél.

CS 315.1

Azok a személyek, akik így zálogot tesznek embertársaiknak, általában nem igyekeznek kibúvót keresni a záloguk alól. Az Istennek, minden kegyelem adományozójának tett fogadalom még nagyobb jelentőséggel bír; akkor miért igyekszünk, hogy az Istennek tett fogadalmunk alól feloldozást kérjünk? Vajon az ember kevésbé tartja-e kötelezőnek az ígéretét, mert azt Istennek tette? Azért, mert fogadalma nem ügyvédek előtt kötött, kevésbé érvényes? Vajon az az ember, aki azt vallja, hogy Jézus Krisztus végtelen áldozatának vére által üdvözült, „meglophatja Istent”? Nem mérlegelik-e fogadalmát és cselekedeteit az igazság mérlegén a mennyei bíróságokon?

CS 315.2

Mindannyiunknak van egy ügye a mennyei bíróságon, amelyet éppen most tárgyalnak. Vajon a gyakorlatunk nem éppen ellenünk szóló bizonyíték? Anániás és Safira esete a legsúlyosabb jellegű volt. Az ár egy részét visszatartották, és hazudtak a Szentléleknek. A hasonlóan eljáró embereken ugyanez a bűn ül.

CS 315.3

Amikor az emberek szívét Isten Lelkének jelenléte meglágyítja, fogékonyabbak annak benyomására, és elhatározásra jutnak, hogy megtagadják önmagukat és áldozatot hoznak Isten ügyéért. Amikor az isteni fény szokatlan tisztasággal és erővel ragyog be az elme zugaiba, akkor legyőzetnek a testi ember érzései, az önzés elveszíti hatalmát a szív felett, és felébred a vágy, hogy a Példaképünket, Jézus Krisztust utánozza az önmegtagadás és a jótékonyság gyakorlásában. A természeténél fogva önző ember hajlandósága ekkor kedves és szánakozó lesz az elveszett bűnösökkel szemben, és ünnepélyes fogadalmat tesz

Istennek, ahogyan Ábrahám és Jákob tette. A mennyei angyalok jelen vannak az ilyen alkalmakkor. Isten szeretete és a lelkek iránti szeretet győzedelmeskedik az önzés és a világ szeretete felett. Különösen így lehet ez akkor, amikor a szónok Isten Lelkében és erejében tárja eljűk a megváltás tervét, amelyet a mennyei felség a kereszttáldozatban fektetett le. A következő szentírásí szakaszok alapján láthatjuk, hogyan tekint Isten a fogadalmak témájára:

CS 315.4

„És szólt Mózes az Izráel fiai közt lévő törzsek fejeinek, mondván: Ez az a beszéd, amelyet parancsolt az Úr: Ha valamely férfi fogadást fogad az Úrnak, vagy esküt tesz, hogy lekötelezze magát valami kötésre: meg ne szegje az ő szavát; amint az ő szájából kijött, egészen úgy cselekedjék.” 4Mózes 30:1, 2.

CS 316.1

„Ne engedd a te szádnak, hogy bűnre kötelezze testedet, és ne mondd az angyal előtt, hogy tévedésből esett ez; hogy az Isten a te beszéded miatt fel ne háborodjék, és el ne veszesse a te kezeidnek munkáját.” Préd 5,6.

CS 316.2

„Elmegyek házadba égőáldozatokkal, lefizetem neked fogadásaimat, amelyeket ajkaim ígértek és szájam mondott nyomorúságomban.” Zsoltárok 66:13, 14.

CS 316.3

„Tör az embernek meggondolatlanul mondani: szent, és a fogadástétel után megfontolni.” Példabeszédek 20:25. *„Ha fogadással ígérsz valamit az Úrnak, a te Istenednek: ne halogasd annak megadását; mert bizony megkeresi azt rajtad az Úr, a te Istened, és bűnül tulajdoníttatik az neked. Ha pedig nem teszel fogadást, bűn sem tulajdoníttatik neked. Ügyelj arra, ami ajkaidon kijön, és úgy teljesítsd, amit száddal ígérsz, mint mikor szabad akaratból teszel fogadást az Úrnak, a te Istenednek.”* 5Mózes 23:21-23.

CS 316.4

„Tegyetek fogadást és adjátok meg azokat az Úrnak, a ti Isteneteknek; mindnyájan, akik ő körülte laknak, hozzanak ajándékot a Rettenetesnek.” Zsoltárok 76:12.

CS 317.1

„Ti pedig meggyalázzátok azt, mikor azt mondjátok: Az Úrnak asztala megvetni való, és annak jövedelme, eledele utálatos. És azt mondjátok: Íme, mily fáradság! és ráfújtok, azt mondja a Seregeknek Ura; pedig a rablottat hozzátok, meg a sántát és betegest; ételáldozatot is hoztok, de hát kedves-é az a ti kezetekből? azt mondja az Úr. Átkozott pedig az álnok! Van ugyan a nyájában hím, és fogadást is tesz: mégis hitvánnyal áldozik az Úrnak. Pedig nagy király vagyok én, azt mondja a Seregeknek Ura, és félelmetes az én nevem a pogányok között!” Malakiás 1:12-14.

CS 317.2

„Mikor Istennek fogadást teszel, ne halogasd annak megadását; mert nem gyönyörködik a bolondokban. Amit fogadsz, megteljesítsd! Jobb, hogy ne fogadj, hogynem mint fogadj és ne teljesítsd be.” Prédikátor 5:4, 5. – Bizonyságtételek 4:470-472.

CS 317.3

Isten ígéreteinek elfogadásának feltételei

Voltak különleges alkalmak nagy összejöveteleken, amikor felhívások hangzottak el Krisztus hitvalló követőihez Isten ügyéért, és a szívek megindultak, és sokan tettek fogadalmat a munka támogatására. De sokan azok közül, akik ígéretet tettek, nem jártak el tisztességesen Istennel szemben. Hanyagok voltak, és nem váltották be a Teremtőjüknek tett ígéretüket. De ha az ember ennyire közömbös az Istennek tett ígéreteiben, elvárhatja-e, hogy az Úr teljesítse az olyan feltételekkel tett ígéretét, amelyeket ő soha nem tartott be? A legjobb, ha őszintén üzletelünk embertársainkkal és Istennel. – The Review and Herald, 1889. december 17. CS 317.4

Sátán tiltakozása

Az emberekre bízott eszközökből Isten követel egy bizonyos részt, a tizedet. Mindenkinek meghagyja a szabadságát, hogy ad-e ennél többet vagy sem. De amikor a Szentlélek hatása megindítja a szívet, és fogadalmat tesznek, hogy egy bizonyos összeget adnak, akkor annak, aki fogadalmat tesz, már nincs joga az odaszentelt részre. Ha embereknek tették volna ígéretüket, azt jogszerűnek tekintenénk; vajon nem kötelezőbbek-e azok, amelyeket Istennek tesznek? A lelkiismeret ítélőszéke előtt tett ígéretetek kevésbé érvényesek lennének, mint az emberek írásos megállapodásai?

CS 318.1

Amikor az isteni fény szokatlan tisztasággal és erővel világít a szívbe, a megszokott önzés lazít a szorításán, és hajlandóság mutatkozik arra, hogy Isten ügyének adakozzunk. De senkinek sem kell azt hinnie, hogy az ekkor tett ígéreteket Sátán tiltakozása nélkül teljesítheti. Ő nem örül annak, ha a Megváltó országa épül a Földön. Azt sugallja, hogy az ígéret túl nagy volt, hogy megbéníthatja őket a vagyonszerzésre vagy a családjuk vágyainak kielégítésére irányuló erőfeszítéseikben. – Az apostolok története, 74, 75.

CS 318.2

Fel kell ébresztenünk a lelkiismeretünket

Népünk szintjén kell felébrednünk ebben a kérdésben. Kevés olyan ember van, aki lelkiismeret-furdalást érez, ha elhanyagolja jótékonysági kötelességét. De csak kevesen éreznek lelkiismeret-furdalást, akik naponta meglopják Istent.

CS 318.3

Ha egy keresztény szándékosan vagy véletlenül alul fizeti felebarátját, vagy megtagadja egy becsületes adósság teljesítését, lelkiismerete, nyugtalanítani, sőt égetni fogja; nem képes megnyugodni, bár ezt rajta kívül senki nem láthatja. Sok elhanyagolt ígéret és teljesítetlen fogadalom van, és mégis milyen kevesen háborgatják elméjüket e kérdés miatt; milyen kevesen érzik a kötelességszegés büntudatát.

CS 318.4

Új és mélyebb odaszánásra van szükségünk e témában. Fel kell ébresztenünk a lelkiismeretünket, és komoly figyelmet kell szentelnünk ennek a kérdésnek: mert az utolsó napon számot kell majd adnunk Istennek, és az Ő követeléseit rendeznünk kell. – Bizonyágtételek 4:468

CS 319.1

További tanulmányozásra

A fogadalmak szentsége, Bizonyságtételek 4:462-476

Fogadni és nem fizetni, Bizonyságtételek 5:281-285

Tanulságok Anániás és Safira esetéből, Az apostolok története, 70-76

Egy bűn, amely félelmetesen elterjedt napjainkban, Bizonyságtételek 5:149, 150

Jákob hűsége fogadalmának teljesítésében, Bizonyságtételek 4:466, 467

A gyülekezet felelőssége az egyéni fogadalmakért, Bizonyságtételek 4:476

Az eskü vagy fogadalom sérthetlensége, Pátriárkák és próféták, 506

14. szakasz – Végrendelkezés és hagyaték

62. fejezet – Felkészülés a halálra

Vannak közöttünk idősek, akik próbaidejük végéhez közelednek; de eszközeik gyakran Sátán szolgálóihoz kerülnek, ugyanis nincsenek közöttünk éber emberek, akik Isten ügyére biztosítanak azokat. Isten azért adta nekik az eszközeiket, hogy visszaadják neki; de tizből kilenc esetben ezek a testvérek, amikor a távoznak az élők sorából, nem úgy rendelkeznek Isten tulajdonával, hogy az Őt dicsőítse, és egyetlen dollár sem fog belőle az Úr kincstárába folyni. Egyes esetekben ezeknek a látszólag jó testvéreknek megszenvedett szívű tanácsadóik voltak, akik a saját érdekeik szerint, és nem Isten szándéka szerint adtak tanácsot. CS 323.1

Gyakran hagynak vagyontárgyakat a gyermekeikre és unokáikra, amelyek azonban kárt okoznak nekik. Nem szeretik Istent, sem az igazságot, és ezért az eszköz, amely az Úré, átkerül Sátán soraiba, hogy ő rendelkezzen vele. Sátán sokkal éberebb, élesebb látású és ügyesebb abban, hogy megtalálja a módját annak, hogyan biztosítson magának eszközöket, mint testvéreink, akiknek az Úr tulajdonát kellene biztosítsák az Ő ügyének. CS 323.2

Egyes végrendeleteket olyan hanyag módon fogalmazzák meg, hogy nem állja ki a törvény próbáját, és így több ezer dollár veszett már el az ügy számára. Testvéreinknek érezniük kell, hogy Isten ügyének hűséges szolgálóiként felelősséggel tartoznak azért, hogy gyakorolják értelmüket ebben a kérdésben, és biztosítsák az Úrnak az övét. CS 323.3

Sokan szükségtelenül finomkodnak ezen a ponton. Úgy érzik, hogy tiltott talajra lépnek, amikor az idősek vagy rokkantak elé tárják a tulajdonuk témáját, és tudakolják, milyen rendelkezést terveznek vele kapcsolatban. Ez a kötelesség azonban éppoly szent, mint az igehirdetés kötelessége a lelkek megmentése érdekében. Itt van egy ember, akinek Isten pénzével vagy vagyonával rendelkezik. Hamarosan tovább kell adnia sáfárságát. Vajon gonosz emberek kezébe adja-e azokat az eszközöket, amelyeket Isten adott neki kölcsön, hogy az Ő ügyében használja fel, csak azért, mert ők a rokonai? Nem kellene-e a keresztény embereknek érdekeltnek és aggódónak lenniük az illető sorsát illetően, valamint azt illetően, hogy helyesen rendelkezzen az ő Urának pénzével, a neki kölcsönadott talentumokkal, amelyeket az Úr bölcs gyarapításra adott? Vajon testvérei tétlenül nézik-e, ahogy elhagyja ezt a földi életet, ugyanakkor meglopja Isten kincsestárát? Ez félelmetes veszteség lenne saját maga és az ügy számára is; mert azzal, hogy az eszközeiből származó talentumát olyanok kezébe adja, akik nem törődnek Isten igazságával, minden értelemben kendőbe csomagolja és a földbe rejti. CS 323.4

Egy jobb út

Az Úr azt szeretné, ha követői addig osztanák el eszközeiket, amíg ők maguk intézhetik azt. Néhányan talán megkérdezik: „Valóban meg kell-e fosztanunk magunkat mindattól, amit a sajátunknak nevezünk?” Lehet, hogy ezt most nem kell megtennünk; de Krisztusért

hajlandónak kell lennünk rá. El kell ismernünk, hogy a mi tulajdonunk teljes mértékben az Övé, és szabadon kell adnunk belőle, amikor az ügye megkívánja. Vannak, akik befogják a fülüket a felhívások előtt, amikor arra gyűjtenek pénzt, hogy misszionáriusokat küldjenek idegen országokba, és hogy terjesszék az igazságot, és szétszórják azt, mint az őszi faleveleket az egész világon.

CS 324.1

Az ilyenek azzal mentegetik kapzsiságukat, hogy végrendeletükben rendelkeztek adományaikról. Végakarataikban figyelembe vették Isten ügyét. Ezért most kapzsi életet élnek, meglopják Istent a tized és az adományok terén, és végakarataikban csak egy kis részét adják vissza Istennek abból, amit Ő kölcsönzött nekik, míg a nagy részét olyan rokonaiknak sajátítják ki, akiknek semmi érdekük sincs az igazságban. Ez a rablás legrosszabb fajtája. Nemcsak egész életükben, hanem halálukkor is megfosztják Istent az Ő jogos járandóságától.

CS 324.2

Félelmetes kockázat

Hihetetlen ostobaság a jelen élet szinte utolsó órájáig halogatni az eljövendő életre való felkészülést. Az is nagy hiba, ha az Isten bőkezűsége vonatkozó követeléseire való választ addig halogatsz, amíg el nem jön az idő, amikor másokra kell áthárítanod a sáfárságodat. Azok, akikre rábízod a talentumodat és eszközeidet, nem biztos, hogy olyan jól bánnak velük, mint te tetted. Hogy merészelnék a gazdag emberek ilyen nagy kockázatot vállalni? Azok, akik a halálukig várnak, mielőtt rendelkeznének a vagyonukról, inkább a halálnak, mint Istennek adják azt. Ezzel sokan egyenesen Isten tervével ellentétesen cselekszenek, amelyet az Ő igéje világosan kijelentett. Ha jót akarnak tenni, akkor meg kell ragadniuk a jelenlegi drága pillanatokat, és minden erejükkel dolgozniuk kell, mintha attól félnének, hogy elveszítik a kedvező alkalmat.

CS 325.1

Azok, akik elhanyagolják a jól ismert kötelességüket azzal, hogy nem felelnek meg Isten velük szemben támasztott követeléseinek ebben az életben, és akik azzal nyugtatják a lelkiismeretüket, hogy azzal számolnak, hogy a halálukkor végrendelkeznek, nem fognak dicsérő szavakat vagy jutalmat kapni a Mestertől. Nem gyakoroltak önmegtartózkodást, hanem önző módon megtartották a vagyonukat, amíg csak tudták, és csak akkor mondtak le róla, amikor a halál követelte őket.

CS 325.2

Azok, akik azt javasolják, hogy halogassunk a halálunkig, ha valóban keresztények lennének, akkor ezt addig tennék, amíg még erősek ebben az életben. Istennek szentelnék magukat és vagyonukat, és miközben az Ő sáfáraként munkálkodnának, és megelégedéssel töltene el őket, hogy teljesítik kötelességüket. Azáltal, hogy saját maguk tevékenykednének, maguk is eleget tehetnének Isten követeléseinek, ahelyett, hogy másokra hárítanák a felelősséget.

CS 325.3

Tekintsünk magunkra Isten sáfáraiként, Istenre pedig a legfőbb tulajdonosként, akinek az övéit át kell adnunk, amikor azt követeli. Amikor majd eljön, hogy az övéit kamatostól

vegye át, a kapzsiak látni fogják, hogy ahelyett, hogy megszaportították volna a rájuk bízott talentumokat, a haszontalan szolgára kimondott ítéletet hozták magukra. CS 326.1

Élő jótékonyága vagy a haldokló hagyatéka

Az Úr úgy szeretné, hogy szolgálóinak halálát veszteségnek tekintsék, mert előtte jótékony befolyást gyakoroltak, és sok készséges adományt adtak, amellyel Isten kincstárát feltöltötték. A haldokló hagyatéka szánalmas helyettese az élő jótékonyágának. Isten szolgálóinak minden nap jó cselekedetekben és bőkezű felajánlásokban kell kifejezniük végakarataikat Istennek. Nem szabad megengedniük, hogy az Istennek adott összeg aránytalanul kicsi legyen ahhoz képest, amit a saját használatukra fordítanak. Ha naponként készítik végakarataikat, folyamatosan forgatni fogják eszükben azokat a tárgyakat és barátokat, amelyek a szeretetük fő tárgyai.

CS 326.2

A legjobb barátjuk Jézus. Ő nem tartotta vissza tőlük a saját életét, hanem az ő kedvükért szegénnyé lett, hogy az ő szegénysége által ők gazdaggá váljanak. Megérdemli az egész szívüket, a tulajdonukat, mindazt, amijük van és amik. De sok hitvalló keresztény elfelejti Jézus követeléseit az életben, és megsérti Őt azzal, hogy halálakor csak szerényen ad neki.

CS 326.3

Ezek közül senki ne feledje, hogy ez az Istentől való rablás nem hirtelen cselekedet, hanem egy jól átgondolt terv, amely azzal kezdődik, hogy „cselekvőképességem birtokában”. Miután életük során megcsalták Isten ügyét, a haláluk után is így folytatják. És ezt tiszta elmével, teljes beleegyezéssel teszik. Sokan meglegszenek egy ilyen végrendelettel halálos ágyukon. Végakarataik a halálra való felkészülésük része, és úgy készül, hogy vagyonuk ne zaklassa őket haldoklásuk óráiban. Vajon örömmel gondolnak-e arra, hogy számot kell adniuk a sáfárságukról?

CS 327.1

Mindannyiunknak gazdagnak kell lennünk jó cselekedetekben ebben az életben, ha biztosítani akarjuk a jövőbeli, halhatatlan életet. Amikor eljön az ítélet, és a könyvek megnyílnak, mindenki a cselekedetei szerint kapja meg jutalmát. Sok olyan név van az egyházi nyilvántartásban, amelyek ellen rablást jegyeztek fel a mennyei főkönyvben. És ha ezek nem térnek meg, és nem dolgoznak önzetlen jóindulattal a Mesterért, akkor minden biztonnyal osztozni fognak a hűtlen sáfár sorsában.

CS 327.12

A végakarata hiánya miatti veszteségek

Gyakran előfordul, hogy egy aktív üzletember hirtelen huny el, és alapos vizsgálat után kiderül, hogy az ügyletei a zavaros állapotban vannak. A hagyatéka rendezésére tett erőfeszítések során az ügyvédi díjak felemésztik a vagyona nagy részét, ha nem is az egészét, miközben a feleségét, a gyermekeit és Krisztus ügyét kirabolják. Azok, akik hűséges sáfárai az Úr eszközeinek, tudják pontosan, hogyan állnak a dolgaik, és bölcs emberekként legyenek készen minden vészhelyzetre. Ha próbaidejük hirtelen zárulna le, ne hagyjanak ekkora zavart azokra, akiknek rendezniük kell a vagyonukat.

CS 327.3

Sokan nem készítenek végrendeletet amíg látszólag egészségesek. Testvéreinknek azonban meg kellene tenniük ezt az elővigyázatosságot. Ismerniük kell a pénzügyi helyzetüket, és nem szabad hagyniuk, hogy az ügyeikbe belegabalyodjanak. Úgy kell elrendezniük a vagyonukat, hogy azt bármikor örökíthessék.

CS 328.1

A végrendeleteket úgy kell megalkotni, hogy azok a jog próbáját is kiállják. Miután elkészült, évekig fennmaradhat, de nem árt, ha időről időre továbbra is adakozunk, amikor az ügynek szüksége van rá. A halál nem fog egy nappal sem hamarabb bekövetkezni, testvéreim, csak azért, mert elkészítettétek a végrendeleteket. Amikor végrendelettel rendelkeztek a vagyonotokról a hozzátartozóitoknak, ügyeljetek arra, hogy ne feledkezzetek meg Isten ügyéről. Ti az Ő eszközei vagytok, az Ő tulajdonát birtokoljátok; és az Ő követeléseit kell elsősorban figyelembe venni. Feleséged és gyermekeid természetesen nem maradhatnak nincstelenek; gondoskodnod kell róluk, ahogy rászorulnak. De ne írájatok bele a végrendeletekbe a rokonok hosszú sorát, akik nem rászorulók, csak azért, mert ez a szokás.

CS 328.2

Felhívás a reformra

Tartsuk mindig szem előtt, hogy a vagyon feletti rendelkezés jelenlegi önző rendszere nem Isten terve, hanem az ember eszköze. A keresztényeknek reformereknek kell lenniük, és meg kell törniük ezt a jelenlegi rendszert, és teljesen új szempontokat adni a végrendeletek kialakításának. Legyen mindig szem előtt az a gondolat, hogy az Úr tulajdonát kezelitek. Ebben a kérdésben Isten akarata a törvény.

CS 328.3

Ha egy ember téged tett volna meg vagyonának végrehajtójává, nem tanulmányoznád-e alaposan az örökhagyó végrendeletét, hogy a legkisebb összeget se használd rosszul? A mennyei Barátotok rátok bízta a vagyont, és megadta nektek az Ő rendelkezését arra vonatkozóan, hogyan kell azt felhasználni. Ha ezt a rendeletet önzetlen szívvel tanulmányozod, akkor nem fogod rosszul felhasználni azt, ami Istené. Az Úr ügyét szégyenletes módon elhanyagolták, holott Ő az embereket elegendő eszközzel látta el minden vészhelyzetre, ha hálás, engedelmes szívvel rendelkeznének.

CS 328.4

Akik végrendeletet készítenek, ne érezzék úgy, hogy ha ez elkészült, nincs többé kötelességük, hanem folyamatosan dolgozzanak, használják a rájuk bízott talentumokat, az Úr ügyének építésére. Isten sok tervet dolgozott ki, hogy mindenki okosan dolgozhasson eszközeinek elosztásában. Nem úgy akarja, hogy csodákkal tartsa fenn munkáját. Inkább van néhány hűséges sáfára, akik takarékoskodnak, és eszközeiket az Ő ügyének előmozdítására használják. Ahelyett, hogy az önmehtagadás és a jótékonyság kivétel lenne, ezeknek kellene a szabállyá válniuk. Isten ügyének növekvő szükségletei eszközöket igényelnek. Folyamatosan érkeznek a hívások az otthonunk és a külföldi országok lakóitól, hogy hírnökök jöjjenek hozzájuk a világossággal és az igazsággal. Ez több munkást és több eszközt igényel a támogatásukhoz. – Bizonyágtételek 4:478-483.

CS 329.1

Hogyan tegyük biztossá a tulajdonunkat

Biztossá tennéd a tulajdonod? Tedd azt abba a kézbe, amely a keresztre feszítés nyomát viseli. Tartsd meg a birtokodban, és örök veszteségedre válik. Add át Istennek, és attól a pillanattól kezdve az Ő feliratát viseli. Az Ő változhatatlansága pecsételi meg. Szeretnéd élvezni a vagyonodat? Akkor használd a szenvedők áldására. – Bizonyágtételek 9:51.
CS 329.2

63. fejezet – A sáfárság személyes felelősség

A szülőknek élniük kell azzal a joggal, amelyet Isten adott nekik. Rájuk bízta azokat a talentumokat, amelyeket az Ő dicsőségére akar használni. A gyermekek nem felelősek az apjuk talentumaiért. Amíg ép elmével és jó ítélőképességgel rendelkeznek, a szülőknek imádságos megfontolással és megfelelő tanácsadók segítségével kell rendelkezniük a vagyonukkal, akiknek van tapasztalatuk az igazságban és ismerik Isten akaratát.
CS 330.1

Ha vannak olyan gyermekeik, akik nyomorúságban szenvednek vagy szegénységben küzdenek, és akik megfontoltan fogják felhasználni az eszközöket, akkor őket is figyelembe kell venni. De ha hitetlen gyermekeik vannak, akiknek e világból van bőségük, és akik a világot szolgálják, akkor bűnt követnek el a Mester ellen, aki az Ő sáfáraivá tette őket, ha eszközöket adnak a kezükbe pusztán azért, mert a gyermekeik. Isten követeléseit nem szabad félvállról venni.
CS 330.2

És világosan meg kell érteni, hogy az, hogy a szülők végrendelkeztek, nem akadályozza meg őket abban, hogy amíg élnek, eszközöket adjanak Isten ügyének. Ezt meg kell tenniük. Megelégedéssel kell élniük, és rendelkezniük a felesleges eszközeikkel, amíg élnek, és örök a jutalomban reménykedhetnek. Tegyék meg a maguk részét Isten ügyének előmozdításában. A Mester által kölcsönadott eszközöket arra kell használniuk, hogy elvégezzék a munkát, amelyet az Ő szőlőjében kell elvégezni.
CS 330.3

A világban elkövetett szinte minden bűntény gyökerében a pénz szeretete áll. Azok az apák, akik önző módon megtartják eszközeiket, hogy gyermekeiket gazdagítsák, és nem látják meg Isten ügyének szükségleteit, és nem enyhítik azokat, szörnyű hibát követnek el. A gyermekeket, akiket azt hiszik, hogy megáldanak a vagyonukkal, megátkozzák vele.
CS 330.4

Az öröklött gazdagság gyakran csapda

A gyermekekre hagyott pénz gyakran válik a keserűség gyökerévé. Gyakran veszekednek a rájuk hagyott vagyonon, és végrendelet esetén ritkán elégedettek az apa által tett rendelkezéssel. És ahelyett, hogy a hátrahagyott eszközök hálát és tiszteletet ébresztenének az apa emléke iránt, elégedetlenséget, zúgolódást, irigységet és tiszteletlenséget szülnek. Az egymással békében élő testvérek néha ellentétbe kerülnek

egymással, és a családi viszályok gyakran az örökölt eszközök következményei. A gazdagság csak a jelenlegi szükségletek kielégítésének és a másokkal való jócselekedeteknek az eszközeként kívánatos. Az öröklött gazdagság azonban gyakran inkább csapdává válik a birtokos számára, mint áldássá. A szülőknek nem szabad arra törekedniük, hogy gyermekeiket kísértéseknek tegyék ki, azáltal, hogy olyan eszközöket hagynak rájuk, amelyekért nem dolgoztak meg.

CS 331.1

A vagyon átruházása a gyermekekre

Megmutattatott nekem, hogy néhány gyermek, aki az igazságot vallja, közvetett módon befolyásolja az apját, hogy a vagyonát a gyermekei számára tartsa meg, ahelyett, hogy azt Isten ügyére fordítaná, amíg él. Azok, akik befolyásolták apjukat, hogy a vagyonkezelői jogát rájuk hárítsa, aligha tudják, mit tesznek. Kettős felelősséget gyűjtenek magukra, azt, hogy meggyőzzék apjukat, hogy ne teljesítse Isten szándékát az Istentől kölcsönadott eszközökkel való rendelkezésében, hogy azokat ne az Ő dicsőségére használja, és azt a további felelősséget, hogy olyan eszközök sáfáraivá váljanak, amelyeket az apának a váltóknak kellett volna adnia, hogy a Mester kamatostól megkaphassa az övé t.

CS 331.2

Sok szülő nagy hibát követ el, amikor a vagyonát a saját kezéből a gyermekei kezébe adja, miközben ők maguk felelősek az Istentől kölcsönadott talentumok felhasználásáért vagy visszaéléséért. Sem a szülők, sem a gyermekek nem válnak boldogabbá a vagyon ilyen átruházásával. És a szülők, ha még élnek is néhány évet, általában megbánják ezt a cselekedetüket. Ez nem gyarapítja a szülői szeretetet a gyermekekben. A gyermekek nem éreznek fokozott hálát és kötelezettséget a szüleik iránt a nagylelkűségükért. Úgy tűnik, hogy a dolog gyökere átok, amely a gyermekek részéről csak önzésben, a szülők részéről pedig boldogtalanságban és a görcsös függőség nyomorúságos érzésében nyilvánul meg.

CS 332.1

Jobb lenne, ha a szülők segítenének gyermekeiknek, amíg élnek, hogy azok segítsenek magukon, mintha halálukkor nagy összeget hagynának rájuk. Azok a gyermekek, akiket elsősorban a saját megélhetésükre hagynak, jobb férfiak és nők lesznek, és jobban felkészültek a gyakorlati életre, mint azok a gyermekek, akik az apjuk vagyonától függtek. A saját megélhetésükre hagyott gyermekek általában megbecsülik képességeiket, javítják kiváltságait, és képességeiket az életcéluk elérése érdekében művelik és irányítják. Gyakran fejlődik ki bennük a szorgalom, a takarékoság és az erkölcsi értékek jelleme, amelyek a keresztény életben való siker alapjait képezik. Azok a gyermekek, akikért a szülők a legtöbbet teszik, gyakran a legkevesebb kötelezettséget érzik magukkal szemben.

- Bizonyágtételek 3:121-123.

CS 332.2

64. fejezet – A felelősség áthárítása másokra

Azok a szombattartó testvérek, akik a feleségük kezébe hárítják a sáfárság felelősségét, miközben ők maguk is képesek lennének azt kezelni, nem bölcsek, és az áthárítással nem tetszenek Istennek. A férj sáfársága nem ruházható át a feleségre. Néha mégis megkísérlik ezt, mindkettőjük nagy kárára.

CS 333.1

A hívő férj néha átruházza a vagyonát a hitetlen társára, remélve, hogy ezzel kielégíti a nőt, leszereli az ellenállását, és végül ráveszi, hogy higgyen az igazságban. Ez azonban se nem több se nem kevesebb, mint kísérlet arra, hogy békét vásároljon, vagy hogy lefizesse feleségét az igazság követésére. Az eszközöket, amelyeket Isten az Ő ügyének előmozdítására adott kölcsön, a férj átadja annak, aki nem rokonszenvezik az igazsággal; milyen számlát fog az ilyen sáfár adni, amikor a nagy Mester kamattal követeli az övét?

CS 333.2

A hívő szülők gyakran átruházzák vagyonukat a hitetlen gyermekeikre, és ezzel lehetetlenné teszik, hogy megadják Istennek azt, ami az Övé. Ezzel lerakják magukról azt a felelősséget, amelyet Isten rájuk rótt, és az ellenség soraiba helyezik azokat az eszközöket, amelyeket Isten rájuk bízott, hogy az Ő ügyébe fektessék és visszaadják Neki, amikor majd követeli tőlük.

CS 333.3

Nem Isten parancsa, hogy a szülők, akik képesek lennének a saját ügyeik intézésére, átadják vagyonuk irányítását, még az azonos hitű gyermekeiknek sem. Ezek ritkán rendelkeznek annyi odaadással az ügy iránt, amennyire szükségük lenne, és nem tanították őket a bajban és a nyomorúságban, hogy az örökkévaló kincset becsüljék nagyra, és a földit kevésbé. Az ilyenek kezébe adott eszközök jelentik a legnagyobb rosszat. Csábítást jelent számukra, hogy a földi dolgokra helyezik a szeretetüket, és a vagyonukra bízzák magukat, és úgy érzik, hogy ezen kívül kevés dologra van szükségük. Amikor olyan eszközök kerülnek a birtokukba, amelyeket nem saját erőfeszítésükkel szereztek, ritkán használják fel bölcsen.

CS 333.4

Az a férj, aki a vagyonát a feleségére ruházza, széles kaput nyit a kísértés előtt, akár hívő, akár hitetlen. Ha hívő, és természeténél fogva fukar, hajlamos az önzésre és a szerzési vágyra, akkor sokkal nehezebb lesz számára a harc, ha a férje és a saját sáfárságát kell kezelnie. Ahhoz, hogy üdvözüljön, le kell győznie mindezeket a sajátos, gonosz vonásokat, és utánoznia kell isteni Urának jellemét, és keresni az alkalmat, hogy másoknak jót tegyen, szeretni másokat, ahogy Krisztus szeretett minket. Ápolnia kell a szeretetnek azt a drága ajándékát, amellyel Megváltónk oly nagymértékben rendelkezett. Az Ő életét nemes, önzetlen jóindulat jellemezte. Egész életét egyetlen önző cselekedet sem rontotta el.

CS 334.1

Bármilyenek is legyenek a férj indítékai, szörnyű buktatót állított a felesége útjába, hogy akadályozza őt a győzelem munkájában. És ha az átruházás a gyermekekre történik, ugyanezek a rossz következmények várnak rájuk. Isten látja az indítékokat. Ha önző, és

azért tette az átruházást, hogy leplezze a kapzsiságát, és felmentse magát az alól, hogy bármit is tegyen az ügy előmozdítása érdekében, akkor bizonyosan fogja követni a mennyei átok.

CS 334.2

Isten látja a szívek céljait és szándékait, és próbára teszi az emberek gyermekeinek indítékait. Lehet, hogy a nemtetszése nem nyilvánul meg olyan látványosan, mint Anániás és Safira esetében, de a végső büntetés semmiképpen sem lesz enyhébb annál, mint amit rájuk szabtak. Azzal, hogy megpróbálták becsapni az embereket, Istennek hazudtak. *„Amely lélek vétkezik, annak kell meghalnia!” ...*

CS 334.3

Akik azzal hízelegnek maguknak, hogy felelősségüket a feleségre vagy a gyermekekre háríthatják, azokat az ellenség téveszti meg. A tulajdon átruházása nem csökkenti a felelősségüket. Felelősek azokért az eszközökért, amelyeket az Ég rájuk bízott, és semmiképpen sem menthetik ki magukat alóla, amíg fel nem szabadulnak azáltal, hogy visszaadják Istennek azt, amit rájuk bízott. – Bizonyságtételek 1:528-530.

CS 335.1

További tanulmányozásra

A végrendelet a gyermekek közötti nézeteltérések tárgya, Bizonyságtételek 4:484

Jogi tanácsot kérni a végrendelet elkészítéséhez, hogy az megállja a helyét, Bizonyságtételek 3:117

Az öröklés által a gyermekekre háruló sáfárság átruházása, Bizonyságtételek 3:118-120

A vagyon felosztása a gyermekek között nem növeli a szeretetüket, Bizonyságtételek 3:129

15. szakasz – A hűséges sáfárság jutalma

65. fejezet – A jutalom helye a szolgálatban

Ismételten mondja a Megváltó: *„Sok elsők pedig lesznek utolsók, és sok utolsók elsők.”* Jézus azt szeretné, ha azok, akik az Ő szolgálatában tevékenykednek, nem vágnának jutalomra, és nem éreznék úgy, hogy mindazért, amit tesznek, jutalmat kell kapniuk. Az Úr azt szeretné, ha elménk másképp gondolkozna; mert Ő nem úgy lát, ahogy az ember lát. Ő nem a külsőségek alapján ítél, hanem a szív őszintesége alapján becsüli meg az embert.

CS 339.1

Azok, akik az igazi áldozatvállalás, az önmegalázás szellemét vitték be a szolgálatukba, azok lesznek azok, akik végül is elsők lesznek. A munkások, akiket először alkalmaztak, azokat képviselték, akik irigy, önelégült lélekkel rendelkeznek, és azt követelik, hogy szolgálataikért inkább őket részesítsék előnyben, mint másokat. A gazdaember azt mondta annak, aki megkérdőjelezte a jogát, hogy többet adjon másoknak, mint neki: *„Barátom, nem cselekszem igazságtalanul veled; avagy nem tíz pénzben szerződöttél-e meg velem?”* Én betartottam a megállapodás rám eső részét.

CS 339.2

Bizonyos értelemben mindannyiunknak tiszteletben kell tartanunk a jutalom lehetőségét. De miközben értékeli az áldás ígérését, tökéletes bizalommal kell lennünk Jézus Krisztusban, és hinnünk kell abban, hogy Ő helyesen fog cselekedni, és aszerint ad jutalmat, ahogyan a cselekedeteink voltak. Isten ajándéka az örök élet, de Jézus azt szeretné, ha nem aggódnánk annyira a jutalom miatt, hanem minden nyereségtől függetlenül tegyük Isten akaratát, csupán azért, mert az a helyes.

CS 339.3

Pál az élet koronáját tartotta szem előtt, amely neki adatik, és nemcsak neki, hanem mindazoknak, akik szeretettel várják az Ő megjelenését. A Jézus Krisztusba vetett hit által elért győzelem tette a koronát olyan kívánatossá. Ő mindig Jézust magasztalta fel. A talentumainkkal, a magunkban való győzelemmel való dicsekvés nem helyénvaló. *„Ne dicsekedjék a bölcs az ő bölcsességével, az erős se dicsekedjék az erejével, a gazdag se dicsekedjék gazdagságával; hanem azzal dicsekedjék, aki dicsekedik, hogy értelmes és ismer engem, hogy én vagyok az Úr, aki kegyelmet, ítéletet és igazságot gyakorlok e földön; mert ezekben telik kedvem, azt mondja az Úr.”*

CS 339.4

Azok fogják a legbősebb jutalmat kapni, akik tevékenységükkel és buzgóságukkal kegyes, gyengéd szánalmat vegyítenek a szegények, az árvák, az elnyomottak és a nyomorultak iránt. De akik a másik oldalra térnek át, akik túlságosan elfoglaltak ahhoz, hogy a Krisztus vérén megvásárolt emberekre fordítsanak figyelmet, akik elteltek a nagy dolgok véghezvitelével, azok a legkevesebbet és az utolsókat fogják találni.

CS 340.1

Az emberek cselekedeteikben megmutatják, mi lakozik igazán a szívükben. Vannak körülöttünk olyanok, akik szelíd és alázatos lélekkel, Krisztus lelkiületével rendelkeznek,

akik sok apró dolgot tesznek a körülöttük élők megsegítésére, és nem gondolnak rá semmit; végül megdöbbenően fogják tapasztalni, hogy Krisztus észrevette a csüggedtnek mondott kedves szót, és figyelembe vette a szegények megsegítésére adott legkisebb ajándékot is, amely az adományozónak némi önmegtágadásába került. Az Úr megméri a lelket, és ennek megfelelően jutalmaz, és a szeretet tiszta, alázatos, gyermeki szelleme teszi az áldozatot értékessé az Ő szemében. – The Review and Herald, 1894. július 3.

CS 340.2

Kegyelemből, nem pedig jogi alapon

Péter azt mondta: *„Íme, mi elhagytunk mindent és követtünk téged: mink lesz hát minékünk?”* Ez a kérdés Péter részéről azt mutatta, hogy úgy gondolta, hogy az apostolok bizonyos mennyiségű munkája bizonyos mennyiségű jutalmat érdemel. A tanítványok között az önelégültség, az önfelmagasztalás szelleme uralkodott, és állandóan összehasonlították egymást. Ha valamelyikük jelesen kudarcot vallott, a többiek felsőbbrendűnek érezték magukat. Jézus látta, hogy egy olyan szellem erősödik, amelyet meg kell fékezni. Ő olvasni tudott az emberek szívében, és látta az önzésre való hajlamukat ebben a kérdésben: *„mink lesz hát minékünk?”* Ki kellett javítania ezt a rosszat, mielőtt az óriási méreteket öltött volna.

CS 340.3

A tanítványokat az a veszély fenyegette, hogy szem elől tévesztik az evangélium valódi elveit. E példázat [az elhívott munkásokról] segítségével megtanította őket arra, hogy a jutalom nem cselekedetekből származik, nehogy valaki dicsekedjék, hanem mindez kegyelemből van. A szőlőskertbe a nap elején elhívott munkás a neki adott kegyelemben kapta a jutalmát. De akit utoljára hívtak, az ugyanolyan kegyelemben részesült, mint az első. A munka mind kegyelemből volt, és senki sem dicsekedhetett a másik felett. Nem haragudhattak egymásra. Senki sem volt kiváltságos a másik fölött, és senki sem követelhetette a jutalmat jogi alapon. Péter a béres érzéseit fejezte ki. – The Review and Herald, 1894. július 10.

CS 341.1

66. fejezet – Kincsek a mennyben

Krisztus arra kér: *„Gyűjtsetek magatoknak kincseket a mennyben.”* Ez a munka, hogy a javaitokat a fenti világba helyezétek át, minden erőfeszítéseket megérdemel. A legnagyobb jelentőségű, és örökkévaló érdekeiteket érinti. Amit Isten ügyéért adományoztok, az nem vész el. Mindazt, amit a lelkek üdvösségére és Isten dicsőségére adtok, a legsikeresebb vállalkozásba fektetitek be ebben és az eljövendő életben. Arany- és ezüst talentumotok, ha a pénzváltóknak adjátok, folyamatosan gyarapodik az értékben, amit aztán a mennyországban a számlátokra könyvelnek. Az örökkévaló gazdagság címzettjei lesztek, amely a pénzváltók kezében gyarapodott. Azzal, hogy adakoztok Isten munkájára, kincseket gyűjtötök magatoknak a mennyben. Mindaz, amit odafent felhalmoztok, biztonságban van a katasztrófától és a veszteségtől, és örökkévalóvá, maradandóvá növekszik.

CS 342.1

Termeljetek hasznot az idő és az örökkévalóság számára

Elszánt célotok kell, hogy legyen, hogy lényetek minden erejét Krisztus szolgálatába állítsátok. Hiszen az Ő szolgálata nyereséges a mostani és az eljövendő életre nézve is...

CS 342.2

„A test lámpása a szem. Ha azért a te szemed tiszta, a te egész tested világos lesz.” Ha a szem egyedül az ég felé irányul, a mennyei fény betölti a lelket, és a földi dolgok jelentéktelennek és kevésbé vonzóknak tűnnek. A szív célja megváltozik, és Jézus figyelmeztetése meghallgatásra talál. A mennyben fogod felhalmozni a kincsedet. Gondolataid az örökkévalóság nagy jutalmaira szegeződnek majd. Minden terved a jövőbeli, halhatatlan életre fog vonatkozni. A kincsed felé fogsz vonzódni. Nem a világi érdekeidet fogod tanulmányozni; hanem minden törekvésedben az lesz a csendes kérdés: *„Uram, mit akarsz, hogy cselekedjem?”* A bibliai vallás bele fog szövődni a mindennapi életedbe.

CS 342.3

Az igaz keresztény nem engedi, hogy bármilyen földi szempont a lelke és Isten közé álljon. Isten parancsa meghatározó befolyást gyakorol a szeretetére és cselekedeteire. Ha mindenki, aki Isten országát és az Ő igazságát keresi, mindig készen állna arra, hogy Krisztus cselekedeteit cselekedje, mennyivel könnyebbé válna a mennybe vezető út...

CS 343.1

Ha a szem egyedül Isten dicsőségére szegeződik, akkor a kincsünk odafent lesz, biztonságban minden romlástól és veszteségtől; és *„ahol van a ti kincsetek, ott van a ti szívetek is.”* Jézus lesz a minta, amelyet utánozni igyekszel majd. Az Úr törvénye lesz a te örömed, és a végső elszámolás napján hallani fogod az örömteli szavakat: *„Jól van jó és hű szolgálóm, kevesen voltak hű, sokra bízlak ezután; menj be a te uradnak örömébe.”* – The Review and Herald, 1888. január 24.

CS 343.2

Az egység kötelékeinek erősítése

Az Úr az Ő alamizsnáisaivá tett minket. A mi kezünkbe adja ajándékait, hogy osszuk meg a rászorulókkal, és ez a gyakorlati adakozás lesz számunkra biztos csodaszer minden önzés ellen. Azzal, hogy így fejezitek ki a szeretetet azok iránt, akik segítségre szorúlnak, arra fogjátok készíteni a rászorulókat szívet, hogy hálát adjanak Istennek azért, mert Ő a jótékonyság kegyelmét adományozta a testvéreknek, és arra készítette őket, hogy enyhítsék a rászorulókat szükségét.

CS 343.3

E gyakorlati szeretet gyakorlása révén a gyülekezetek közelebb kerülnek egymáshoz a keresztény egységben. A testvérek szeretete által növekszik az Isten iránti szeretet, mert Ő nem feledkezik meg a nyomorúságban lévőkről, és így hálaadózatok szállnak fel Istenhez az Ő gondviseléséért. *„Mert e tisztnek szolgálata nemcsak a szenteknek szükségét elégíti ki, hanem sok hálaadással bőséges az Isten előtt”.* A testvérek Istenbe vetett hite növekszik, és arra készíteti őket, hogy lelküket és testüket Istennek, a hűséges Teremtőnek adják. *„Amennyiben e szolgálatnak próbája által dicsőítik az Istent a ti Krisztus evangéliumát valló engedelmisségetekért,*

és a ti hozzájuk és mindenkhez való adakozó jószívűségtekért.” – The Review and Herald, 1894. augusztus 21.

CS 344.1

Krisztus kezébe vésetnek fel

Krisztus megőrzi mindazok nevét, akik semmilyen áldozatot nem tartanak túl drágának ahhoz, hogy felajánlják neki a hit és a szeretet oltárán. Ő mindent feláldozott a bukott emberiségért. Az engedelmesek, önfeláldozók és hűségesek nevei az Ő tenyerébe vésetnek fel; nem kiokádja őket az Ő szájából, hanem az Ő ajkára kerülnek, és Ő külön az ő nevükért fog esedezni az Atya előtt. Amikor az önzést és büszkeséget elhagyják, nevük emlékezetessé, halhatatlanná válik. Ahhoz, hogy mi magunk boldogok legyünk, úgy kell élnünk, hogy másokat boldoggá tegyünk. Jól tesszük, ha hálás odaadással adjuk oda vagyónkat, talentumunkat és szeretetünket Krisztusnak, és így megtaláljuk a boldogságot itt és a halhatatlan dicsőséget a túlvilágon. – Bizonyágtételek 3:250, 251.

CS 344.2

67. fejezet – A jóindulatúak világi áldásai

Amikor az emberi együttérzés szeretettel és jóindulattal keveredik, és Jézus Lelke megszenteli, akkor olyan erővé válik, amely nagy jóra munkálkodik. Azok, akik a jóindulatot ápolják, nemcsak jót tesznek másokért, és áldást hoznak rájuk, hanem saját maguknak is jót tesznek azzal, hogy megnyitják szívüket az igazi jóindulat jótékony hatása előtt.

CS 345.1

Minden fénysugár, amelyet másokra vetünk, visszatükröződik a saját szívünkre. Minden kedves és együttérző szó, amelyet a szomorúakhoz intézünk, minden cselekedet, amellyel az nyomorgókat enyhítjük, és minden ajándék, amellyel embertársaink szükségleteit kielégítjük, és amelyet Isten dicsőségére adunk vagy teszünk, áldást fog eredményezni az adakozó számára. Akik így munkálkodnak, azok a mennyei törvénynek engedelmeskednek, és elnyerik Isten jóváhagyását. A másokkal való jócselekedetek öröme olyan ragyogást kölcsönöz az érzéseknek, amely átjárja az idegeket, felgyorsítja a vérkeringést, és szellemi és fizikai egészséget idéz elő. – Bizonyágtételek 4:56.

CS 345.2

Gyógyító áldás

Az elme és a test között fennálló kapcsolat igen szoros. Amikor az egyiket érik hatások, a másik is reagál. Az elme állapotának sok köze van a fizikai rendszer egészségéhez. Ha az elme szabad és boldog, a helyes cselekedetek tudatában és a mások boldogságát munkáló elégedettség érzésében, akkor olyan öröm járja át, amely az egész rendszerre visszahat, felszabadítja a vérkeringést és színt ad a bőrnek. Isten áldása gyógyító erejű; és azok, akik bőségesen tesznek jót másoknak, szívükben és életükben észre fogják venni ezt a csodálatos áldást. – Bizonyágtételek 4:60, 61.

CS 345.3

A jótékonyság munkája kétszeresen áldott

Az isteni bölcsesség az üdvösség tervében a cselekvés és viszontválasz törvényét rendezte el, így a jótékonyság munkája minden ágában kétszeresen áldott. Isten az ember segítségével is elérhette volna célját a bűnösök megmentésében, de tudta, hogy az ember nem lehet boldog anélkül, hogy ne játszana szerepet a megváltás nagy művében. Megváltónk azt a tervet alkotta meg, hogy munkatársainak hívja el követőit, hogy ne maradjanak el a jótékonyság áldásaitól. – The Review and Herald, 1897. március 23.

CS 346.1

A földiek hatalma megtörik

Krisztus azért jött, hogy az embereknek az örökkévalóság gazdagságát adja, és ezt a gazdagságot a Vele való kapcsolat révén kaphatjuk meg és adhatjuk tovább. Nem csak a lelkészeknek, hanem minden hívőnek mondja Krisztus: A világot sötétség borítja. Úgy fénylik a ti világosságtok az emberek előtt, hogy lássák a ti jó cselekedeteiteket, és dicsőítsék a ti mennyei Atyátokat. Aki igazán szereti Istent, világosság lesz a világban.

CS 346.2

Aki a mennyország polgára, az állandóan a nem látható dolgokat fogja nézni. A földiek hatalma az elme és a jellem felett megtörik. A mennyei Vendég állandó jelenlétét élvezi, az ígéretnek megfelelően: „szeretem azt, és kijelentem magamat annak”. Úgy jár Istennel, mint Énók, állandó közösségben. – The Review and Herald, 1910. november 10.

CS 346.3

A földi élet meggazdagszik

Nem lehet biztos egyetlen olyan üzleti vagy életterv, amely csak a jelen élet rövid éveit öleli fel, és nem rendelkezik a végtelen jövőről. Tanítsuk meg a fiatalokat arra, hogy az örökkévalóságot is számításba vegyék. Tanítsuk meg őket arra, hogy olyan elveket válasszanak és olyan javakat keressenek, amelyek maradandóak – hogy gyűjtsék maguknak a „kincseket mennyben, ahol sem a rozsdá, sem a moly meg nem emészti, és ahol a tolvajok ki nem ássák, sem el nem lopják”; hogy szerezzenek maguknak barátokat „a hamis mammonból”, hogy amikor mindezek elpusztulnak, fogadják be őket „az örök hajlékokba”. Lukács 12:33; 16:9 CS 346.4

Mindazok, akik ezeken munkálkodnak, a lehető legjobb előkészületet teszik az e világi életre. Senki sem gyűjthet kincset a mennyben anélkül, hogy ezáltal a földi élete ne gazdagodna és nemesedne. CS 347.1

„De a kegyesség mindenre hasznos, meglévén benne a jelenvaló és a jövő életnek ígérete.” 1 Timóteus 4:8. – Nevelés, 145. CS 347.2

Az adakozó szíve kitágul

A szegények felajánlásai, amelyeket önmegtágadással adnak a megváltó igazság értékes fényének terjesztésére, nemcsak Isten számára lesznek édes illatúak és megszentelt ajándékként teljesen elfogadhatóak, hanem maga az adakozás cselekedete kitágítja az adakozó szívét, és teljesebben egyesíti őt a világ Megváltójával. – The Review and Herald, 1878. október 31. CS 347.3

Isten örök ígérete

Valahányszor Isten népe a világ bármely időszakában vidáman és készségesen végrehajtotta tervét a rendszeres jótékonyságban, valamint az adományokban és felajánlásokban, akkor megvalósította azt az örök ígéretet, hogy minden munkájukat jólét fogja kíséreni, éppen olyan arányban, amilyen arányban engedelmeskedtek az Ő követelményeinek. Amikor elismerték Isten követeléseit, és eleget tettek azoknak, és megtisztelték Őt a vagyonukkal, a csűrjeik bőséggel teltek meg. – Bizonyágtételek 3:395.
CS 347.4

68. fejezet – Részesedés a Megváltottak örömeiben

Jutalom jár azoknak a teljes szívű, önzetlen munkásoknak, akik belépnek erre a területre, és azoknak is, akik készségesen hozzájárulnak a támogatásukhoz. Azok, akik aktív szolgálatot végeznek ezen a területen, és azok, akik eszközeikből adnak e munkások fenntartására, osztozni fognak a hívek jutalmában.

CS 348.1

Minden bölcs sáfár, aki gazdálkodik a rábízott eszközökkel, be fog jutni az ő Urának örömébe. Mi ez az öröm? *„Ezenképpen, mondom néktek, örvendezés van az Isten angyalainak színe előtt egy bűnös ember megtérésén.”* Áldott dicséret, szent áldás száll majd a lelkek hűséges győzteseire. Csatlakozni fognak a mennyben örvendezőkhöz, akik hazakiáltják az aratást.

CS 348.2

Milyen nagy lesz az öröm, amikor az Úr megváltottai mindannyian találkoznak, – összegyűlnek a számukra készített lakóházakban! Ó, micsoda öröm lesz mindazok számára, akik Istennel együtt hűséges, önzetlen munkások voltak az Ő földi munkájának előre vitelében! Micsoda meglepés tölt majd el minden aratót, amikor Jézus tiszta, dallamos hangját hallják majd, amint azt mondja: *„Jertek, én Atyámnak áldottai, örököljétek ez országot, amely számotokra készítettett a világ megalapítása óta.”* *„Menj be a te uradnak örömébe.”*

CS 348.3

A Megváltó meg fog dicsőülni, mert nem halt meg hiába. Boldog, örvendező szívvel látják azok, akik Isten munkatársai voltak, hogy lelkének gyötrelmei a veszendő, haldokló bűnösökért beértek, és meglepődnek. Elfelejtik a nyugtalan órákat, amelyeket eltöltöttek, a zavarba ejtő körülményeket, amelyekkel meg kellett küzdeniük, a szívük bánatát, mert egyesek nem voltak hajlandók meglátni és elfogadni azt, ami a békességüket szolgálja. Az önmegtagadásra, amelyet a munka támogatása érdekében gyakoroltak, nem emlékeznek többé. Amikor ránéznek azokra a lelkekre, akiket igyekeztek megnyerni Jézusnak, és látják, hogy megmenekültek, örökre megmenekültek – Isten irgalmának és a Megváltó szeretetének emlékművei gyanánt –, a menny boltozatain keresztül dicsőítő és hálaadó kiáltások hangzanak majd fel. – The Review and Herald, 1907. október 10.

CS 348.4

A várakozásnál nagyobb megvalósulás

Krisztus elfogadta az emberséget, és ezen a földön élt tiszta, megszentelt életet. Ezért kapta meg a bírói kinevezést. Aki a bírói tisztséget betölti, az a testben megjelent Isten. Micsoda öröm lesz felismerni benne a mi Tanítónkat és Megváltónkat, aki még mindig magán viseli a keresztre feszítés nyomait, amelyekből a dicsőség sugarai ragyognak, és további értéket adnak a koronáknak, amelyeket a megváltottak az Ő kezéből kapnak, éppen azokból a kezekből, amelyeket áldásként nyújtott ki tanítványai fölé, amikor felment. Az a hang, amely azt mondta: *„Íme én ti veletek vagyok minden napon a világ végezetéig”*, most üdvözli az Ő megváltottait az jelenlétében.

CS 349.1

Az, aki drága életét adta értük, aki kegyelmével bűnbánatra indította szívüket, aki ráébresztette őket a bűnbánat szükségességére, most az örömébe fogadja őket. Ő, mennyire szeretik Őt! Reményük megvalósulása végtelenül nagyobb, mint a várakozásuk volt. Örömük teljes, és veszik a csillogó koronáikat, és Megváltójuk lábaihoz vetik. – The Review and Herald, 1901. június 18.

CS 349.2

Az ígéret biztos

Régóta várjuk Megváltónk visszatérését. De nem kevésbé biztos az ígéret. Hamarosan a megígért otthonunkban leszünk. Ott Jézus fog vezetni minket az Isten trónjáról folyó élő folyam mellett, és elmagyarázza nekünk a gondviselés azon sötét pontjait, amelyeken keresztül vezetett minket, hogy jellemünket tökéletesítse. Ott látni fogjuk mindenfelől a Paradicsom gyönyörű fáit, közöttük az élet fáját. Ott látjuk majd elhomályosítatlanul az Éden helyreállított szépségeit. Ott Megváltónk lábai elé vetjük majd a koronáinkat, amelyeket Ő helyezett a fejünkre, és arany hárfáinkkal dicséretet és hálát adunk majd annak, aki a trónon ül. – The Review and Herald, 1903. szeptember 3.

CS 349.3

Már csak egy kis idő van hátra

Már csak egy kis idő van hátra, és Jézus eljön, hogy megmentse gyermekeit, és megadja nekik a halhatatlanság utolsó áldását. *„Mikor pedig ez a romlandó test romolhatatlanságba öltözik, és e halandó halhatatlanságba öltözik”*. A sírok megnyílnak, és a halottak győztesen fognak előjönni, és így kiáltanak majd: *„Halál! hol a te fullánkod? Pokol! hol a te diadalmaid?”* Szeretteink, akik Jézusban alszanak, halhatatlanságba öltözöttek fognak előjönni.

CS 350.1

És amint a megváltottak felemelkednek a mennybe, Isten városának kapui megnyílnak, és azok, akik megtartották az igazságot, be fognak lépni. Egy hang fog hallatszani, amely csodásabb minden zenénél, amely valaha is halandó fülre esett, és ezt fogja mondani: *„Jertek, én Atyámnak áldottai, örököljétek ez országot, amely számotokra készítettett a világ megalapítása óta.”* Akkor az igazak megkapják jutalmukat. Az életük Jehováéval fonódik majd össze. Koronájukat a Megváltó lábaihoz vetik majd, megpendítik az arany hárfákat, és gazdag zenével töltik meg az egész mennyet. – The Signs of the Times, 1889. április 15.

CS 350.2

További tanulmányozásra

A jóindulatúak hozzájárulnak a saját boldogságukhoz és nagy fizikai áldásokhoz, Bizonyságtételek 4:59-61

Minden ajándék áldást eredményez az adományozó számára, Bizonyságtételek 4:56

Biztonságos és biztos befektetés a lyukak nélküli zsákokban, Bizonyságtételek 4:78, 79

Felbecsülhetetlen értékek, Gondolatok a hegyi beszédről, 133-135

Elégedetten kell éreznünk magunkat, ha a mennyei kincset a mennyei kincstárba való befektetésünk arányában kapjuk, Bizonyságtételek 4:119

A lelki jólét szorosan összefügg a keresztény bőkezűséggel, Az apostolok története, 344, 345

A visszatartott eszközök miatt nem halmozódik a kamat a mennyei bankban, Bizonyságtételek 9:131

A földi kincsek hamarosan elpusztulnak a nagy tűzvészben; csak a mennyben elhelyezett kincsek lesznek biztonságban, Bizonyságtételek 4:49

A jótékonykodás minden megragadott lehetősége növeli a mennyei kincset, Bizonyságtételek 3:249, 250

Az isteni gondviselés bizonyossága az éhínség idején, Bizonyságtételek 1:173, 174

Minden áldozat megtérül „kegyelmének felséges gazdagsága” szerint, Jézus élete, 249

Most százszorosan, Bizonyságtételek 5:428

És az öröm, amint látjuk a megmentett lelkeket, Bizonyságtételek 9:59

TARTALOMJEGYZÉK

Előszó.....	1
1. szakasz – A jótékonyság mennyei törvénye és annak célja	2
1. fejezet – <i>Isten munkatársai</i>	2
Az evangélium dicsősége	
Az adakozás áldásai	
Találkozás a keresztnél	
2. fejezet – <i>Bőkezű jötevőnk</i>	4
Aki folyamatosan kap, annak folyamatosan adnia kell	
A hála megnyilvánulásának egyetlen módja	
Pál érve az önzés ellen	
3. fejezet – <i>Miért alkalmaz Isten embereket az Ő alamizsnáiként</i>	6
A nyereségvágy gyümölcse	
Legnagyobb konfliktusunk önmagunkkal	
Szennyes folt	
A birtokaink csak ránk vannak bízva	
Krisztus jellemének tulajdonságait felébreszteni	
A legnagyobb megtiszteltetés, a legnagyobb öröm	
4. fejezet – <i>Krisztus és Sátán ellentétes elvei</i>	8
Egyenlőtlen küzdelem	
Krisztus tanításának alaphangja	
Az önzés gyümölcsei	
Minden kegyességnek halála	
5. fejezet – <i>Jótékonyság ott, ahol Krisztus tartózkodik</i>	10
Amikor Krisztus a szívben trónol	
A kapzsiság és a fősვნყség legyőzése	
6. fejezet – <i>Gyakorlati prédikálás</i>	11
A legnehezebb prédikáció	
Kitágítja a szívet, egyesül Krisztussal	
Adakozás vidám készséggel	
További tanulmányozásra	
2. szakasz – Isten munkája és annak támogatása	14
7. fejezet – <i>Az Úr munkájának fenntartása</i>	14
Kapunk, hogy adhassunk	
A takarékoság és az áldozatvállalás ideje	
Kiváltság és felelősség	
Támogassuk a külföldi missziókat	
A munka nem állhat meg	
Feladjuk a munkát?	
Vidám bőkezűség a befejező munkában	
8. fejezet – <i>Teljes szívvel ragaszkodni az egyházhoz</i>	18
A keresztségi fogadalom	
Az előttünk álló feladat	
Ne várjatok a felhívásokra	
9. fejezet – <i>A megszentelődés hangja</i>	20
Válasz Krisztus egységért szóló imájára	
Ürítsetek ki a szíveteket az önzéstől	

Lelki jólét és keresztény bőkezűség Isten újra tölti a kezét	
<i>10. fejezet – Felhívás nagyobb buzgóságra</i>	23
Fektessetek be most a mennyei bankba A kései eső elhalasztása Rendeljétek alá minden földi érdeket Az áldozat szelleme Felhívás a megszentelt családok számára	
<i>11. fejezet – Házak és ingatlanok eladása</i>	27
Egyéni útmutatásra számítsatok A birtokok inkább csökkenjenek, mint növekedjenek Felkészülés a nyomorúság idejére Nincs legyen béklyó, amely a földhöz kötne További tanulmányozásra	
3. szakasz – Isten tartalékai – a tized	30
<i>12. fejezet – A hűség próbája</i>	30
Isten idő- és eszköztartalékai A birtokok és a jövedelmek után is tizedet kell adni Minden korszakban Nagy áldásként kaptuk Kilenc tized többet ér, mint a tíz Jelentős változás a zsidó időkhöz képest	
<i>13. fejezet – Örökkévaló elveken alapul</i>	32
Pál hangsúlyozza a rendszert Isten igénye velünk szemben	
<i>14. fejezet – Egy egyszerűségében gyönyörű terv</i>	34
Gazdagoknak és szegényeknek Szövetségi kapcsolatok által kötött Nem egy szigorú törvény Nem teher, csak az engedetlenek számára Egy sovány mérték	
<i>15. fejezet – Az őszinteség kérdése</i>	36
A lelkiismereti béke elvesztése Nem kisebb bűn, mint szentségtörés	
<i>16. fejezet – Rendszeresség és rendszer</i>	38
Először a tized – aztán az áldozatok Először Isten követeléseit teljesítsük	
<i>17. fejezet – Malakiás üzenete</i>	39
Egy merész visszautasítás Isten meglopása Súlyos dolog Minden egyes dollár felszámítása Miért tartják vissza az áldást némelyektől Sötétséget hoztak a gyülekezetekbe Az önző visszatartást feljegyzik Nagy veszteség a hűtlen sáfárnak	
<i>18. fejezet – Próbáljuk meg az Urat</i>	43
Nem kell kockáztatni	

A viszontagságok oka	
Ígéreték Isten parancsaival	
19. fejezet – <i>Isten tartalékalapjainak felhasználása</i>	44
A visszatartás igazi oka	
Visszatartott tizedek a bizalom hiánya miatt	
Az első kötelesség Isten iránt	
20. fejezet – <i>A felébredt lelkiismeret válasza</i>	46
A visszamaradt tized Isten tulajdona	
A gondatlanok és közömbösek váltsák meg becsületüket	
Fizetés váltóval	
Sápadtak a visszatartott tized gondolatától	
Szembenézve az új évvel	
Megtérés bűnbánattal	
Jákob hűsége	
Az ima nem helyettesíti a tizedet	
Mielőtt túl késő lenne	
21. fejezet – <i>A tized felhasználása</i>	49
Az egyéb szolgálatokat is fenn kell tartani, de nem a tizedből	
A bibliaoktatók is idetartoznak	
Nem szegényalap	
Nem az egyházi kiadásokra	
22. fejezet – <i>A lelkészek és egyházi tisztségviselők oktatása</i>	51
Az újonnan megtértek oktatása	
A lelkipásztor kötelessége	
Az egyházi tisztségviselők felelőssége	
A szegények tanítása a bőkezűsége	
További tanulmányozásra	
4. szakasz – Mindenkiné a képességei szerint	55
23. fejezet – A sáfárság alapelvei	
Hogyan próbálja meg Isten az Ő sáfárjait	
Egy gyakorlati kérdés	
A Mester nevében	
24. fejezet – <i>Talentumaink</i>	56
A megajándékozott képességei szerint	
„Kereskedjétek, míg megjövök”	
Mindenkiné a maga munkája	
Miért adományoznak talentumokat	
25. fejezet – <i>Az egy talentummal rendelkező ember kötelességei</i>	59
Mindenkit talentumokkal bízott meg	
A ránk bízott talentumokat használni kell	
Nem gyarapított talentumok	
Felelősségre vonás a testi erőért	
A lustaságot nem szabad bátorítani	
26. fejezet – <i>Isten megfosztása a jogos szolgálattól</i>	62
A hitvalló keresztények nagy bűne	
A hanyagság bűne	
27. fejezet – <i>Szembenézés az ítélet napjával</i>	64
Megdöbbentő kinyilatkoztatások	

Nem vallani, hanem cselekedni Ígéret a hűséges sáfárnak További tanulmányozásra	
5. szakasz – A vagyon őrzői	67
28. fejezet – <i>A vagyon mint ránk bízott talentum</i>	67
Hogyan pazarolják el az eszközöket Mint Noé napjaiban Krisztus érdeklődése az emberi család iránt A finom kísértések A vagyonszerzés nem bűn Üzleti talentumra van szükség	
29. fejezet – <i>A vagyonszerzés módszerei</i>	71
Tisztesség az üzleti életben Intelligencia és tisztaság minden ügyletben A kísértésnek ellenállni A nyilvántartás a mennyei főkönyvben Az elvek feláldozása Kapzsi és önző bánásmód	
30. fejezet – <i>Veszély a jólétben</i>	74
Az emberek dicsérete A megaláztatás völgyében Az eredeti képesség megrontása A gazdagság hátránya Szegény gazdagok és gazdag szegények A Jézus követésének kérdése A gazdagok között ritka a hit A gazdagság nem váltságdíj a vétkesért A legnagyobb veszély	
31. fejezet – <i>Sátán ármányai</i>	79
A földi veszteségnél is rosszabb Eltörpült vallásos tapasztalat	
32. fejezet – <i>A visszaélészerűen használt vagyon</i>	80
Átalakulni a szeretet által A vagyont meg kell becsülni, de nem szabad felhalmozni	
33. fejezet – <i>Szimpátia a szegények iránt</i>	82
Az együttérzés kötelékei kötnek össze Nincsenek kasztok Isten szemében Az özvegyek és árvák követelései Az irgalmasság az Istennel való egységünk bizonyítéka Ne támogassuk a tétlenséget A missziós kincstárból származó pénzeszközök eltérítése Önmegtagadás–önfeláldozás További tanulmányozásra	
6. szakasz – A szegénységben bővelkedő bőkezűség.....	87
34. fejezet – A bőkezűség dicsérete A bőkezűséget megjutalmazták Az özvegyasszony két fillére Az indíték fontosabb, mint az összeg Mária elfogadható felajánlása	

35. fejezet – <i>Értékes Isten szemében</i>	90
Mint az illatos tömjén	
Az adakozókat megjutalmazták, bár az adományokat eltulajdonítják	
A mennyei mérlegek szerint	
További tanulmányozásra	
7. szakasz – A pogányok gazdagsága	93
36. fejezet – <i>A javakat kapni és adni is kell</i>	93
Nehémiás példája	
Ajándékok fogadása kívülről	
37. fejezet – <i>Isten előkészíti az utat</i>	94
A Lélek által ösztönzött adakozás	
Gazdag emberek felkérése	
Isten meg fogja nyitni az utat	
A megtérés eszköze	
38. fejezet – <i>Az Aratási Adománygyűjtés</i>	96
E kettős erőfeszítés gyümölcse	
További tanulmányozásra	
8. szakasz – Az elfogadható adakozás igazi indítékai	99
39. fejezet – <i>Minden szolgálat igazi indítéka</i>	99
Az adakozás indítékát feljegyzik	
Az együttérzésnél magasabb indítékok	
A szeretet a cselekvés elve	
40. fejezet – <i>Szabad akaratú felajánlások</i>	101
Hálaáldozatok és vétékáldozatok	
A vonakodó adomány Isten megcsúfolása	
A jókedvű adakozót szereti az Isten	
41. fejezet – <i>A felhívás népszerű módszerei</i>	102
Sánta és beteges felajánlások	
Megrontott jellemek	
Adakozás önző megfontolásokból	
Mózes nem vezetett be sorsjátékokat	
Nádáb és Abihu bűnének megisméltése	
Bőkezűség mély elvek nélkül	
További tanulmányozásra	
9. szakasz – A földi kincsek hajszerése	107
42. fejezet – <i>A kapzsiság veszélye</i>	107
Krisztus győzelme	
A gazdag ifjú	
Istennel szemben vagyunk elszámoltathatóak	
A jövő sorsa forog kockán	
Sátán megbabonázó ereje	
Távolodás az úttörők önfeláldozásától	
Mindenki próbára tétetik	
43. fejezet – <i>Isten és a mammon szolgálatára való törekvés</i>	111
Maradandó lényeg vagy múltó árnyék	
A gazdagság hajszerésében	
Egy lecke Júdástól	
A világ iránti szeretet elvakít	

Az igaz nagylelkűség elpusztul	
44. fejezet – <i>Tétlen vallást tevők</i>	115
A mennyei birtokok tulajdonjoga	
Az örökkévaló kincsek elhanyagolása	
Milyen következetlen! Milyen értéktelen!	
Isten gondoskodni fog	
További tanulmányozásra	
10. szakasz – A spekuláció csábítása	119
45. fejezet – <i>Gazdagságért való kapkodás</i>	119
A nyereségszerzés szelleme	
Az új vállalkozások iránti rajongás	
A várt nyereségtől megrészegült	
Vonzóbb, mint a kitartó munka	
Az elmék eltérítése az igazságtól	
Sátán csapdája	
46. fejezet – <i>A spekuláció kísértése</i>	121
Veszélyes kísérlet	
Megtévesztő bűbajok és megvesztegetések	
Félrevezető kilátások	
A lelkészek spekulációja	
Kerülni a világi összefonódásokat	
Intézményeink közelében lévő földekkel való spekuláció	
A lottójátékok csábítása	
47. fejezet – <i>Bölcs befektetések</i>	125
További tanulmányozásra	
11. szakasz – Az adósság zsarnoksága	128
48. fejezet – <i>A jövedelmükön belül élni</i>	128
Szorgalom és takarékoság a családban	
Takarékosság elvből	
Az első lecke – önmegtagadás	
49. fejezet – <i>Isten ügyének rágalmazása</i>	130
Amit a nyolcadik parancsolat megkövetel	
Sátán egyik hálója a lelkek számára	
Gyengíti a hitet, csüggedésre hajlamosít	
Demoralizáló gyakorlat	
50. fejezet – <i>Felhívás az imádságra vagy a foglalkozás megváltoztatására</i>	131
Tanács egy könyvevangélistának	
Szabadság az önmegtagadáson keresztül	
A személyes adósság ne akadályozza a bőkezűséget	
51. fejezet – <i>Az egyházi épületek adósságainak elengedése</i>	133
Önmegtagadás és az egyházi jelzalog	
Az gyülekezeti adósságok megszegyenítik Istent	
Miért maradnak meg az adósságok	
Szükség van tanácsra és együttműködésre	
M megbocsáthatatlan hanyagság	
Az avondale-i templom és iskola építése	
52. fejezet – <i>Az intézményi adósságok elkerülése</i>	137
A kiadóban	

Költségek megtakarítása gondos szanatóriumi gazdálkodással	
Minden munkás legyen termelő	
Az alkalmazottak a cég részei	
„Az igyekezetben ne legyetek restek”	
Takarékosság az iskolavezetésben	
A diákoknak együtt kell működniük	
Az iskola pénzügyeinek őrzése	
Kerüljétek az adósságot, mint a leprát	
53. fejezet – Nem számolunk a költségekkel	141
Adósság a túlzó építkezés miatt	
Téves számítások miatt csapdába esett	
Csak kilátásban lévő pénzzel számolók	
Elhamarkodott vállalkozások bölcs tanácsadás nélkül	
54. fejezet – Hitben előre haladni	144
Veszély a szélsőséges helyzetben	
Óvakodjunk a tévedésektől mindkét oldalon	
Fék a haladás kerekein	
Veszteség a hit hiánya miatt	
55. fejezet – Szavak egy mennyei tanácsadótól	146
Ne ismétlődjenek meg a múlt hibái	
Szabaduljunk meg az adósságoktól	
A reformáció idején eljönnek az eszközök	
További tanulmányozásra	
12. szakasz – Takarékoskodás az adakozásra	148
56. fejezet – Az emberek becsületére bizza	148
Az idővel való sáfárkodás	
Az önmegtágadás és a kereszt	
A dollár, ami talán egy lelket mentene meg	
57. fejezet – Üzenet az ifjúsághoz	150
Tagadjátok meg magatokat és fejlesszétek a talentumaitokat	
A gyermekek is megtanulhatják az önmegtágadást	
Tartsd számon a bevételeket és a kiadásokat	
Sátán sugallatainak követése	
Születésnapok és ünnepek	
58. fejezet – Könyörgés a takarékosságért	154
Társak Isten cégében	
Figyeljünk a fillérekre	
Akkor az üzenet erővel fog előre menni	
Gyarapodás a szegénység ellenében	
További tanulmányozásra	
13. szakasz – Az ígéretek és fogadalmak szentsége	160
59. fejezet – Az Istennek tett ígéretek köteleznek	160
A tisztesség hiánya	
A gyülekezet felelőssége	
A viszontagságok oka	
60. fejezet – Anániás bűne	161
61. fejezet – Szerződés Istennel	163
Isten ígéreteinek elfogadásának feltételei	

Sátán tiltakozása	
Fel kell ébreszteni a lelkiismeretünket	
További tanulmányozásra	
14. szakasz – Végrendelkezés és hagyaték	167
<i>62. fejezet – Felkészülés a halálra</i>	<i>167</i>
Egy jobb út	
Félelmetes kockázat	
Élő jótékonyága vagy a haldokló hagyatéka	
A végakarát hiánya miatti veszteségek	
Felhívás a reformra	
Hogyan tegyük biztossá a tulajdonunkat	
<i>63. fejezet – A sáfárság személyes felelősség</i>	<i>171</i>
Az öröklött gazdagság gyakran csapda	
A vagyon átruházása a gyermekekre	
<i>64. fejezet – A felelősség áthárítása másokra</i>	<i>173</i>
További tanulmányozásra	
15. szakasz – A hűséges sáfárság jutalma	175
<i>65. fejezet – A jutalom helye a szolgálatban</i>	<i>175</i>
Kegyelemből, nem pedig jogi alapon	
<i>66. fejezet – Kincsek a mennyben.....</i>	<i>176</i>
Termeljetek hasznot az idő és az örökkévalóság számára	
Az egység kötelekeinek erősítése	
Krisztus kezébe vésetnek fel	
<i>67. fejezet – A jóindulatúak világi áldásai</i>	<i>178</i>
Gyógyító áldás	
A jótékonyság munkája kétszeresen áldott	
A földiek hatalma megtörik	
A földi élet meggazdagszik	
Az adakozó szíve kitágul	
Isten örök ígérete	
<i>68. fejezet – Részesedés a Megváltottak örömében.....</i>	<i>180</i>
A várakozásnál nagyobb megvalósulás	
Az ígéret biztos	
Már csak egy kis idő van hátra	
További tanulmányozásra	